

МѢСЯЦЪ ДЕКЕМВРІА
ВЪ КІ-Й ДЕНЬ.

СЛУЖБА, ДВА ЯВЛЕНІА,
МОЛІТВЕНА И ЖИТІЕ
СТОМУ ОЦЮ НАШЕМУ
СП҃РІДОНУ ЧУДОТВОРЦУ,
ЕПІКПУ ТРИМѢНТЕСКОМУ.

**МЦА ДЕКЕМВРІА ВЪ ЪІ-Й ДЕНЬ.
ПРАВНО ЙЖЕ ВО СТЫХЪ ОЦА НАШЕГЪ
СП҃РІДОНА ЧУДОТВОРЦА, ЁПІПА ТРІМ҃ЪАУНТЕКАГЪ.*1**

НА МАЛѢЙ ВЕЧЕРНИ.

На Гдѣ, возвѣхъ: стѣхѣры на д, гласъ ѿ.

Пѣ: ѿ, преславногъ чдесѣ:

Ѿче сп҃рїдѡне бл҃женне, вѣмъ бл҃гнмъ ѡбразъ доволѣнъ былъ єси, къ гѡрнемъ житїю ведѡць смиренїемъ и кротостїю, чѣмже ѡсѡдъ хр҃тѡсъ пастыра тѣ людемъ своимъ оустроѡетъ, цр҃кве представитель былъ єси, и ѡрїево хлѣнїе собѡрнѣ низложилъ єси: чѣмже чдодѣнствѡ дѣломъ и словомъ, ѡче пресѣый, сп҃са молї сп҃стїса дѡшамъ нашимъ. [Двѡжды.]*2

Ѿче ст҃ителю сп҃рїдѡне, ты ѡкѡ ѡрхїерей цїенъ мѣртвѡю ѡкоже жївѡ вопросилъ єси, любвѣ радї вжїа: смїю же преложилъ єси въ златѡ, ницетѡю ѡбдержїмомъ: теченїе же оудержалъ єси рѣкѣ, сострадѣтельствовавъ людемъ: цр҃ю же предсталъ єси врачъ, промысломъ вжїимъ. но ѿ, бл҃женнѣйшїй ѡче, молїса ко гдѡ, сп҃стїса дѡшамъ нашимъ.

Ѿче сп҃рїдѡне преславне, ѡрхїерейо хр҃тѡвъ, оутѣшенїе страннѣхъ, врачъ недѡжныхъ, ѡбдревѣемыхъ пристѣнїце, врагѡ вселѡкавагъ и превезѡмагъ ѡрїа оудавилъ єси, и велѣнїе вжїтвенное вѣмъ оуяснилъ єси, єдино вжїтвѡ ст҃їа трїцы проповѣдалъ єси: но ѿ, ѡцѣвъ досточдѡне, и оучителѣй совѣднїче, сп҃сѡ молїса, сп҃стї дѡшы наша. **Слава, гласъ ѡ:**

*1 ѡз рѡкопись зѡграфїкѡ ѡбїтѣлн. Текст службе преузет са cajta зѡграфскогъ жерѡкона Јустина смо подвргли минималној граматичкој (привођење нормама савремене руске редакције црквено-словенскогъ језика) и другој редакцији.

*2 наш додатак, нема у изворнику.

Прѣбне ѿче, бл҃женне сп҃рїдѡне, мѡдре, мѣртвѡю ѣкоже живѡ
вопросїахъ єси, любевѣ радїи вѣїа: смїю же преложиахъ єси въ злато,
нищетою ѡбдержїмомѡ: теченїе же оудержаахъ єси рѣкѣи,
сострадавательствовавъ людемъ: црїю же предстаахъ єси врачѣ, прѡмысломъ
вѣїимъ: мѣртвѡю же пакїи восптавїахъ єси, ѣкѡ того оучнїкѡ, и вѣрѡ
оуяснїахъ єси посредѣ ѡцѣвъ многїхъ. всѡ оубѡ могїи во оукрѣплѡющемъ
тѡ хрїтѣ: того и нынѣ моли, сп҃стїса дѡшамъ нашьимъ.

И нынѣ, предпрѡзднства, глагъ 5:

Предпрѡзднствѡмъ людїе хрїтѡво рѣтѡ, и оумъ воздвїгше, кѡ
вндрлемѡ вознесемѡ мыслїю, и оузрїмъ въ вертепѣ вѣлїе
чїнство: ѡвѣрзѡ во єдемѡ ѡ дѡвы ст҃ыа вѣрѡ прїсходѡщѡ, совершенъ
сїи тоїж(а) въ вѣтѣвѣ и члѣкчествѣ, тѣмъ же воззовемъ: ст҃ыи вѣе,
ѿче безначальнїи, ст҃ыи крѣпкїи, сїе воплотивїи, ст҃ыи безсмертнїи,
оуцѣшительнїи дшїе, трїце ст҃аа, слава тебѣ.

На стїхобнѣ: стїхїры, глагъ 6.

Пѡ: Дѡме єнфрѡдѡвѡ:

Радѡсѡ, іерарше сп҃рїдѡне вѣомѡдре, тѡ предстаѡи ст҃ѣи трїце,
молиса прилѣжнѡ сп҃стїса дѡшамъ нашьимъ.

**Стїхъ: Оуцѡ моѡ возгл҃голетъ премїростѣ, * и подчѣнїе срїца моегѡ
радѡмъ.*3**

Дѡмъ дха ст҃агѡ ѣвїа єси ст҃їтелю, вндрѣ имѣѡ слѡво премїростї,
сп҃рїдѡне бл҃женне, ѡ насъ молиса хрїтѡ вѣрѡ.

**Стїхъ: Оуцѡ прѣнагѡ подчѡтѡ премїростї, * и азѡыкѡ єгѡ
возгл҃голетъ єдѡ.*4**

Дѡмъ дха ст҃агѡ вѡлѡ єси, бл҃гтїю испѡненъ вѣтѣвеннѡхъ оученїи, на
сѡборѣ фїлѡсѡфы пограмїахъ єси.

Слава, глагъ 11:

* Пс. 48,4.

* Пс. 36,30.

Рάδῳσα ἡ βεσελίса слаβнѣишій граде керкүро, свѣтлῳ торжествѣи, хрѣтῳба црковѣ, ликѣи, бг҃осῳбранаа па̀ство: днѣсь созыбаѣт҃х нась архіпа̀стыра всемірное торжествῳ. прїидіте оῗво свѣтлῳ прázанδемз въ па̀мачи εῗῳ гл҃голюще: радῳса, стїителю бг҃омδаре, днѣсь ῳбстоа̀ще всечтнѣа мῳци твоа̀, любезнῳ ῳблῳбызāемз, цїенноначāльниче епїрῳάне, молн̄ епїстнѣа дῳшāмз на́шымз.

И нынѣ, предпрázанства, гла́сх тῳйже:

Видле́ме оῗгопто́внса, блгоδкрасїтеса їасн, верте́пе прїимн̄, їстина прїїнде, сѣнь мимотечѣ, ἡ бг҃х члвѣкῳмз ῳ дбы їавнса, боωбразнѣса їакоже мы, ἡ ῳбожнѣвз плῳть. тѣм(же) āдāмз ῳбновлāетса, со εῗою зовδще: на землн̄ блговолѣнїе їавнса, (во εῗже) епїстн̄ рῳдх на́шх.

Тропа́рь, гла́сх ā:

Ико правосла́внѣхз побῳрника, ἡ всѣхз невѣрнѣхз противῳбῳрца, всебл҃женне епїрῳάне, по́емз тā, ἡ мо́лимз тā: храни́ти гра́дх тво́й, всѣхз нападѣнїй ба̀рбарῳвз неприча̀стнѣх.

Бг҃орῳдиченз догма́тнѣхз ῳ ма́лыхз, гла́сх тῳйже:

ῳ всѣхз бѣдз рабы́ твоа̀ сохрани́й, блг҃вѣннаа бѣце: да тā сла́вимз наде́ждῳ дῳшх на́шнѣх.

НА ВЕЛИЦѢЙ ВЕЧѢРНИ.

По́емз: Бл҃женз мδжз: [ā-н̄ антїфῳнѣх].

На Гд̄н, во́звāхз: стїхн̄ры на н̄, гла́сх ā.

Пῳ: Нѣнѣхз чинῳвз:

Нѣнѣхз чинῳвз радῳванїе, ἡ на землн̄ архїерέсвз похвалῳ, сїѣенникῳвз сла́вῳ, епїрῳάна мδдраго, мона́шествῳдῳцинѣхз прāвило ἡ зацїитника, цркве оῗтверждѣнїе ἡ оῗчителῳ, всā сло́сла́внѣа посрамлāюца, потре́бнѣтелῳ їрїе́ва ἡ тогῳ посῳбникῳвз, εῗго́же радн̄ сн̄хш шачāнїе хрѣтῳсз ннзложн̄, нмѣа́й велїю мл̄ть.

Нѣныхъ чинѡвъ радѡваніе, ѡ пѣматѣ твоѣй, сѣтителю хрѣтовъ спѣрѣдѡне бѣгомѡдаре, днесь мнѡжество людеѣ къ рацѣ моцѣй твоѣихъ прѣтеклетъ, и прѣемлетъ недѡгѡвъ различныхъ исцѣленіе. но ѿ, прѣблѣженнѣйшій ѡче, дѡмъ и прѣбываніе прѣсѣтѣй трѣцѣ былъ еси: юже молѣ, дарѡвати дѡшамъ нашымъ велѣю млѣть.

Нѣнымъ чинѡмъ поревновѣлъ еси, и на землѣ бѣгонѡсе, ѡщѣенъ создѣвъ гѡвилѣ еси, и жилище сѣгѡ дѣла. велѣи застѣпникъ еси и теплѣй въ бѣдѣхъ ѡбръѣтающымѣ славне, сѣе спѣрѣдѡне щѣеннопроповѣдникѣ хрѣтовъ, сѣщымъ на землѣ, и по мѡрю плѣвающымъ, сѣщымъ далече, и блѣзъ ѡбръѣтающымѣ, млѣтливѣй застѣпникъ, и молѣбникъ ѡ дѡшѣхъ нашихъ.

Ины стѣхѣры, глѣсъ тѡйже.

Пѡ: ѿ, дѣвное чѣдо:

ѿ, дѣвное чѣдо! свѣтилника прѣсвѣтлаго днесь ѡггѣнъ воспѣваютъ, спрѣздѣнимъ же и мы, брѣтѣе, дѡхѡвнѣ торжествѣюще, и ѡумнѣльнѡ възывѡюще: ѡче спѣрѣдѡне прѣдѣвне, сѣтителю хрѣтовъ, мѣртѡвѡю гѡкоже живѣ въпросѣлъ еси, любѣ ради бѣжѣа: ѡрошѣніѡ*⁵ на глѣвѣ твоѡ во врѣмѣ жѣтѡвы нѣсѣ и скапѣша, бѣдѣще прознаменовавше: прѣтѡлѣ хрѣтовѣ прѣдѣтѡлѣ, молѣ спѣстѣса намъ.

ѿ, дѣвное чѣдо! днесь градъ керкѣра радѣетѣ, и трѣестъ*⁶ веселѣтѣ, и краснѣ пѣнѣа составлѣютъ, видѣще свѣтилника своегѡ, и прѣдѣвнаго застѣпника своегѡ, и сѣтитѣла, рѣкѣми архѣерѣйскими носѣма, и ѡумнѣльнѡ възывѡютъ: теплѣй прѣдѣтѣтелю, и зѣбѣи насъ ѡ находѣщихъ бѣдѣ, и ѡ сопѡстѣтѣ нашихъ. мы же днесь собрѣвшѣа ѡумнѣльнѡ глѣбѡлемъ: радѣнѣа, трѣцы чѣтнѣй дѡме, блѣговѡнный создѣе, црѣкѡвное ѡутѣвержѣніе, ѡрѣа повѣдѣтелю, и тогѡ еднѡмыслѣнникѡвъ, ѡче спѣрѣдѡне, правослѣвнѣхъ похвалѡ, молѣ спѣстѣса дѡшамъ нашимъ.

* на сличномъ мѣсту у сѡвременѣмъ рускѣмъ издаѣніѡмъ: прошѣніѡ.

* италиѣанскѣи градъ Тр(и)ест(е) са некадъ великомъ срѣбскомъ трѡговѣчкомъ колоніѣмъ и велѣлепномъ срѣбскомъ црѣкѡмъ посѣвѣномъ Св. Спиридѡну.

Ω, днѣное чѣдо! великіи архіерей, и предивный предстатель, спүрідѡнъ мѣдрый, на первомъ соборѣ никейскомъ чѣтнѣишии сѣмболъ оутвердѣвъ изъ бѣгонѡными оцѣи, и ѡрѣвы плѣвелы до конца истѡргъ. чѣмже, чѣдне, велеглѣншѡ пѣматъ твою почитѣемъ, и мѡщи нетлѣнныа твоѡ чѣимъ, ѡмнже источѣеши врачевѣнии бжѣтвенныа стрѣи, и велію мѣтъ.

Глѣва, и нынѣ, ѡсмогласна.

[Ина Глѣва, [гласъ ѡ:]*7

[Творѣніе ѡмманѣла хрѣстафіа дѣки. Поѡшеа въ црѣтвѣющемъ градѣ.]

Прѣвне оѣче, блжѣнне спүрідѡне мѣдре, мѣртвѣю ѡкоже живѣ въпросѣлъ ѡси любвѣ ради вжѣм: смію же преложѣлъ ѡси въ златѡ, ницѣтою ѡбдержѣмомѣ. течѣніе же оудержѣлъ ѡси рѣки, соотрадѣтельствовавъ людемъ: црѣю же предстѣлъ ѡси врачъ промыслѣніемъ вжѣимъ: мѣртвыа же пакн возстѣвилъ ѡси, ѡкв того оученикъ, и вѣрѣ оѣснѣлъ ѡси посредѣ оцѣвъ многихъ. всѡ оѣбѡ могѣи во оѣкрѣплѣющемъ тѣ хрѣтѣ: того и нынѣ молѣ спѣстѣса дѣшѣамъ нашымъ.

[гѣ ѡ.] Бѣгонѣальнымъ мановѣніемъ, ѡвсюдѣ члѣвѣчѣскаа собрѣніа, ѡ своихъ ѡбнтѣлицъ ногѣмаа:

[гѣ ѡ.] Достѣгше пречѣтнѣишии мѡщѣи твоихъ ковчѣгъ, достѡйно лоб[ы]зѣютъ:

[гѣ ѡ.] Бѣгонѣное и достѡхвѣальное тѣло воспѣвѣюще, стрѣхомъ ѡдержѣми восхвалѣютъ, и ѡснѡ воиклицѣютъ тебѣ пѣсней блѣгогласїе, се, достѡчѣднѣи спүрідѡнъ днѣсь

[гѣ ѡ.] предлагѣетсѡ: **Гегѡ** бо ради всерѡдное спѣсѣніе бывѣетъ, ѡмѣже не довлѣютъ вси ѡзѣыцы достѡйное

[гѣ ѡ.] воздѣти пѣніе: **Гегѡ** бо чѣдесѣ

[гѣ ѡ.] превосхѡдѣтъ всѣкъ оѣмъ: **И** оѣбо премѣдрѣи сѣенночѣальниче всегда

И нынѣ, [бѣгорѡдиченъ (по гласѣ), илѣ крѣтѡбѣгорѡдиченъ].

Пѡ: Всехвѣальни мѣницы:*⁸

^{7*} на основу напомене у изворнику – **Ина глѣва**, тражи у „Псалтикиен Минеѣник“ (допжлен и преработен от Манасѣ Поп-Теѡдорѡв, учителъ в Соф. Духовна Семинарѣя, 1922. год.) стр. 544, **И нынѣ**, стр. 2 – додѣто прѣма редѡвним „Минеѣима“.

^{8*} прѣма напомене у изворнику (исто дело): стр. 2, то би било: **И нынѣ, предпрѣдѣнства, гласъ ѡ. [Вѣпрѣанѡво]:** Гѣ вѣремѣ прѣблѣжнѣса спѣсѣніа нашегѡ, гѡчѡбнѣса, вѣртѣе, дѣа прѣблѣжѣетсѡ рѡдѣти: вѣдлѣеме, землѣ ѡдѡва, крѣднѣса и вѣселнѣса, ѡкв ѡзъ тебѣ вознѣла гдѣ нашъ: оѣслѣшнѣте гѡры и хѡлми, и ѡкрѣсѣтныа стрѣни ѡдѣннѣса, ѡкв градѣтъ хрѣтѡсѣ да спѣстѣтъ, ѡгѡже создѣ члѣвѣка, ѡкв члѣвѣколюбѣецъ.

сѣ мѣрїю іисовою и по преставленїи
 молиѣса непрестанно, сохрани́ти и
 спсѣти ѿ всѣакогѡ прираженїа
 противнаго достоѣнїе твое, твое
 бо ѡце предста́тельство стѣжа́хомъ:
Во вѣки бѣгогласноу оубѣждающе.

Заколѣнїе твое неправедное, хрѣте,
 дѣла зраци, плачущи вопїаше ти:
 чадо сладчайшее, какѡ безъ правды
 оумираеши; какѡ на дрѣвѣ висиши,
 иже всю зѣмлю повѣшей на водахъ;
 не востаѣи мене еди́нѡ, бѣгодѣтелю
 многомѣтнѣе, мѣрь и рабѣ твоею,
 молюса.]

Таже: Входа. Свѣте ти́хїи:

Прокїменъ дне, и чтенїа три [сѣнтцельскаа]:

Притчей чтенїе [главы 1 и 2].

Намать прѣнагоу сѣ похвалами, и бѣгвѣнїе гдѣне на главахъ сѣго.
 Блженъ члвкъ, иже оубрѣте премѣрость, и смѣртенъ, иже оубѣдѣ
 разумъ. Лучше бо сїю кѡповати, нежели злата и сребра
 сокровища. Чтнѣйшаа же сѣсть каменїи многоцѣнныхъ, все же чтнѣе
 недостѣнно сѣ сѣсть. Долготѣ бо днѣи, и лѣта животѣ въ десницѣ сѣ:
 въ шдицѣ же сѣ богатство и слава. ѿ оустъ сѣ исхѣдитъ правда, законъ
 же и мѣтъ на ѡзыцѣ носитъ. Послѣшайте оубо мене, ѿ чада, чтнаа бо
 рекѣ: и блженъ члвкъ, иже пѣти моѡ сохрани́тъ: исхѣди бо мой, исхѣди
 животѣ, и оубоуправлетѣа хощѣнїе ѿ гдѣа. Сегѡ ради молю всѣхъ, и
 предлагаю мой гласъ сыновѡмъ члвческимъ: ѡкакѡ азъ премѣрость
 оустронѣхъ, совѣтъ, и разумъ и смѣсла азъ призвѣхъ. Мой совѣтъ и
 оутверженїе, мой разумъ, моѡ же крѣпость. Азъ мене любящымъ люблю,
 ищущимъ же мене оубрѣщѣтѣ бѣгѣ. Разумѣйте оубо незлобїи
 коварство, ненаказанїи же прилагайте сѣца. Послѣшайте мене и пакы,
 чтнаа бо рекѣ, и ѿверзѣ ѿ оустѣнъ правда: ѡкакѡ истинѣ побѣтитѣа
 гортань мой, мерзки же предо мною оустны ѡ лживымъ. Сѣ правдою вси
 глѣблы оустъ моихъ: ничтѣже въ нихъ стрѣпотно, ниже развращенно. Всѣ
 прѣва сѣтъ разумѣвающимъ, и прѡста оубрѣтающимъ разумъ. Научѣ бо
 всѣхъ истинѣ, да бѣдетъ ѡ гдѣ надежда ва́ша, и исполнитѣа дѣа.

Прї́тчей чтѣ́нїе [главы́ 1̄ и 2̄].

Уста прѣ́нагѡ ка́плютъ прѣ́мрость: ѡ́збыкъ же непрѣ́нагѡ погнѣ́нетъ. О́устнѣ́ мѡ́жєй прѣ́ныхъ ка́плютъ бѣ́годѣти, о́устѣ́ же нечестнѣ́выхъ развраща́ютца: Мѣ́рила льстѣ́ваа мѣ́рзость предъ гдѣ́мъ: вѣ́сы же прѣ́ный прї́тченъ ѣ́мѡ. И́дѣ́же ѡ́ще внї́детъ доса́ждѣнїе, тѣ́мѡ и́ безчѣ́стїе: о́устѣ́ же смиреннѣ́хъ поуча́ютца прѣ́мростн. Совершѣ́нїе прѣ́ныхъ настѣ́внѣхъ и́хъ, и́ поползновѣ́нїе ѡ́рица́ющнхѡ о́упасѣ́тъ и́хъ. Не пользѣ́ютъ и́мѣ́нїа въ дѣ́нь і́аростн, прѣ́вда же и́збѣ́внѣтъ ѡ́ смѣ́ртн. О́умеръ прѣ́ный, ѡ́стѣ́вн раскѣ́лнїе: нарѣ́чна же бывѣ́етъ и́ посмѣ́лительна нечестнѣ́выхъ па́губѡ. Прѣ́вда непорѡ́чнагѡ и́справлѣ́етъ пѣ́тн, въ нечѣ́стїе же па́детъ непра́вда. Прѣ́вда мѡ́жєй прѣ́ныхъ и́збѣ́внѣтъ и́хъ: безсовѣ́тїемъ же плѣ́нѣ́ютца беззакѡ́ннн. Сконча́вшѡ мѡ́жѡ прѣ́нѡ, не погнѣ́нетъ наде́жда: похвала́ же нечестнѣ́выхъ погнѣ́нетъ. Прѣ́нннъ ѡ́ лѡ́ва о́убѣ́гнетъ, вѣ́стѡ же ѣ́гѡ предѣ́тца нечестнѣ́вын. Во о́устѣ́хъ нечестнѣ́выхъ сѣ́тъ гра́жданѡмъ, чѣ́ство же прѣ́ныхъ бѣ́госпѣ́шноѡ. Во бѣ́гнхъ прѣ́ныхъ и́справнѣ́тца гра́дъ, и́ въ погнѣ́блн нечестнѣ́выхъ ра́дованїе: во бѣ́гѣ́ннн прѣ́ныхъ возвы́снѣтца гра́дъ, о́устѣ́ же нечестнѣ́выхъ раскопа́етца. Рѡ́гаѣ́тца гра́жданѡмъ лишѣ́ннн рѣ́зѡма, мѡ́жѡ же мѡ́дрнн безмѡ́лвїе во́днѣхъ.

Прѣ́мростн соломѡ́новы чтѣ́нїе [глава́ 2̄].

Прѣ́нннъ ѡ́ще постн́гнетъ сконча́тнѡ, въ покѡ́н вѣ́детъ. Стѣ́ростъ бо ѣ́тнѡ не многолѣ́тна, ннже́ въ числѣ́ лѣ́тѡ и́счнѣ́етца. Сѣ́днѡ же ѣ́сть мѡ́дростъ члѣ́кѡмъ, и́ во́зрастѣ́ старѡстн, жнѣ́тїе нескѣ́рноѡ. Бѣ́гѡвѡденъ бѣ́овн бѣ́вѡ, возлюбленъ вѣ́стѡ, и́ жнѣ́внн посре́дѣ́ грѣ́шнннхъ престѣ́вленъ вѣ́стѡ. Восхн́ценъ вѣ́стѡ, да не слѡ́ва и́змѣ́ннѣтъ рѣ́зѡма ѣ́гѡ, и́лн лѣ́тъ прельстн́тъ дѡ́шѡ ѣ́гѡ. Рачѣ́нїе бо слѡ́бы помрача́етъ дѡ́браа, и́ парѣ́нїе по́хотн прѣ́мѣ́нѣ́етъ о́умъ неслѡ́бнѡ. Сконча́вѡ вѣ́мѣ́, и́сполнн лѣ́тѡ дѡ́лга: О́угѡдна бо вѣ́ гдѣ́н дѡ́шѡ ѣ́гѡ. сегѡ́ ра́дн потца́ѡ ѡ́ средѣ́ лѡ́кавствѣ́а. Лю́дїе же вѣ́дѣ́вшѡ, и́ не разѡмѣ́вшѡ, ннже́ полѡ́жшѡ въ помышлѣ́ннн таковѡе: і́акѡ вѣ́тъ и́ мѣ́тъ въ прѣ́ныхъ ѣ́гѡ, и́ посѣ́щенїе во и́збѣ́рннхъ ѣ́гѡ.

На лѣтѣи: стѣхѣры, гласъ ҃ѧ:

Духовнѣ оучреждающеся днесь, братїе, ѡстаивше житїйскаа
вѣстнаа попечѣнїа, веселїтеся члвчцы: се бо предста́тель нашъ
великїй сп҃рїдѡнъ мѡдрїй предлага́етъ по́двиги и́ трѡды своѡ, ѡже за
хрїстовѡ цр҃ковь со ѡретїкнѣ прѡса претерпѣ, и́ силою ст҃агѡ дх҃а сїхъ
повѣднѣ. цр҃кве великое застѡплѣнїе, и́ вселѣнныа свѣтїльниче, моли́са хрїстѡ
бг҃ѡ, сп҃сїтїса дш҃амъ нашимъ.

Древле тебѣ гласъ ѡакѡ жива оумѣршаа, вопрошшѡ тнѣ Ѹче даде: Ѹ,
чдесе и́зрѡднагѡ: Ѹ, блг҃ти! ю́же полдчїлз ѡснѣ, житїемъ
оукрашаемъ аггѣльскимъ, досточѡдне. безслобнвз, прѡвз, любѡвнвз, и́
млчнвз страннѡлюбевз, іерѡрхъ цїѣннѣйшїй архїереа великагѡ хрїта бг҃а
нашегѡ, сп҃рїдѡне мѡдрїй, былз ѡснѣ. тѣмже свѣтѡноснїй твоѡ
прѡздннкъ любѡвїю совершаемъ: молнѣ сп҃сїтїса дш҃амъ нашимъ.

Вельмї тѡ прослѡви въ чдесѣхъ гдѣ, и́ жива до концѡ, іерѡрше
сп҃рїдѡне: ктѡ бо вѣрою и́ любѡвїю ѡце ѡма твоѡ ст҃ѡе призовѣтъ,
и́ не ѡбїе оумѡлшнз бывѡетъ, и́ тепла тѡ предста́теле ѡверѣтѡетъ; и́же
въ недѡзѣхъ врачѡ, и́ въ бѣдѡхъ и́збѡвнтеле, грѣшнхъ застѡпника,
нїцнхъ сокрѡвнцѣ, спѡтннкъ пѡтешѣствѡцнхъ, въ мѡри сѡцнхъ
правнтеле и́ оутѣшнтеле. тѣмже вопїемъ тнѣ: и́збѡви ны Ѹ бѣдз, и́
сп҃снѣ стѡдо твоѡ, млчвамн твоѡми.

Прѡбне Ѹче, іерѡрше прехвѡльне, апѡльскагѡ оучѣнїа бѡвз и́сполненъ, и́
бжѣтвеннагѡ дх҃а жнлїце добродѣтельнагѡ радн житїѡ показѡлса
ѡснѣ, бѡлка Ѹ цр҃кве оучѣнїемн Ѹгнѡлз ѡснѣ, и́ правослѡвнхъ вѣрѡ оумѡнїлз
ѡснѣ, стѡлпз ѡвнлса ѡснѣ блгѡчїтїа и́ побѡрннкъ. тѣмже и́ чдѡдѣйствѡѡ
въ концѣхъ, смїѡ въ злѡто прѡложнлз ѡснѣ, и́ мѣртвѡю кз вопрошѣнїю
воздвїглз ѡснѣ. но Ѹ, Ѹцѣвз досточѡдне и́ оучнтелей совѣдннче, сп҃сѡ
моли́са: сп҃снѣ дш҃ы нашѡ.*9

*9 напомена у изворнику: [тражити у] „Псалтикиен Минейник“ (допжлнен и преработен от Манасия Поп-Теодоров, учител в Соф. Духовна Семинария, 1922. год.) стр. 547.

Торжествуйте днесь вси сщ҃енноначальницы, прїидите вѣрнїи о҃учредїмса, сп҃вѣдѡнхъ бо мѣдрїи вѣѣхъ насъ созываетъ, дѣхѡвнѣю представляѣа трапѣзѣ: сегѡ бо чѣдеса превосходѣтъ всѣкъю смѣсла. вѡзмемъ о҃убо пѣснь, ѡ по силѣ воспоимъ архїереевѣхъ великѣю славу, сѣгоже не довлѣютъ вси ѡзѣцы достѡннѣю воздѣти хвалѣ: сегѡ же бо вѣки бл҃гогласнѡ о҃убл҃жаемъ.

Преславное, всемѣдре житїе твое, мїръ тѣ преславна содѣла, земнїи ѡг҃ле сп҃вѣдѡне, ѡ небнїи члѣвѣче. пѣснопѣнїе ѡ хвалѣ приносѣ на всѣкъ день краснѡ, сѣднѡмѣ бѣ възложївъ дѣшѣ ѡ помышленїе, бѣлѣ сѣ чїстѡе сѣгѡ прїѣтелище: сѣмѣже молиса, всебл҃женне: сп҃стїса дѣшамъ нашымъ.

Прїидите, вси собѡри хрїтіанстїи, припадѣмъ къ рацѣ сп҃вѣдѡна чѣднагѡ, ѡ возопїемъ сѣмѣ сѣ веселїемъ: радѣсѣ, пребл҃женне, ѡакѡ силѡю хрїтѡвою днѣвнѣ ѡбнѣла сѣнѣ вѣ житїи твоемъ. ѡ ктѡ мѡжетъ ѡзчестї чѣдеса твоѣ; вѣ дальнїхъ бо странахъ по мѡрю ѡакѡ по сѣхѣ ходѣща вїдѣнѣ бѣлѣ сѣнѣ, ѡ кораблї свобѡждѣа ѿ потопленїа, дѣвольскѣю прогонѣа силѣ. тѣмѣже свѣтїльнїче цр҃кве, молї сп҃стїса *стадо твое.*¹⁰

Днесь возсїѣ намъ пѣмѣть твоѣ, славне, ѡакѡ снѣце свѣтозарное, дѣчїамнѣ ѡзарѣющее мїръ, ѡ тѣмѣ нѡщнѣ¹¹ слѣхъ дѣхѡвнѣхъ ѿ насъ ѿгонѣющее. днесь ѡ мы грѣшнїи припадѣюще мѡлимса: ѿче сп҃вѣдѡне сщ҃енне, ѡзмнѣ насъ ѿ настоѣщїхъ вѣдѣхъ, ѡ сп҃снѣ мл҃твами твоїми, о҃умнїльнѡ взывѣющїхъ тнѣ: радѣсѣ, трѣцы чтѣнѡе прїѣтелище: радѣсѣ, догмѣтѡвѣхъ вѣрнїхъ о҃утѡердїтелю: радѣсѣ, православнохъ похвалѡ. тѣмѣже мѡлимъ тѣ: о҃утѣшѣнѣ насъ дѣхѡвнѣ, архїереевѣхъ вѣрнїхъ представителю, ѡ великое заступленїе. радѣсѣ, нѣобжѣленнѡе іерѣрхѡвѣхъ прѣвило.

Глава, гласъ ѿ:

¹⁰* боле би било: стадо твоемѣ.

¹¹* измењено према сличном месту у савременим руским издањима, а у изворнику: нѡщнѣ.

Прѣбне Ѡче, ѡзъ млáдѣнства прилѣжнѡ ѡбѣдѣнъ ѣси, ѡ во хрѣтѣ ѡблѣкнъ ѣси: тѣмже тѣ стрѣжа ѡвѣцъ своѣхъ постаблѣетъ, ловца волкѡвъ ѡ всемѡдраго плѣвелѡвъ любодѣйчицнхъ ѡсторгѣтелѡ, сѣятелѡ же прѡвѣхъ догмѣтѡвъ всечѡднаго, [ѡ]гонѣтелѡ ѣретѣчествѡвѡвѡхъ сѣлѡ крѣпчѣйшаго, ѡрѣа безѡмнагѡ ѡ безѡбѡжнагѡ лѣстѣ прогнѡвша, оустѣа фѣлософѡвъ заградѣтелѡ, на собѡрѣ блѣгосказанѣемъ словѣсъ твоѣхъ всѡ оумствѡванѣа оупразднѣлъ ѣси, ѡ стѣбѣа тѣрѣцы державѣ во всемъ мѣрѣ ѡснѡ возвѣстѣнъ ѣси, въ рѡцѣ держѡ плѣндѣ, ѡ ѡстѣнѣвъ Ѡнѡю, ѡзѣде Ѡгнь ѡ вода, ѡ брѣнѣ въ рѡцѣ ѡстѣсѡ, сѣце ѡ въ стѣбѣа тѣрѣцѣ тѣри лѣца, ѡ ѣднѣнъ бѣхъ словѣсѡ подтѣврдѣнъ ѣси. тѣмже стѣбѣйшѣй Ѡче, прѣстѡвѡвѡвѡе днѣсѣ сѣ весѣлѣемъ, сѣѣннѡе ѡ стѣѡе тѣло тѡѡе со стрѡхомъ лѡв(ы)зѣемъ, ѡ радѡвѡвѡеа велѣчѣемъ прослѡвльшаго тѣа гѣа, ѣмѡже молѣсѡ ѡ дѡшѡхъ нѡшнхъ.*12

И нынѣ, [предпразднства,] глѡсѣ тѡѡже:

Рертѣе, блѣгѡвкрасѣа, ѡгница во градѣтѣ чѣревоносѡвѡи хрѣтѣа: ѡсли [же]*13 подѣмѣте слѡвѡмъ разрѣшѣвшаго ѡ безѡсловѣснагѡ дѣанѣа нѡсѣ земнѡрѡднхъ. пѡстырѣе свѣрѡвѡе, свѣдѣтѣлѣствѡвѡте чѡдѣсѣ стрѡшнѡмѡ: [ѡ]*14 волѡвѣ ѡ перѣды, злѡто [ѡ]*15 лѣванъ ѡ смѡрѣнѡ прннесѣте, ѡкѡ цѣрѣю, ѡбо ѡвѣсѡ гѣдѣ ѡзъ дѣвы мѣре, ѣмѡже ѡ прннѣкшн, [рѡвѣкн]*16 мѣтн поклѡнѣа, ѡ прнвѣтѣствѡвѡше держѣмомѡ на ѡбѣтѣахъ: кѡкѡ всѣалѣа ѣси мнѣ; ѡлѣ кѡкѡ прозѡвѡвъ ѣси во мнѣ, ѡзѡвѣтѣлѡ мѡѡ ѡ вѣже;

На стѣхѡвнѣ: стѣхѣры, глѡсѣ ѣ.*17

Пѡ: Радѡвѡеа пѡетнѣческнхъ:

Радѡвѡеа, ѡрхѣерѣсѡвѡ прѡвнло, цѣркѡе непѡколебѣмѡе оутѣврдѣнѣе, слѡво прѡвѡслѡвнхъ, чѡдѣсѣ ѡстѡчннче, лѡвѡе стрѡдѡ неѡстоцнмаа, свѣтѣльннче прѣсвѣтлѡвѡй, дѣа ѡргѡне, оѡме вѣжѣтѣвннѡй, крѡткѣй ѡ

^{12*} напомена у изворнику: **Ина слѡва**, тражи у „Псалтикиен Минеѣннѡ“ (допѡлнен ѡ прѣработен ѡт Манасѣа Поп-Теѡдорѡв, учѣтел въ Соф. Духѡвна Семѣнарѣа, 1922. год.) стр. 544.

^{13*} има у савременѣм рускѣм издањѣама, а у изворнѣк у нема.

^{14*} исто.

^{15*} исто.

^{16*} исто.

^{17*} ове се стѣхѣре у служѣбѣ светѡме у редѡвнѣм рускѣм „Мѣнеѣма“ пѣваѡу на Гѣа, вѡзѡвѡхъ:

неслѳбнвыи, ѡже простотоу ѡстинноу оукрашлеме, члвчче нбннн, земннн аггле, внограда дѳлателю, хрѳтовз дрѳже ѡскреннн, тогѳ молн подлти тебѳ чтѳщымз велю млтѳ.

Ἐπίτῳ: Ἰτῳна предз гдемз * смѳртѳ прѳбннхз ἑгѳ.*¹⁸

Крѳтокз ѡ наследннкз землн крѳткнхз воистнннѳ показлса ἑсн, Ὁѳче ἐπιῤῥῳδῳне, Ὁῦᾶсвз сллво: ѡже жнлами мѳдрыхз ѡ простыхз твоихз словѳсз, бжѳтвенноу блгѳтю врагл вселдклваго ѡ превезѳмнаго ѡрл оудавнлз ἑсн, ѡ велѳнне бжѳтвенное всѳмз оѳжннвз, вѳрнымз показлз ἑсн, ѡ спснтелное возвыснвз дѳомз: всл же правослвннл просвѳтнвз глснѳше, ἑднн сллвнтн слѳво, глкѳ воистнннѳ ἑднносѳцное Ὁῦᾶ превезначлльномѳ, подлщее мнровн велю млтѳ.

Ἐπίτῳ: Ἐцѳеннцы твоѡ ѡблекѳтса вз прлвдѳ, * ѡ прѳбнн твоѡ возрлдѳютса.*¹⁹

Ḫтрлстн оѳмертвнвз плотскл, мѳртвнл блгѳтю бжѳею возстлвнлз ἑсн, ѡ смнѳ вз злто прѳтворнлз ἑсн, ѡ рѳкн стремленне млтвѳоу твоѳю Ὁѳче ѡбвздалз ἑсн: нѳцнѳ же црѳѳ глвльса бѳдствѳющемѳ, сегѳ ѡсцѳлнлз ἑсн кз срѳѳ прнблнженнмз, гдѳ тл преллвннѳ прослвллющѳ. тѳмже велеллснѳ твоѳ плматѳ почнтлемз, ѡ моцѳн цѳлѳенѳю ѡ ѡсцѳеннѳю рлкѳ чтнмз, ѡзз нелже ѡстеклѳютз*²⁰ врачевлнн бжѳтвеннл стрдѳ, ѡ велл млтѳ.

Ḫллва, гллсз ѳ:

Ḫтнтелѳ бжѳтвеннн сосѳдз, Ὁѳче прѳбне ἐπιῤῥῳδῳне мѳдре, тѳ добродѳтельнн показлса ἑсн: сегѳ рлдн црѳкѳе прѳдстлтель бѳвз, ἑресенлчлльннкн ѡзгнлз ἑсн, ѡ ѡрѳево хѳленне собѳрнѳ на землѳ ннзложнлз ἑсн. тѳмже чѳдодѳнствѳл дѳломз ѡ слѳвомз, спл молн спстнлсл дѳшлмз нлшымз.

Ḫ нннѳ, [прѳдрлзднствл,] гллсз тѳѳже. [Вѳпрллново]:

^{18*} Пс. 115,6.

^{19*} Пс. 131,9.

^{20*} изворно ѡстеклѳютз измењено да бн се усклдло са остатком реченнѳ. У савременнм рускнм нздлнлмл, јѳдннл: ѡстеклѳѳтз врачевлнн бжѳтвеннл стрдѳ.

Е вѣрема приближисѧ спсѣнїѧ нашегѡ, готѡвисѧ, вертѣпе, дѣѧ приближѧетсѧ родити: видлѣеме, землѣ ѿдова, красѡнѣѧ ѡ веселїѣѧ, ѡакѡ ѡзѡ тебѣ возвѣѧ гдѣ нашѡ. оубѡлышитѣ гѡры ѡ холми, ѡ ѡкрѣстныѧ страны ѿдѣнскїѧ, ѡакѡ градѣтѡ хрїтѡсѡ: да спсѣтѡ, ѡгѡже создѧ, члѡвѣка, ѡакѡ члѡвѣколюбецѡ.

Тропарь, гласъ ѧ:

Еобѡра пѣрвагѡ показѧлѧ ѡснѡ побѡрникѡ ѡ чѡдотѡворецѡ, вѣгонѡсе спѡрїдѡне, ѡче нашѡ. тѣмже мѣртѡвѡ ты во грѡбѣ возгласїѡвѡ, ѡ смїѡ въ златѡ прѣтворїѧлѡ ѡснѡ: ѡ вневѣдѧ пѣтѡ тебѣ стѡбѡ мѡтѡвы, ѡггѡлы сослаѡжѧцыѧ тебѣ ѡмѣлѡ ѡснѡ, ѡцѣннѣѡйшїѡ. слаѡа дѡвшемѡ тебѣ крѣпѡстѡ: слаѡа вѣнчѡвшемѡ тѡ: слаѡа дѣѡствѡющемѡ тѡбѡю всѣмѡ ѡсцѣлѣнїѡ.

Слаѡа, ѡ нынѣ, [вѣгѡродиченѡ]:*21

Гаврїїѡлѡ вѣщѡвшѡ тебѣ, дѡбо, радѡнѣѧ, со гласѡмѡ воплоѡшесѧ всѣхѡ вѣка въ тебѣ, стѡемѡ кѣѡтѣ, ѡакѡже речѣ пѣрѡнїѡ дѡдѡ: ѡвѡлѧлѡ ѡснѡ шїршѡѧ нѣсѡ, поносїѡвше зѡждїтѣлѡ тѡбѡгѡ: слаѡа всѣлшемѡ въ тѡ, слаѡа прошѣдшемѡ ѡзѡ тебѣ, слаѡа свѡбѡдївшемѡ насѡ рѡжтѡбѡмѡ тѡбѡмѡ.

НА ѡТРЕНИ.

По ѧ-й стїхѡлогїѡ: сѣдѡленѡ, гласъ ѧ.

Пѡ: Грѡбѡ тѡбѡ, [спсѣ]:

Градїтѣ всї вѣрнїѡ вѡистиннѡ, оубѡдїмѡ чѡдо предѡвно, *члѣнна бо нечлѣнна прѣвыѡѡютѡ, ѡ чѡдотѡворѣнїемѡ оубѡкращѡема:*22 тѣмже мѡ, ѡче спѡрїдѡне, взыѡѡемѡ, ѡ ѡснѡ восклицѡемѡ пѣснѡ тебѣ блѡггласнѡю, тѣплѡѡ нашѡ застѡпнїче.

Слаѡа:

21* односно Предпразднства.

22* или, све множина: члѣнна бо нечлѣнна ... оубѡкращѡема ?

Ἐπιρῳάне премдрє, настà снцєсвѣтлѣйшій*23 [твѳн] прázдникз, и ѿзарáетз приходáщия кз рáцѣ моцєй твѳнхз, и ѿтáд тѣлесѣмз почерпáемз здрáвїє, и дшáмз веселїє: тѣмже во всечтнѣмз храмѣ твѳемз прázднѣмз досточáднѳю пáмáть твѳю. **И нынѣ, [бѳорѳдиченз]:**

Мрїє, чтнѳе влѣки прїáтєлицє, воскрїсї ны пáдшыя вз пропáсть лѳотáгѳ ѿчáднїа, и прєгрѣшєнїй, и скорбєй: ты во сїи грѣшнымз сїсєнїє, и пѳмоць, и крѣпкѳє предстáтельство, и сїсáєши *дшшы нáшш.*24

По б-й стїхолѳгїн: сѣдáленз, глáсз иї.

Пѳ: Прємрѳсть и слѳво:

Ḡцєнноначáльствѳмз ичтннымз жнтїє оуáснїлз сїи, гднє влѳгѳтнѳѳ слѳво всѣмз сїи члѣвѣкѳмз, стїнтелю, дхá зарєю иáнвáа оучєнїй тѳчн землї, премдрє, насадївз ѳбѳчн влáгн, и мїра всегѳ концї просвѣтїлз сїи: тѣмже во храмѣ твѳемз днєсь лнкѳюцє, áрхїерєсѳвз прáвнло, молн хрїтá бѳа, прєгрѣшєнїй ѳстáвлєнїє дарѳвáтн, прázднѳюцымз лѳѳѳїю сѳшю пáмáть твѳю. **Глáбá:**

Ḡврáамоѳ стáннѳлѳбнѳмѳ нрáвѳ ты оупѳѳѳбнѳл, иáкѳвлю же ѳвєцз пáстѳрствѳ, иѳвá тѳрпѣнїю, дѣѳѳѳ крѳѳѳтїю, мѳѳсєєѳѳ нєслѳѳїю, дхá вѳлз сїи жнлїцє, стїнтелю снѳрїáнє бѳѳмдрє, слѳслáвнѳя вѳлкн ѿгнáлз сїи слѳѳсѳѳ твѳнмн, и прáѳслáвнѳхз вѣрѳѳ оутѳврднлз сїи, слѳссєєѳѳ же блѳтѳ стáжáѳѳ, иєрáршє блѳжєннє, молн хрїтá бѳа, прєгрѣшєнїй ѳстáвлєнїє дарѳвáтн, прázднѳюцымз лѳѳѳїю сѳшю пáмáть твѳю.

И нынѣ, [бѳорѳдиченз]:

Ḡрємрѳсть и слѳво вз чрєѳѣ твѳемз нєшпáльнѳ зчєншн, мѳн бѳжїа, мїрѳ рѳднлá сїи мїрз сѳдєржáѳаго, и во ѳбáтїáхз имѣлá сїи вєá сѳдєржáѳаго, пнцєдáтєлá всѣхз, и тѳѳрцá тѳвáрн: тѣмже молю тѳá, всєсѳгáа дѳѳѳ, и вѣрѳѳю слáвлю тѳá, иáѳвнчнєлá мнѣ прєгрѣшєнїй, прєдстáнѳ прєдз лнцємз сѳздáтєлá мѳєгѳѳ, влáчцє чѳтáа, твѳю пѳмоць тѳгдá пѳдáждѳ мн: мѳжєшн, слѳнїкá хѳѳцєшн, всєпѣтáа.

^{23*} или: сннца свѣтлѣйшїй.

^{24*} у сличним богородич(а)нима у савременим руским издањима: равѳѳ тѳѳѳ.

По полѣелѣн: тропарѣи, гласъ Ѣ:*²⁵

[Припѣвъ:] Благѣенъ ѣси, гдѣи, наѣчи ма спѣрѣдѣна пѣти.

Аггльское мнѣжество и лики члѣвчестѣи со оуднвлѣнѣмъ зовѣтъ: смѣрти крѣпость спѣрѣдѣна разорѣи, иво во грѣбѣ дѣйствѣетъ чдеса, и безъ истаѣнѣа живѣтъ, ѣакъ безсмѣртный.

[Припѣвъ:] Благѣенъ ѣси, гдѣи, наѣчи ма спѣрѣдѣна пѣти.

Почтѣ слѣзъ токи источаѣте, вѣрѣни ко іерархѣ; нѣный аггловъ ликъ глѣголаше ко керкѣремъ: вѣдите въ ѣгѣ нынѣ, и радѣитеса, ѣакоже оубо жива зрѣте во грѣба.*²⁶

[Припѣвъ:] Благѣенъ ѣси, гдѣи, наѣчи ма спѣрѣдѣна пѣти.

Сѣлѣ тѣцѣательнѣ спѣрѣдѣна тѣчѣ къ сѣнодѣ*²⁷ въ иікен, и предѣта дѣрзостнѣ ко ѣрѣи, и рѣчѣ: бѣсней врема прѣстѣ ѣ безбѣж[н]е, трѣцѣ же ѣакъ и мы вѣрѣи!

[Припѣвъ:] Благѣенъ ѣси, гдѣи, наѣчи ма спѣрѣдѣна пѣти.

Мѣротѣчныа мѣци пѣче наѣда спѣрѣдѣне твоѣ, всечѣне, блѣгодѣаютъ: агглы во семѣ содѣйствѣютъ. чтѣ во ѣакъ мѣртѣа живѣаго вѣнѣаѣте; не мѣртѣа во, но живѣа наѣмъ ѣвлѣетса. **Слава, [трѣченъ]:**

Поклонѣмса ѣцѣ, и безлѣтномѣ сѣнѣ, ѣ тогѣ рѣдѣнномѣ, и оутѣшителю бѣтѣвенномѣ, ѣ ѣцѣа пронѣходѣащемѣ, и со агглы въывѣаѣмъ: сѣъ, сѣъ, сѣъ, ѣси гдѣи. **И нынѣ, [ѣгорѣдиченъ]:**

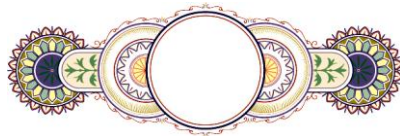
Живѣодѣательнаа оутрѣба твоѣ, присѣдѣо ѣтроковѣце, сѣа и бѣа тѣвоегѣо зачѣншаа нензрѣѣннѣа, и вѣмѣстѣнѣшаа ѣдѣна, точаѣагѣа наѣмъ правлѣнѣе къ живѣни, хѣдѣтайствѣы твоѣми къ бѣѣ и члѣвчѣомъ.

Аллилуѣа, аллилуѣа, аллилуѣа, слава тѣвѣ бѣже. [Трѣжды.]

^{25*} код Бугара се на Празничном ѣутреѣу певаѣу посебни тропари тѣзв. вѣгѣсловѣнны или ѣвлогѣтарѣи, по углѣду на тропаре по Непорѣчнѣма (катѣзма 17, одн. Псалм 118) на Недѣльном ѣутреѣу; код Срба (и Руса) их нема, него се овде пева само **Ѡалѣомъ и зѣрѣанный**, у овом случаѣу: **сѣитѣлю**.

^{26*} или: грѣбѣ.

^{27*} или: ѣобѣрѣ.

По ѣктенїи: сѣдѣленъ, гласъ г̃.

Пѣ: Красотѣ дѣства:

Смію претворѣлъ єси въ злато, сѣе, въ словесѣхъ же прѣнѣа твоими препрѣстыми словесаи прегордаго и лѣкаваго побѣдѣлъ єси ѱѣа бѣгомѣре, црѣа же содержѣма ѡгнѣмъ ищѣлѣлъ єси, дѣмоны прогонѣа: тѣмже тѣ оумѣльнѣ воспѣвѣемъ, іерѣрхѣмъ вѣжтвенное оутвержденіе.

Слава, гласъ и̃.

Пѣ: Премѣрость и слово:

Црѣви и тайнникѣмъ въ словопрѣнїи, бѣолѣпнѣ всечѣтне прострѣннѣ ищѣлѣлъ єси почитанїе сѣѣа тѣрцы въ трѣхъ ѱпостѣѣхъ, и єдинѣмъ вѣжтвѣ, протѣвнѣа посамѣлъ єси, іерѣрше дѣвне: моли хрѣта бѣа, грѣхѣмъ ѡставленїе дарѣвати, прѣзднѣющимъ любовїю сѣѣю памѣть твою.

И нынѣ, [вѣторѣднеченъ]:

Икѣ дѣѣ и єдинѣ въ женѣхъ, тѣ безъ сѣмене рѣждшѣю бѣа плѣтїю, всѣи оубѣлѣемъ рѣди члѣвѣчестїи: ѡгнь во вселѣса въ тѣ вѣжтѣа, и ѣкѣ мѣнца доиши знѣдѣтелѣ и гѣа. тѣмъ ѣггѣльскїи и члѣвѣческїи рѣдѣ достѣннѣмъ слабнѣмъ пресѣтѣе рѣжтѣѣ твоѣ, и соглѣснѣмъ вопїемъ тѣи: моли хрѣта бѣа, прегрѣшенїи ѡставленїе дарѣвати, поклѣнѣющимъ вѣрою пресѣтѣѣмъ рѣжтѣѣ твоѣмъ.

Ἐτεπέρνα, ἄ-и ἀντιφώνησθε, ἄ-γω γλῶσσα.

Прокіменъ, гласъ д̃:

Ἐξέτα μοῦ возгѣгѣютъ премѣрость, * и побѣненїе сѣрца моего рѣзѣмъ.*²⁸

Стѣхъ: Ὁυσλίσηιτε сѣа, всѣи ѣзыцы, * вѣдшїи, всѣи живѣщїи по вселѣннѣи.*²⁹

Всѣакоѣ дыханїе:

^{28*} Пс. 48,4.

^{29*} Пс. 48,1.

Пѣснь ѧ. Ἰρμός:

ПетрѣнѸ, неовычнѸ, немокреннѸ морскѸю шестествовавѸ стезѸю,
избранный вопіаше іһль: гдѣви поимѸ, іакѸ прославиѸ.

[Припѣвъ: Престѣла бѣе, спси насѸ.]*³³

НевеществоннаѸ дрѣвле лѣствница, и страннѸ ѡмладенѣвшій пѸть мора,
твоѸ іавлаше ржѣтвѸ, чѣтаѸ: юже поѣмѸ вси, іакѸ прославиѸ.

Сіла вышнаѸ, Ѹпостѣсь совершеннаѸ, бжѣѸ мудрость воплощлаѸ,
пречѣтаѸ, и зѸ тебе члѣкѸмѸ бесѣдова, іакѸ прославиѸ.

ПрѸде иквѸзѣ двѣрь непроходнѸю заключеннѸю оутрѸбы твоѸѸ правды
ілнце, чѣтаѸ, и мѣрѸ возсіѸ, іакѸ прославиѸ.

КанѸнѸ сѣнѣтелѸ,*³⁴ на и, гласѸ Ѹ, ἑгѸже краегранѣіе:

Тебѣ, спѸрѣдѸне, воспѣваю бжѣтвенное пѣніе.

[Творѣніе деофанѸво.]*³⁵

Пѣснь ѧ. Ἰрμός:

Во глубинѣ постла иногдѸ [фараонѣтское всебѸнство преврѸженнаѸ
сіла, воплощшеѸ же слѸво всеслѸбный грѣхѸ потребіло ἕсть:
препрославленнѸ гдѸ, славиѸ во прославиѸ.]

[Припѣвъ: Сѣнѣтелю Ḳче спѸрѣдѸне, молнѸ бѣѸ Ѹ насѸ.]*³⁶

ВроткихѸ зѣмлю достігѸ, Ḳче, іакѸ кротокѸ и млѣтнѸ и чѣстѸ
выѸ, настоѸщѸю сѣца моѸѸ оѸкрѸтнѸ вѸрю, іакѸ да вѸ тишинѣ
бжѣтвеннѣѸ выѸ, пѣснослѸвлю тѸ.

ДѣланнѸ бжѣтвеннѸми дѸшѸ, Ḳче, ѸчѣстнѸ, бѣговѣдѣнѸ, спѸрѣдѸне,
дѸбѸлѸ сѣнѸ, и бжѣтвеннаѸ дѸѸа превѣтлымѸ ѸбогатілаѸ сѣнѸ
ѸсѣннѸемѸ: тѣмѸ Ѹзарѣши чѣстѸ блѣжѸщѸмѸ тѸ.

Ḳпѣсты, іакѸже дѣдѸ, тѸ воспрѣѸмѸ содѣтель, словѣснѸмѸ тѸ
постѸви пѣсты пѣстырѸ всенѸщѸнѣѸша, простѸтѸѸ и кротѸстѸю
сіѸюца, и безслѸбѸемѸ, прѣбне пѣстырю, оѸкрашѸѸма.

БѣгорѸднѸенѸ:

³³* наш додатак, нема у изворнику.

³⁴* у изворнику: прѣбнаѸ.

³⁵* додато према руским редѸвним „МинеѸма“.

³⁶* наш додатак, нема у изворнику.

Пресѣѣла дѣо ѣтаѣ, просвѣти и ѡсѣти помышленїѣ и дѣшѣ моѣ, молюса, ѡблаки разорѣюци невѣжества моегѣ, и тмѣ ѡемлюци грѣхѣвнѣю, ѣѣко да по долгу ѡубѣжѣю тѣ.

Дрѣгїи канѣнѣ стѣгѣ, глѣсѣ ѣ.

Пѣснь ѣ. Ірмосѣ:

Хрѣтѣсѣ раждѣется, [слабнѣте. хрѣтѣсѣ сѣ нѣсѣ, срацинѣте. хрѣтѣсѣ на землѣ, возносѣтѣсѣ. поѣнѣте гдѣвнѣ всѣѣ землѣ, и весѣлїемѣ воспѣнѣте людѣе, ѣѣко прослабнѣсѣ.]

Недоумѣннымѣ ѣзыкомѣ и ѡсѣтнѣми похвалѣнїе малѣе, и молѣнїе тѣбѣ хрѣтѣ приношѣ, ѡзарѣ ѡумѣ моѣ молюса, ѣѣко да воспѣю ѡугѣдника твоегѣ спѣрїдѣна сѣѣннагѣ.

Похвалѣю тѣоѣ дерзновѣнїе, ѣже ко хрѣтѣ вѣѣ спѣрїдѣне ѣмѣлѣ сѣнѣ: тѣмѣже ѡѣе молю тѣ, [ѡ] богѣтѣхѣ дѣѣ сокровициѣ каплю рѣзѣма дѣждѣ мнѣ, ѣѣко да достѣннѣ похвалѣю тѣ. **Глѣва:**

Сказѣтѣ всѣѣ подѣлнѣчнаѣ, спѣрїдѣне тѣреблѣженнѣ, чдѣсѣ тѣоѣхѣ добродѣтелиѣ пѣчїнѣ:³⁷ нїцымѣ предѣтѣтелѣ, и снротѣмѣ и вдовїцамѣ пнѣтѣтелѣ, и слѣпѣымѣ пѣтѣвождѣ, всѣмѣ же побѣрнннѣ. **И нынѣ:**

Дѣшнѣ моѣѣ стѣрѣсти ѣсѣфлнѣ, и печѣлнѣ недоумѣнїе побѣднѣ, ѣѣже вѣѣ рѣждѣшаѣ на сѣсѣнїе мїрѣ.

Катакаїѣ: Хрѣтѣсѣ раждѣется:

Пѣснь ѣ. Ірмосѣ:

Дѣкѣ сокрѣшнѣсѣ снльнѣхѣ держѣвою тѣоѣю, хрѣтѣ, и снлою немощѣтѣвѣюциѣнѣ препѣсѣсѣсѣсѣ.

Иже вѣременѣ внѣ всѣѣкагѣ, ѣѣко вѣременѣ тѣворѣцѣ, ѣзѣ тѣбѣ, дѣо, вѣольнѣ млнѣцѣ создѣсѣсѣ.

Ненскѣсѣобрѣчнаѣ влѣцѣ, ѣѣже вѣѣ во ѡутѣрѣбѣ зачѣншнѣ, напѣстѣиѣ и печѣлѣиѣ всѣѣхѣ нѣсѣ ѣзѣбѣнѣ.

^{37*} измењено према сличном месту у савременим руским издањима, а у изворнику: пѣчїнѣ.

Черво пространише нѣсѣхъ воспоимъ, ѿмже адамъ на нѣстѣхъ радѣла жителствуетъ.

Неповѣдимю стѣнѣхъ тѣхъ и державнѣхъ надеждѣхъ, вѣрнѣи стѣжѣхомъ въ напастехъ, мѣти дѣво.

Ἦμν. Ἰρμός:

На камени мѣхъ вѣры оутвердѣвъ, [разширилъ єси оустѣхъ моѣхъ на враги моѣхъ, возвесели бола дѣхъ моѣхъ, внегда пѣти: нѣсть свѣтъ, ꙗкоже бѣхъ нашъ, и нѣсть праведенъ, паче тебѣ, гдѣ.]

Оумъ твоѣхъ безстрастїемъ просвѣтѣвъ, и бжтвеннымъ смиренїемъ оукрасивъ, дарованїа дѣхъ прїалъ єси ѿгонити дѣхъ, и рѣшити недѣги вѣрнѣхъ чѣстїихъ тѣхъ цѣеннѣйше.

Смїа началословнаго оубѣвъ, нравъ сребролюбный поправъ, мнѣла стрѣбѣющаго, стѣителю, смїа преложилъ єси въ златѣхъ оутварь цѣенными твоими мѣтвami, ѿче прѣвнѣ.

Розшѣдъ на горѣхъ безстрастїа, вшелъ єси во храмъ бжтвеннѣхъ, въ крижалн же срѣца твоегѣхъ прїалъ єси законъ спсительный, ꙗкѣхъ цѣеннѣйшїи и оубѣднїкѣхъ прїенный влѣкн твоегѣхъ. **Бѣгороднѣхъ:**

Оубрачѣнїи стрѣпы дѣхъ моѣхъ, оумъ моѣхъ ѿмрачѣннѣхъ нерадѣнїемъ, бжтвеннѣхъ, ѿзарї, да пою: нѣсть непорѣчны паче тебѣ, непорѣчна, и нѣсть чїсты паче тебѣ, влѣце.

Ἦμν. Ἰρμός:

Прѣжде вѣкѣхъ ѿ оца [рожденномъ нетлѣннѣхъ єнѣхъ, и въ послѣднѣхъ ѿ дѣхъ воплощенномъ безсѣменнѣхъ, хрѣстѣхъ бжтѣхъ возопїимъ: вознесѣнїи рѣхъ нашъ, стѣхъ єси гдѣ.]

Прѣжде пастырь ѿвецъ, великїи спѣрїдѣнѣхъ быль єси, послѣдїи же пастырь бжтвеннѣхъ цркви: хрѣстѣхъ бжтѣхъ возопїимъ: вознесѣнїи рѣхъ нашъ, стѣхъ єси гдѣ.

Премѣдраго іерарха восхваляемъ, ѣкѡ тѣпла въ вѣдѣхъ, ѣ въ скорбехъ
 сѣща ѿ бѣа помощника ѣ защитника, всѣ спѣрѣдѣна вѣрнѣи
 бѣгонѣнаго, бѣгочѣтнѣ воспѣимъ. **Слава:**

Роздержаніемъ житіѣ оукрасивъ, ѣ вѣры испѣлненъ, ѣче треблѣженне,
 вѣдѣла бо великаго сокрѣшилъ єсѣ, ѣ словесѣтѣ єгѣ ѣблнчилъ єсѣ:
 тѣмъ хрѣтѣ бѣгѣ возопѣимъ: вознесѣй рѣгъ нашъ, сѣгъ єсѣ гѣн. **Ѣ нынѣ:**

Рѣѣ время живота моего ѣждѣхъ въ блѣдѣхъ [слѣхъ,]*³⁸ ѣ ѣзвахъ
 плѣтѣхъ: ѣ нынѣ ведѣтъ смиреннѣю мою дѣшѣ сѣхъ дѣлателн.
 бѣгородительнице дѣбо помози ми, да воззовѣ къ бѣгѣ: сѣгъ єсѣ гѣн.

Ватлѣвѣя: Прѣжде вѣкѣ ѿ ѿцѣ:

Кондѣкъ, глѣсѣ ѣ.

Пѣ: Вѣбранной воеводѣ:

Веркѣрѣ*³⁹ свободителю нынѣ да ѿвѣрземъ оѣста къ похвалѣнѣю,
 ѣкѡ *ѣдолѣнѣа чѣвственнаа:*⁴⁰ рабѣ твоеѣ бѣгонѣе, ѣмѣаѣ прѣснѣ
 состраданѣе, ѿ вѣрварѣ ѣѣ, спѣрѣдѣне, сохранѣй зовѣщнхъ: радѣнѣа, ѣче
 прѣснопамѣтне.

Сѣдѣленъ, глѣсѣ ѣ.

Пѣ: Прѣмѣрѣсть ѣ слово:

Ѧпѣстѣ ѿвѣцѣ прѣдѣстѣтельствовати хрѣтѣѣ цѣркѣн вѣрѣнѣа,
 пѣстѣрь бѣгѣпрѣзвѣдѣнъ тѣѣ, спѣрѣдѣне, возѣялъ єсѣ: словѣслѣа
 вѣлки ѿгнѣлъ єсѣ словѣсѣѣ твоеѣми, на бѣгочѣтѣа пѣжитѣ сѣѣ воспитѣаѣ.
 тѣмѣже посредѣ бѣгонѣнхъ ѿцѣвѣ вѣрѣ оѣтвердѣлъ єсѣ мѣдрѣстѣю дѣа,
 іерарше бѣлѣженне, молѣ хрѣтѣа бѣа, прѣгрѣшенѣѣ ѣстѣвлѣнѣе дарѣвати,
 прѣздѣнѣюцѣмъ любѣвѣю сѣгѣю пѣмѣтѣ твоеѣ.

Слава, ѣ нынѣ, бѣгородиченъ. Подѣбенъ [тѣѣѣѣ]:

^{38*} додѣто прѣма сличномъ трѣпару Канѣнѣ изъ „Октоѣха“ у сѣвременѣмъ рускимъ издаѣнѣма, а у изворнику
 нема.

^{39*} у изворнику: Вѣркѣрѣ.

^{40*} у изворнику, јѣднина: ѣдолѣнѣа чѣвственнаа.

Ико всенепорочная невеста творца, яко неисклкомужная мѣти
 и́збавителя: яко прїятелнице сѣщи оутѣшителя, всепѣтаа, всезаконїа ма́ сѣща скверное жилище, и бѣсовъ и́гралнице въ разумѣ
 бѣвши, потщїса сїхъ сладѣйства ма́ избавити, свѣтлое жилище
 добродѣтелей содѣлавши, свѣтодательная и нетлѣнная: ѡженї ѿблакъ
 страстїей, и вѣшнагѡ причастїа сподоби, и свѣта невечернагѡ, мѣтвами
 твоїми.

Пѣснь ѧ́. І́рмосъ:

Оу́слабїшахъ, гдѣ, славное твоє́ смотрѣнїе, и прослави́хъ, члѣвколю́бче,
 непостыжїмѡю твою́ силѡ.

Сѣ́ превозвы́сїса бжѣтвенная гора́ до́мѡ гдѣна́ превы́шше силъ, бѣгомѣ́рь
 ї́вственнѣйши.

Зако́ншвѡхъ ѣ́стѣственныхъ кромѣ́, є́дина дѣво, ро́ждаши влчествѡ́щаго
 твѡ́рїю, сподобїлася є́си бжѣтвеннагѡ званїа.

Оу́троба твоѡ́ препѣтаа, и соща́ бжѣтвенна^{*41} дѣво: тѣхъ во ра́ди
 жїзнь всѣ́ ѡбрътѡ́хомъ.

І́нѡ. І́рмосъ:

Прише́лъ є́си ѡ́ дѣвы [не ходѡ́тай, ни ѡ́ггъз, но сѡ́мъ, гдѣ, воплѡ́сїса, и
 спсѡ́хъ є́си всегѡ́ ма́ члѣвѡ́ка. тѣ́мъ зовѣ́ ти: сла́ва силѣ́ твоє́й, гдѣ.]

Оу́гльми чѣ́тнагѡ разжѣ́сѡ дѣ́а, страстїей оудовопопалѣемѡю вѣщъ,
 всеблѣ́женне, пожѣ́глъ є́си: мї́ръ же ѡ́гнеїа́ньми добродѣ́телей
 твоїхъ, спѣ́рїа́ѡне, просвѣ́тилъ є́си.

Оу́мертвѣ́вѡ твоѡ́ плотскѡ́а движе́нїа, бѣодѣ́ховѣ́нне, мѣ́ртвѡа
 возста́вилъ є́си живѡтвѡ́рнымъ твоїмъ приглѣ́ганїемъ. ѡ́ѣмже
 молю́ тѡ́: оу́мерцвѣ́леннѡю дѡ́шѡ мою́, ѡ́ѣе, ѡ́живї.

Повинѡ́щїса мѣ́ртвѡа тѣбѣ́ гласъ, ѡ́ѣе, даде́, и рѣ́чнаа стремлѣ́нїа
 твоїми оудержѡ́шася повелѣ́нїи: ї́авїлася є́си во, блѣ́женне,
 чѡдо́дѣлатель, бжѣтвеннѡю блѣ́гтъ прїѣ́мъ.

Бѣ́городиченъ:

^{41*} на сличном месту у савременим руским издањима: блѣ́женна.

Прѣрѣцы твоегѡ тайнства глѣбниѹ провозвѣстїиша недомысленнѹ:
 ѿдїна во роднлѣ сїи, чїтаж, недоразумѣваемаго, воплощенна за
 мѣрдїе неисповѣдимое.

И҆нѣ. І҆рмосъ:

Жѣзлѣ изъ корене [иссеова, и цвѣтѣ ѿ негѡ, хрїтѣ, ѿ дѣвы прозѣблѣ
 сїи, изъ горы хвалный, пришефенный чашн, пришеелъ сїи воплощенъ ѿ
 неискѡмѡжнѣ, невестественный и бже, слава силѣ твоей, гдїи.]

Рѣрными представительствешн, покрываа и соблюдаа тѣа блженне,
 всѣкїа скорен и заблааа їаѣѣ, спѣрдѡне прѣбне, іерархѡвѣ
 краснѣйшаа славо и похвалѡ.

Релїи застѣпникѣ, и теплыи въ вѣдѣхѣ ѡбръѣтающымѣ сїи слабне,
 сѣщымѣ на землїи, и плавающимѣ, сѣщымѣ въ далѣчныхѣ странахѣ,
 застѣпниче мѣтнѣый.

Слава:

Рагѡвѣ ищущихѣ сла сотворїти мнѣ, сѣе и зми ма, їакоже
 ницагѡ препиталъ сїи, богатагѡ же житницы испровергалъ сїи,
 іерарше спѣрдѡне всемѣдре.

И҆ нынѣ:

Розреновааѣ сопѣрникѣ прѡтївѣ стада твоегѡ прѣчїтаа, на кїиждѡ
 денѣ ищѣтѣ лѣкавыи снѣдѣ сотворїти: но ты вѣѣ, тогѡ вѣда
 и зми ны.

Катавасїа: Жѣзлѣ изъ корене:

Пѣснь ѿ. І҆рмосъ:

Оуглѣ и сїи проявлѣнѣ, снѣце изъ дѣственнѣ оутрѡбы возсїа, во
 тмѣ заблѣждшымѣ, бгѡразумїа просвѣщенїе дарѡ.

Всѣхѣ црѣ црїице, и гдѣ на рѣкахѣ твоихѣ понесла сїи, и млекѡмѣ
 питала сїи мѣи, всѣ питѡющаго, їггѣлѣ превышшаа.

Облацы веселїа сладость кропїте сѣщымѣ на землїи, їакѡ отрѡчѣ
 дадѣсѣ, сїи прѣжде вѣкѣ, изъ дѣвы воплощенъ бгѣ нашѣ.

Житїю и плѡти моеї свѣтѣ возсїа, и драхлѡсть грѣхѣ разрѣшн,
 напослѣдокѣ изъ дѣвы безъ сѣмене воплощенъ высочайшїи.

Радость тебе, иже прасоуемз светоуаніе разрешающу, гавріилз сціенный архангелз, из нѣсе слетѣвз блговѣствоваше чтаж бгонеуѣсто.

Ииз. Ирмосз:

Просвѣщеніе во тмѣ лежащихз, [спіеніе ѿчланныхз, хрѣте спсе мой, кз тебе оутреню, црю міра, просвѣти ма сїаніемз твоимз: иногво во, рзвѣ тебе, бга не знаю.]

Рѣка сщнихз вз тебе дарованій всакоє напоаетз, прѣне, рце, всѣмз даруетз богатнз здравіе: вса бга кз славе возстаблетз тебе прославлешаго, и чдоуѣствы всакими почествоавшаго.

Тл царь земный, блженне, црл нѣнагво гавѣ познл искреннаго раба, и дарованій бжтвенныхз исполненнаго, внигда прїтн тебе кз немл, великаго врача кз бгл возвѣщала.

Израаимовл страннолюбномл нравл ты оуподобивса, всѣмз дома твоегво входы ѿверзлз єси, и всѣмз всакз былз єси, и промыслаа сщними во ѿбстоанїи, спїрдуне блженне. **Ггородиченз:**

Ноба намз породилл єси млнца, прѣжде вѣковз, ѿтроковице, рожденна ѿ ѿца безначальна. єгоже оумолн гакво єна и бга твоегво, оуцедричи бцл тл, пречтаа, душею чистою возвѣщающыа.

Ииз. Ирмосз:

Бгз сын міра, [ѿца щедротз, великагво совета твоегво агла, мирз подавающа, послалз єси намз. тѣмз бгоразумїа кз свѣтл наставльшеса, ѿ ноци оутренююще, словеснмз тл, члвѣколубче.]

Гилоу подавшаго тебе знаменательнѣ, ѿ беззаконныхз рзкз керкүрскїй градз спслз єси, и насз нынѣ вопїющихз тебе ѿ мірскїхз сѣтѣй извави, чдоуѣрче днвне, спїрдуне славне.

Ресь сціенный соборз оудивиса чдесы твоими, сціенный спїрдуне, и плїндю показла сгю трїцл, яриево пограмлз єси словесїе, блженнѣйшїй. **Слава:**

Показáвыи ѣдїнство ст҃ыа тр҃цы, и оубѣрїти хотѣа слоучетївыа*42
 ст҃ца, ѿгнь и водѣ ѿлабѣа во своѣ сщ҃ество, землѣ же ѣдина ѡстáа
 въ рѣкѣхъ твоихъ, бл҃женнѣйшїи, и вѣрныхъ ст҃ца просвѣщаешн. **И нынѣ:**

Ст҃быхъ ст҃ѣншю тѣ раздѣлѣемъ, ѣкѡ ѣдинѣ рѣждшю хр҃тѣа б҃га,
 ст҃ца и бл҃кѣ вѣхъ, дѣо несквѣрнаа, мѣн безневѣстнаа, вѣрныхъ
 похвалѣ.

Ватпавїа: Б҃гъ сын мїра:

Пѣснь 5. Ирмосъ:

Глѣа гл҃гѡа молѣбныхъ ѿ болѣзненныхъ бл҃ко, дѣшн оублѣшавъ, ѿ
 лѣтыхъ мѣ избавн: ѣдинъ бо ѣсн нашегѡ ст҃сїа бннѡвенъ.

Иже истѡчникъ безстрѣстїа*43 рѣждшн бл҃цѣ, хр҃тѣа: оублѣннаго мѣ
 стрѣстїи, ѡтроковїце, истѣлн: и ѡгна вѣчнагѡ исхїти, ѣдина
 б҃гобл҃г҃тнаа.

Ѣстество чл҃вч҃еское, работящее грѣхѣ, бл҃цѣ ч҃таа, тобою свобѣдѣ
 оубл҃чн: твоѣ бо ст҃н, ѣкѡ агнецъ, за вѣхъ закалѣтѣа.

Вопїемъ тн всн истиннѣи мѣрн вжїи:*44 прогнѣвавшихъ рабѣи избавн,
 ѣдина бо дерзновѣнїе къ ст҃н ѣмаши.

Клѣтѣа, ѣкоже речѣ гдѣ, истинною дрѣвле дѣдѣ, изъ чрѣва твоегѡ
 прошѣдъ испѡлнн: роднлѣ бо ѣсн ѡтроковїце небѡмъ и землѣю ст҃тѣвѣющаго.

Инъ. Ирмосъ:

Въ вѣзднѣ грѣхѡвнѣи валѣаа, [нензлѣднѣю мл҃рдїа твоегѡ призываю
 вѣзднѣ: ѿ тлн, вжѣ, мѣ возведн.]

Злѣто ѣкѡ калѣ тѣбѣ вѣннїа, пѣче злѣта безстрѣстїемъ ст҃ающѣ,
 и ѡбогатѣвшѣа, прѣвнѣ, дарованїи всезлатѣыми дх҃а.

Чїстѡ слѣжѣ бл҃цѣ твоемѣ, мнѡжество имѣлѣ ѣсн, прѣвнѣ,
 послѣшающее тѣбѣ аг҃льскнхъ ст҃лѣ, невидимыми гл҃сы, ст҃їеннѣйше.

42 или: слоучетївыхъ / слоучетїваа ?

43 измењено према сличном месту у савременим руским издањима (ѣр выше одговара смислу), а у
 изворнику: безсмѣртїа.

44 или: вжїей.

Преслáвное, всемѡдѣ, житіѣ твоѣ мѣрѣ тлá преслáвна, Ὁῖᾱ, содѣла.
Птѣмже бжѣтвеннѡю пáмáть твою, рáдѡющея совершáемз поῖціи
 тлá. **Гѡрῑдиченз:**

Нѣсз шѣрши чрѣво твоѣ бѣсть неискѡмѡжнаа, бѣа вмѣстѣвшее,
 ннѣдѣже вмѣстѣмаго, всеῖтáа дѣо бѣонеѣсто.

Ἦнз. Ἰρμῑсз:

Ἦзз оῡтῑрῑбы ἰ῱нѡ [мáнца ἡзевелá морекѣи свѣрь, ἡковá прѣлѣтз: вѣ
 дѣѡ же всеῡшьшеея слῑво ἡ плῑть прѣемшее прῑнде, сохрáньшее нечлѣннѡ:
 εἰῡже во не пострáдá ἡстлѣнѣа, рῑждшѡю сохрáнѣ неѡреждѣннѡ.]

Проповѣдѣетз твоá Ὁῖᾱ ἑдесá, нѣнѣ керкѣрскаа великаа
 мѣтῑропῑліа, ἡ цῑрковѣ твоá вѣ трѣестѣ ещяа, ἡ вѣá Ὁῖᾱстѣа
 твоá ἑдῑдѣнѣства, ἐπὶ ῥῑδῶνᾱ бѣомѡдѣ.

Трѣестѣкаа твоá цῑрковѣ днѣсѣ, Ὁῖᾱ, вѣ пáмáтѣ твоѣи крадѣтѣа: ἡ
 вѣá ἡзѣкѣи созѣвáетз ἡк῱ (εἰ)^{*45} трѣбῑю ἑдесáми твоѡми, на
 похвалѣнѣе хвалѣ дῑстῑннаго. **Глáвa:**

Гтрáнна ἡ оῡжáсна содѣвáешѣи ἑдесá, ἐπὶ ῥῑδῶνᾱ, по всеῖй землѣ ἡ вѣ
 гῑмῑри далѣче бѣдѣствѡщымз, скорῑтѣчнымѣ млѣтѣами
 предѣстáтельствоа лῑдѣмз вѣрнымз, бѣоблѣженне. **Ἦ нѣнѣ:**

Бѣсь воплῑщя во оῡтῑрῑбѣ твоѣи, прѣчѣла, хῑтῑсз бѣз, безз стѣмене
 рῑдѣса: не стѣрпѣ во своѣхз рѣкз создáнѣе ѱ льстѣваг῱ зрѣтѣи
 мѡчнѣмо.

Ватῑвáсіа: Ἦзз оῡтῑрῑбы ἰ῱нѡ:

Кондáкз, глáсз бѣ.

Пῑ: Вѣшннхз ἡцлá:

Любῑвѣю хῑтῑковою оῡжзвѣнѣя еῖннѣнѣшѣи, оῡмз вперѣвѣ зарѣю дѣа,
 дѣтѣльнымз вндѣнѣемз твоѡмз дѣлáнѣе ѱвѣрѣлз εἰн, бѣпрѣлѣтѣе,
 жѣртѣвеннѣкз бжѣтѣвеннѣи бѣвѣз, просá вѣстѣмз бжѣтѣвеннáг῱ еἰáнѣа. **Ἰкосз:**

^{45*} непотребно.

Изъ чрѣва ѡсѣннаго іерарха гдѣа восхвалѣмъ нынѣ спѹрїдѡна, бл҃г҃ти
 нскрижалн прїемшаго бж҃твенныа славы, ѿ въ чдесѣхъ преслабнаго
 всѣй тварн, ѿ ѣакъ тѣпла ѿ самовїдца бж҃твеннаго ѡсїанїа, ѣакъ нїцнхъ
 предстѣтелѣ, ѿ согрѣшѣюцнхъ дшесвѡдца: тоѿ во бж҃твенна прѣтолѣ
 хр҃тѡвѣ жер҃тѣва бѣсѣтъ, прогѣа всѣмъ бж҃твеннаго сїанїа.

Тѣже чтѣнїе ѡ пролога:

Мѣа декѣмврїа въ ѿ-й дѣнь. Пѣматѣ ѿже во сѣбѣхъ ѡцѣа нашегѡ
 спѹрїдѡна, ѣпїкпа трїмѹдшнцкаго чдотвѡрца.*46

Оѣй бѣше въ цр҃тѣво кѡнстантїна велїкаго ѿ кѡнстантїа сїа ѣгѡ,
 бѣ же нрѣвомъ препрѡстѣ, ѿ смнрѣнѣхъ ср҃цемъ. бѣше же ѿзначѣла
 пѣстырь ѡвцѣмъ, тѣже ѿ женѣ прїѡбщїнѣва, ѿ по оѹмѣртѣнѣ ѣа
 поствѣленѣ бѣсѣтъ ѣпїкпѣ. толикѡ же вданѣ бѣсѣтъ ѣмѣ бл҃г҃тѣ
 чдесѣ ѡ бѣа, ѣакъ въ бездождїе дождѣ сведѣ: ѿ пакн ѣгѡ
 оѹмноженїю бѣвшѣ, мл҃тѣво оѹстѣвн ѿ. ѿ бѣвшаго глада, ѡ
 хлѣбопрѡдѣвца нѣкоегѡ нарѡдѣ ѿзѣавн, разрѣшнвшымѣа ѣгѡ жнѣтннцѣмъ.
 ѿ смїю въ златѡ преложн, ѿ мѣртѣвю ѡ полѡзѣвопроснѣвѣ ѡвѣтѣ ѡ неѣ
 полѣчн, ѿ цр҃ѣа кѡнстантїна ѡ ѡдержнмыа стрѣстн оѹврачевѣа, ѿ ѡтрѡчѣа
 нѣкогорѣва женѣ оѹмѣршеѣ ѡжнвн, ѿ спѡслѣшесѣтѣвѣющѣ*47 сѣмѣ сѣѡмѣ
 ѣггїлн ѣвншѣва, ѿ со дшѡмъ тѣвоимъ, внѣгдѣа въ цр҃кѣѣ*48 ѣмѣ по ѡбѣчѣю
 мнрѣ всѣмъ подѣтн, ѿ ѣже словѣсѣ мдѣрѣтѣвѣюцнхъ въ нїкѣнстѣмъ собѡрѣ
 снлою сѣгѡвѣ дшѣа воспѣтн. толикѡ же бѣше мл҃тнѣвѣ, ѣакъ нѣкогда
 прншѣдшымъ тѣтѣмъ въ стѣдо ѣгѡ, оѹкрѣстн ѡ ѡвѣцѣа ѣгѡ хотѣцымъ,
 не точїю ѡнѣхъ незрѣнїа держнмыа стрѣстн ѿзмѣннѣвѣ, но ѿ ѡвнѣ
 ѣдннаго подѣвѣ ѿмъ, ѿ ѡпѣстн ѿхъ рѣкѣ: прїнмнѣте сїѣ, да не всѣе вѣдетѣ
 вѣдѣнїе вѣше. сѣн врдѣеннѣю ѣмѣ пѣстѣвѣ добрѣ оѹпѣсѣ, ѿ ко ѣггїльскомѣ
 жнѣтїю ѿ прнѣвнѣтѣ прѣселнѣва. *сѡврѣшѣетѣсѣ же*49 собѡрѣа ѣгѡ въ цр҃кѣн
 сѣбѣхъ ѣпїтѡлѣ велнкнхъ, ѿдѣже чѣтнѡѣ тѣѣло ѣгѡ положѣно бѣсѣтъ.

^{46*} нешто краће и делимично измењено у односу на текст пролошког житија светога у руским дониконовским издањима.

^{47*} у руским дониконовским издањима: спѡслѣшесѣтѣвѣющѣ.

^{48*} или: цр҃кѣн.

^{49*} у руским дониконовским издањима: сѡврѣшѣетѣсѣ.

Грѣзѣхъ возрастѣла єси неизречѣннымъ слѣвомъ, ѣкѡ лозѣ, дѣво, єдинаго невоздѣланнаго, вїно источающа, всѣхъ веселѣщее, всѣхъ ѡщїающа земныхъ, и всѣхъко пїанство лютыхъ ѡемлюща.

Иѣнх. Ирмосъ:

Отроцы бл҃гоу҃тїю [свооспитѣани, слочестївагѡ велѣнїа небрегше, ѡгненнагѡ преценїа не оубоашасѡ, но поередѣ пламене стоаще, поахѣ: ѡцѣвѡ бже, бл҃гвенѡ єси.]

Вѣрою же изѡбличивѡ ковѣрство ярїа слочестївагѡ, градѣщѣ тѣ въ соборѡхъ, бл҃женне сп҃рїдѡне мѡдре, оученицы єгѡ слочестївїи, скопѣ твоѣ ѡбезглавиша, но вѣрою нечестїе ихъ пограмилѡ єси, вопїющѣ тѣ: ѡцѣвѡ бже, бл҃гвенѡ єси. [Дважды.]*⁵³

Глава:

Вїи азѣкѡхъ изрещи возмѡжетѡ преслѣвнѡ чѡдеса твоѣ, іерарше сп҃рїдѡне; кѡли ли оустѣ извїтїиствовати возмѡжетѡ*⁵⁴ дѣла пречѡдныѡ мл҃чїни твоѣѡ; нищыѡ прекормилѡ єси, всегда зывѡаю: ѡцѣвѡ бже, бл҃гвенѡ єси.

И нынѣ:

Изѡбви мѡ, бл҃гце бл҃гаѡ, изѡ глубинѣхъ грѣхѡвныѡ, и геенны мѡченїа: и страсти ср҃ца моего оукротѣ дѣво, да всегда зывѡаю: ѡцѣвѡ бже, бл҃гвенѡ єси.

Катавасїа: Отроцы бл҃гоу҃тїю:

Пѣснь и. Ирмосъ:

О подобїи златѣхъ небрегше пребл҃женнїи юношы, неизмѣнный и живѣи бж҃їи ѡбразѡ видѣвше, средѣ ѡгнѣхъ воспѣвахѣ: ѡщеществованнѡ да поетѡ гдѣ всѣхъ тѡварѣ, и превозноситѡ во всѣхъ вѣки.

Видѣнѡхъ бысть на землѣ твоѡю, и съ члѣвѣки поживѣ иже бл҃гостїю неравнѣнный и силѡю. ємѡже, пооще, всѣхъ вѣрнїи зовѣмъ: ѡщеществованнѡ да поетѡ гдѣ всѣхъ тѡварѣ, и превозноситѡ во всѣхъ вѣки.

^{51*} ѡвѣщѣюща[го], ако се односи на св. Спиридѡна ?

^{52*} измењено према смислу, а у изворнику, једнина: оупразднѣюща.

^{53*} наш додатак, нема у изворнику.

^{54*} возмѡгѣтѡ ?

Иъз. Ирмосъ:

Чѹда преестѣстѣннагѡ, [росодательнаа иъзѡбрази пѣщъ Ѧбразъ: не вѡ, ѣаже прїаѣтъ, палиѣтъ юныа, ѣакѡ ниже Ѧгнь вѣѣтъ дѣы, въ нюже вниде оутрѡбѹ. тѣмъ, воспѣвающе, воспѡемъ: да блѣвнѣтъ тѡарь вса гдѣ, и превозноситъ во вса вѣки.]

Бѣрѹ твоѡ дѣлы блѣгими показавый, тѹне прїемый, тѹне показавый блѣженнѣйше всѣмъ твоѡ чдеса, и нищыа пицею прекормилъ єси, и вса наѡчѣши взывѣти: Ѧѡцѣвъ бѣе, блѣвенъ єси.

Ивнлъ єси дѣла вѣры, блѣженне спѹрїдѡне, ѣакоже въ мѡри плѡвающимъ, и кораблѣмъ потоплѡвающимъ помѡгъ єси: и нынѣ равѡмъ твоимъ въ пѹчинѣ мїра сегѡ потоплѡвающимъ, скороу помѡщъ намъ исходатайствѹи, да вси съ тобою взываемъ: блѣвенъ бѣ Ѧѡцѣ нашнхъ.

[Вмѣстѡ **Слѡвы, припѣвъ:**] Блѣвнмъ Ѧѡѡ, и єна, и сѣагѡ дѣа, гдѣ.

Єдиночѣстное^{*58} сопрѣтѡльное Ѧѡѹ слѡво, єдинородна же єна правослѡвнѡ проповѣдавъ, бѣгомѡдре спѹрїдѡне, ѡбїе наѡчѣши дѣхъ сопрѣтѡльна и єдиноѹщна, и соприноѹщна. **И нынѣ:**

Зачалъ єси, дѡво, безъ сѣмене всѡчѣскаа создѡвшаго, слѡво вѣѣе, кромѣ хотѣнїи плотскїхъ и болѣзней мѣрнїхъ. тѣмъ тѡ, вѣѹ, и ѡзыкомъ и сѣцемъ исповѣдающе величѡемъ.

Катавѡсїа: Чѹда преестѣстѣннагѡ:

Пѣснь ѡ. Ирмосъ:

Весь єси желанїе, весь сладоствъ, слѡве вѣїи, дѣы єне, вѣе богѡвъ, гдѣ, сѣбїхъ пресѣбїи: тѣмъ тѡ вси съ рѡждашею величѡемъ.

Жѣзлъ крѣпѡсти дадеа єстествоѹ тлѣннѡмѹ слѡво вѣѣе, во оутрѡбѣ твоѣи, ѣтаа: и сїе возстави ко ѡдѹ попѡлзшееса. тѣмъже тѡ, всеѣтаа, ѣакѡ вѣѹ, величѡемъ.

Юже иъвѡлнлъ єси, вѣко, прїимнї млѣтннѡ млѣтвеннїцѹ мѣрѣ твоѡ ѡ насъ, и твоѡ блѣгѡсти всѡчѣскаа испѡлнѣтса: да тѡ вси, ѣакѡ блѣгодѣтѣла, величѡемъ.

^{58*} измењено према сличним местима у савременим руским издањима, а у изворнику: **Є**динствѣнное.

Ἦнх. Ἰρμός:

Безначальна родителѧ [снх, бгх ѡ гдѧ, воплощсѧ ѿ дѣвы, намх гависѧ, ѡмрачѣннаѧ просвѣтити, собрати расчочѣннаѧ. чѣмх всепѣтѣю вѣѣ велнчѧемх.]

Безначальна родителѧ снѧ гаснѡ проповѣдалѧ ἑсн, ἑднноуцина ὁὖѣ ѡ
 Соприсноуцина, посредѣ бгоносных ὁὖѣвх возвелнчнвсѧ, ѡ
 беззаконнующих заградилѧ ἑсн оустѧ, стпнтелю всеблженне.

Многосвѣтлое слнце, ὁὖѣвх оукрашеніе, іерѣвх слава, аггловх
 совѣельниче, твою свѣтпоснѣю пѧмѧть радостнѡ нынѣ
 совершѧющыѧ, свѣта сподоби невечѣрнаго млтвѧми твоимн.

Бжтвеннаѧ селѣніѧ, градх нѣный, празнующих красной ликѧ,
 ѡсціеннѣю дшѣ твою, ѡ добродѣтельнн оукрашеннѣю, всеблженне,
 пріѧтѣ во гласѣ радваніѧ. **Ἰгѡродиченх:**

Рѣліе тѧнство пѧче оумѧ ржтвѧ твоегѡ, оуднвлѣетѣ агглы,
 бгѡрадованнаѧ, наслаждѧетѣ прпвных собѡрх, сціѣннаѧ же веселитѣ
 ὁѣы, бжтвеннѡ поющыѧ тѧ, надѣждѣ дшх нашнх.

Ἦнх. Ἰρμός:

Тѧнство странное [внжѣ ѡ преславное: нѣо, вертѣпх: прѣтѡлх
 херѡвнскнѧ, дѣѣ: гасн, вмѣстнлице, вх ннхже возлежѣ невмѣстнмнѧ
 хртѡсх бгх: ἑгѡже, воспѣвѧюще, велнчѧемх.]

Прпѣвх: Величѧй, дшѣ моѧ, застѣпника тѣврѧго ѡ прѣстѧтелѧ,
 спнрѣдѡна великаго.

Раднѣсѧ, граде керкѣро, гѧкѡ чѣдоτῶрца великаго спнрѣдѡна сподобнлсѧ
 ἑсн пріѧтн, сілою же ἑгѡ двократное спсѣніе оулѣчилѧ ἑсн.

Прпѣвх: Величѧй, дшѣ моѧ, застѣпника тѣврѧго ѡ прѣстѧтелѧ,
 спнрѣдѡна великаго.

Рѣсь цѣнный совѣръ чюдеса твоими ѡбогатиъ єси, и ѡрїа
 Слослестїваго, хѣлаца на єна бжїа, и зъ совѣра и згнаъ єси: и
 ковѣрство єгѡ вѣ⁵⁹ ѡвеличиъ єси, мѣдре, и проповѣдалъ єси вѣрѣ
 и збранию.

Припѣвъ [Трѣченъ]: Величай, дѣше моа, трїѣпостїенаго и
 нераздѣльнаго бжтвѣ державѣ.

Ико достоѣное прїими пѣнїе, спѣрдѡне, малагѡ трѣда єгѡ: ѡкоже
 Хрїтосъ прїатѣ вдовы двѣ лѣпта. не возгнѣша ѡ каѣннаго
 мене,⁶⁰ не гордѣа бо, трѣблѣженне, держидѣхъ.

Припѣвъ: Величай, дѣше моа, чїтнѣйшю [и славнѣйшю]⁶¹ горнихъ
 вѣнствъ, дѣхъ, прѣчтѣю вѣхъ.

Потребѣа всѣа печаль ржтвѡмъ твоимъ, и ѡптѣ гдѣ рыданїе и
 печаль,⁶² и всѣхъ слѣзъ ѡ всѣаго лица земнородныхъ, чїтаа вѣе,
 неискѣсобрѣлаа.

Вѣтавїа: Тѣнство странное:

Свѣтїленъ.

Пѣ: Женѣ оуслышите:

Спѣрдѡна предѣвнаго, и іерѣрха прѣславнаго нынѣ всї да восхвалїмъ,
 ѡко похвалы достоѣнаго: источѣетъ бо чдеса, и ищѣлаетъ всѣ
 вѣрою приходѣщыа къ немѣ. въ сѣнодѣ бо бездѣмнаго ѡрїа пограмиъ
 єсть. [Дважды.] [Глава, и нынѣ,] вѣторѣченъ:

Прѣрѡцы проповѣдаша, аплїи наѣчїша, мѣнцы исповѣдаша, и мы
 вѣрѡвахомъ вѣхъ тѣа вѣстїннѣ сѣхїю: тѣмъ и величѣемъ ржтвѡ
 твоѡ незрѣенное.

^{59*} у изворнику: вѣ.

^{60*} у изворнику: мнѣ.

^{61*} додато према сличним местима у савременим руским издањима, а у изворнику нема.

^{62*} на сличним местима у савременим руским издањима: плѣхъ.

На хвалїтехъ: стїхїры на ѧ, гласъ ѧ.

Пѡ: Нѣныхъ чинѡвхъ:

Црѣковныа цвѣты ѡблетѧа, ѧкоже птенѣцъ вышнагѡ и гнѣздѡ
ѧггльское, спѹрїдѡне бгѡносе, зовѣши прїенѡ къ бгѸ ѡ вѣхъ
насх. *63 [Дважды.]*64

Сцѣенныа ѡдѣжды красотѸ, дѣлательными содѣлаахъ єси
добродѣтельными свѣтлѣйшю, ѡче бгѡмѡдре: тѣмже намъ
сцѣеннодѣйствѣеши дївнаа, славыхъ чѸдесъ сцѣеннодѣ(ла)телю, лютыхъ
и збавлаа ны.

Невїднмыхъ доброты проходѧ, страшню ѡнѸ(ю) разѸмѣлахъ єси
славу стѣихъ, стѣе: тѣмже намъ нѣнаа словеса приножнѡботныхъ
ѡныхъ видѣнїи ѧблѧеши, сцѣеннѣйшїи. **Глава, гласъ ѿ:**

Рострѣбимъ трѣбѡю пѣсней, взыграемъ прѧзднствѣннаа, и
ликѡвствѣимъ радѸющеа въ молѣбное торжествѡ бгѡноснагѡ ѿца.
црїи и кнѣзи да стекѸтѣа, и икѡраго врачѧ оумїльнѡ да восхвалѧтъ со
страхомъ, да воспѡютъ пѧстырїе и оучнїтелїе добраго пѧстыра
подобноревнїтельна, сошѣдшеа восхвалимъ, иже въ недѸзѣхъ врачѧ, и иже
въ вѣдѧхъ и збавнїтелѧ, грѣшнымъ застѸпника, нїщымъ сокровнїце, и иже
въ икѡрѣхъ оутѣшнїтелѧ, спѸтника пѡтѣшѣствѸющимъ, на мѡри сѸцїи
правнїтелѧ, и всѧ бездѣ тѣплѣ предвѧрѧюща, великаго стїнїтелѧ восхвалѧюще
сїце рѣемъ: пресѣбїи спѹрїдѡне предвѧрї, и и збавнї ны ѿ настоѧщїа вѣды, и
спїи стѧдо твое мѡтѣвами твоїми. **И нынѣ, [ѿгорѡднченъ], гласъ тѡнже:**

Рострѣбимъ трѣбѡю пѣсней, преклѡншисѧ во свѣше всецрїца мтїи
дѣа, блгвѣньми вѣнчавѧетъ воспѣвѧющимъ ю. црїи и кнѣзи да
восплѣщѸтъ въ пѣснѣхъ црѧ рѡждшю, смѣртїю ѡдержнмыа пѣрвѣе,
разрѣшнїти члѣвѡколюбенѡ блгонзвѡлившѧго. пѧстырїе и оучнїтелїе, добрагѡ
пѧстыра прѣчѸдо мтїрь сошѣдшеа да восхвалимъ ѧкѡ свѣщннїкѡ
златозѧрнїи, свѣтонѡснїи ѡблакѡ, нѣсѡ прострѧннѣйшю, ѡдѸшевлѣннїи

^{63*} у сличној стихири Св. Николају Мир-ликијском, још: иже въ нѸждныхъ вѣдѧхъ и икѸшенїихъ, и
и збавлѧеши мѡтѣвами твоїми.

^{64*} наш додатак, нема у изворнику.

кѣвѣтъ, ѡгнезрѣчнѣи влѣченъ прѣтола, маннопріемнѣю златѣю стѣмнѣ,
заключеннѣю слова дѣрь, всѣхъ хрѣтіанъ пренебѣжице, пѣсьми
блгоглаголивыми похвалѣюще [сѣце]*⁶⁵ рцѣмъ: палѣто слова, сподобенъ насъ
смирѣннѣхъ нѣнаго црѣтѣа: ничтѣже во невозможнѣо ходѣтайствѣ
твоемѣ.

Славослѣвіе великое, [и ѡпѣетъ.]

НА ЛІТУРГІИ.

Блжѣнна ѡ а-го канѣна пѣсьнѣ г-а, и ѡ б-го канѣна пѣсьнѣ д-а.

Прокіменъ, гласъ з:

Возвеселѣтѣа прѣвникъ ѡ гдѣ, * и оуповѣетъ на негѣ.*⁶⁶

Стѣхъ: Оубыши, бже, гласъ мой, * внегда молѣти ми са къ тебѣ.*⁶⁷

Ѳлазъ ко ѣвремъ, зачало тѣи.*⁶⁸

Рѣчѣе, [кѣ] такобъ во намъ подобаше архіерей, прѣвенъ, неслобивъ,
безиквѣренъ, ѡлѣченъ ѡ грѣшникъ, и вѣшше нѣсъ бѣвъ: [кѣз]
Ѳже не ѣмать по всѣ днѣ нѣжды, ѣкоже первосѣенницы, прѣжде
ѡ своихъ грѣсѣхъ жѣртвы приносѣти, потѣмъ же ѡ людскѣхъ: сѣе во
сотворѣ едѣноу, себѣ принѣсъ. [кѣн] Законъ во члѣвѣки поставлѣетъ
первосѣенники, и мѣщыа нѣмоць: слово же клѣтвенное, ѣже по законѣ,
сѣа во вѣки совершенна. [а] Главѣ же ѡ глголемыхъ, такобѣ ѣмамы
первосѣенника, ѣже сѣде ѡдеснѣю прѣтола величествѣа на нѣсѣхъ: [кѣ]
Стѣмъ слѣжитѣль, и скѣнѣи ѣстиннѣи, ѣже водрѣзѣ гдѣ, а не члѣвѣкъ.

Ѳлладѣа, гласъ д:

[Стѣхъ:] Сѣенницы твоѣ ѡблѣдѣа въ правдѣ, * и прѣвнѣи твоѣ
возрадѣютѣа.*⁶⁹

^{65*} додато према сличним местима у савременим руским издањима, а нема у изворнику.

^{66*} Пс. 63,11.

^{67*} Пс. 63,2.

^{68*} Евр. 7,27 – 28; 8,1 – 2.

^{69*} Пс. 131,9.

Ἐπιτάφιος τοῦ ἰωάννα, ἀρχαίου ἁγίου.*70

Рече гдѣ ко пришедшимъ къ немѹ іудеѡмъ: [а] **И**зъ ѣсмь двѣрь: мною ѿце кто внидетъ, испіетъ, и внидетъ, и изыдетъ, и пажитъ ѡбръщеть. [б] Тѣтъ не прихѡдитъ, рѣзвѣ да оукрадетъ, и оубіетъ, и погубитъ: ѿзъ прїидѡхъ, да живѡтъ ѿмѡтъ, и лишше ѿмѡтъ. [в] **И**зъ ѣсмь пѣстырь добрый: пѣстырь добрый дѡшѡ свою полагаеть за ѡвцы. [г] **И** наемникъ, ѿже нѣсть пѣстырь, ѣмѡже не сѡтъ ѡвцы своѡ, бидеть вѡлка градѡца, и ѡставлаетъ ѡвцы, и бѣгаетъ, и вѡлкѡ расхититъ ѿхъ, и распѡдитъ ѡвцы. [д] **И** наемникъ вѣжитъ, ѿкѡ наемникъ ѣсть, и не радитъ ѡ ѡвцѡхъ. [е] **И**зъ ѣсмь пѣстырь добрый, и знаю моѡ, и знаютъ мѡ моѡ. [ж] **И**коже знаетъ мѡ ѡѡхъ, и ѿзъ знаю ѡѡ: и дѡшѡ мою полагаю за ѡвцы. [з] **И** ѿны ѡвцы ѿмамъ, ѿже не сѡтъ ѡ дворѡ сегѡ: и тѡѡ мѡ подобаетъ привестѡ: и гласъ мой оубѡшатъ, и вѡдетъ ѣдино стадо, и ѣдинъ пѣстырь.

Причастенъ:

Въ пѡмѡть вѣчнѡю вѡдетъ прѣвникъ, [ѡ слава сла не оубѡитъ.]*71

И ѿце оубѡ погрѣшки нѣкѡѡ оубрѡитѡ, простѡитѡ мѡ вратѡе, вѡспѡминающе ѿкѡ никтѡже во безгрѣшенъ, тѡкмѡ ѣдинъ бѡхъ: ѣмѡже со препѣтою ѣгѡ мѡрѡю, и чѡднымъ*72 во сѡтѡтелехъ епѡрѡѡномъ*73 слава, чѡстѡ и поклонѡнѡе во вѣки. **И**мѡнь!

70 Јн. 10,9 – 16.

71 Пс. 111,6 и 7.

72 у изворнику: чѡднѡгѡ.

73 у изворнику: епѡрѡѡна.

Ѧ-Ѧ редакція:

Миѣа декѣмврїа вх ѿ-й дѣнь, лѣто „в.Ѧ.

Іеродїаконх ѡсѣтинх зѡграфскїй.

*

Ѣ-Ѧ редакція:

Миѣа маїа вх ѿв-й дѣнь, лѣто „в.Ѧ.

Вх пѡмѡть великомѣнника ѡѡнна владїмїра, краља сѣрвскагѡ, чѡдотѡрца.

Братѡ зорѡстѡ.

*

Вонѣцѡ дѣлѡ, ѡ слава вѣѡ.

**ІВІАѦСТЪ [І-ІІ] СТІТЕЛЮ СП҃РІДѦНУ ЧУДОТВОРЦУ,
ЄПІКПУ ТРІМ҃ЛѦУНСКОМУ.*74**

Кондакъ ѿ.

Препрославленный ѿ г҃да стітелю и чудотворче сп҃рідѡне! нынѣ
всеч҃тнѡ пѡмать твоѡ прѡзднѡюще, ѡакъ многѡ могѡщемѡ
споспѣшествовати намъ ѡ прославьшемъ тѡ хр҃тѣ, оумилнь
вопїемъ тн: иже ави насъ ѡ всѡкнхъ вѣдѡ и сѡлѡ, да еъ бл҃годаренїемъ
зовемъ тн: **Радѡса, сп҃рідѡне, предивный чудотворче!**

Ікосъ ѿ.

Уюности оукрашенный всеми добродѣтелями, житїемъ своимъ
ѡггломъ подражавый, ты, стітелю сп҃рідѡне, воинннѡ
показалася єси дрѡгъ хр҃товъ: мы же, зрѡще тѡ, нѣнагѡ члѣвка
и земнагѡ ѡггла, со бл҃гоговенїемъ оумилнь вопїемъ тн: **Радѡса, оумне**
созерцаи тайны пресѣбѡ трїцы: радѡса, ѡбогативыйсѡ дх҃а пресвѣтымъ
ѡсїанїемъ. радѡса, свѣчїльниче многосвѣтлый: радѡса, оумъ твоѡ
безстрастїемъ просвѣтивый. радѡса, иже млада истиннѡ простотѡ и
безмѡлвїе возлюбивый: радѡса, оукрашенїе цѣломѡдрїа. радѡса, любвѣ
ненстоцимаѡ стрѡл: радѡса, ѡакъ страннолюбїю ѡбраама подражалъ єси.
радѡса, ѡакъ всемъ любвешевїльнѡ вхѡды дѡма своего ѡвѣрзлѡ єси:
радѡса, ницихъ предстателю. радѡса, предъ нимже бл҃гоговѣютъ людїе:
радѡса, ѡакъ ты єси ѡбнталице пресѣбѡ дх҃а. Радѡса, сп҃рідѡне,
предивный чудотворче!

74 текст акафиста доносимо према издању тзв. гражданским шрифтом: „Акафистиик“ издательство „Даниловский благовестник“ 2001, стр. 563-575.

Кондакъ ѿ.

Вѣдаще ѿстровъ кѹпръ ѿ вѣдъ хрѣтїанскїа страны неплѣнныа мѡщи твоѡ, ст҃ителю, ѿ нїхже истекають ѡбильнаа исцѣлєніа, возрѡдовашася: ѿ мы, почитающе тѡ ѡакѡ преобильнаго истѡчника бл҃гти, низпѡсланнаго свѣше намъ, вопїемъ къ верховномѹ подателю небныхъ ѿ земныхъ благъ: **Ἄλληλῶια.**

Ἰκοςъ ѿ.

Рѡзмъ бжтвенный ѿмыѿ, ѡце свѣй пастырь безсловесныхъ ѡвєцъ, ты произволєніемъ пастыреначальника хрѣта ѿзєранъ былъ єси въ пастыря ѡвєцъ словесныхъ. вѣрнїи же, раздѣвше тѡ добраго пастыря, незыпнѡ ѡ стадѣ своємъ пекѹцагѡ, воспѣвахѹ: **Радѹнса,** архїерее вѣа вышнаго, въ хїротонїи воспрїавый ѡбильнѡ бжтвеннѹ бл҃гть: **радѹнса,** свѣтїльниче многосвѣтлый, горѡй ѿ свѣтѡй. **радѹнса,** вѣрный дѣлатель въ вертоградѣ хрѣтовома: **радѹнса,** пастырю, на пажити вѣры ѿ бл҃гочтїа пастѣвѹ своємъ воспитавый. **радѹнса,** сїанми добродѣтелей твоихъ мїръ просвѣщавый: **радѹнса,** прѣтѡлѹ хрѣтовоѹ бжтвеннѹ жєртѣвѹ приносѣвый. **радѹнса,** ієрарше, раздѣнїемъ правослѡвїа оѹкрашенный: **радѹнса,** апѣльскаго оѹчєніа испѡлненный, вѣрныхъ стрѡамнїи сїисїтельнаго оѹчєніа напѡлнїи. **радѹнса,** ѡакѡ ѿ мѡдрыхъ ѡзарїа єси: **радѹнса,** ѡакѡ ѿ простыхъ срѣдѡ ѡбновїа єси. **радѹнса,** славо правослѡвныхъ ѿ цр҃кве непоколебїмое оѹтверждєніє: **радѹнса,** оѹкрашенїє ѡцѣвѡ, слава ѿ похвала ієрєєвѡ бл҃гоговѣнныхъ. **Радѹнса,** спῆρίдѡне, предивный чѡдотѡрче!

Кондакъ ѿ.

Вїлою вышнаго, ѡсѣнївшєю тѡ, ст҃ителю спῆρίдѡне, вѣгомѡдръ ты показѡса єси ѿ жѡвши дѡлнїю глїнѹ, тр҃чностъ лицѡ всѣмъ ѡчевїднѡ оѹженїа єси: тѣмже лжемѡдрїи фїлѡсофи, собравшїисѡ на собѡрѣ, оѹжасѡшасѡ, вѣрнїи же непѡстижїмаго прослѡвїша вѣа, оѹмѡдрївшаго тѡ во сїєніє, вопїюще ємѹ: **Ἄλληλῶια.**

Їкосъ г̃.

Имѣюще тѣ въ помышленїихъ своихъ вси Ѡцѣи собора прѡста,
 иенскѸсна въ книжнѣмъ оученїи, молиша тѣ, Ѡче спѸрїдѡне, не
 препираѣтисѣ словесы съ вѣтїю, мнѡцымѣ мѸдрѸ быти. ты же,
 стїителю, ревностїю по вѣѣ распалаемый, вѣрѸа, ѣкѸ прѡповѣдѣ хрїтѡва не
 въ препрѣтельныхъ мѸдрости члѣвѣческїа словесѣхъ, но въ явленїи дѸа и
 силы, премѸдрѣ того ѡбличивъ, вразѸмїлѣ и на пѸть истинный настѡвилѣ
 ѿсїи. вси, видѣвшѣ чѸдо сїе, взывахѸ: **Р**адѸисѣ, свѣте православному
 мѸдрости: радѸисѣ, ѣкѸ глѡбелыхъ быти мѸдрыхъ совопрѡсникѡвъ
 посрамїлѣ ѿсїи. радѸисѣ, истѡчникче, блѣтїю ѡбильный: радѸисѣ,
 непоколебимый столпе, тѣвѣрдѸ содержѡцїи свѣщїхъ въ вѣрѣѣ. радѸисѣ,
 ѡмрачѡмъ всепѡгѸбенѸю ѿресь: радѸисѣ, чрѣзъ негоже попраѡно бысть безѸмїе.
 радѸисѣ, ѣкѸ персть земнѡа проповѣда твоѡма рѡкама стѣѸю трїцѸ:
 радѸисѣ, ѣкѸ изъ глїны извѣлѣ ѿсїи Ѡгнь и водѸ во оутвержденїе
 догмѡта стѣа трїцы. радѸисѣ, ѣкѸ просвѣтилѣ ѿсїи люди славити слово,
 воистиннѸ ѡднѡсѸцнѡе пребезначальномѸ ѠцѸ: радѸисѣ, ѣкѸ смїевѸ
 главѸ пѡгѸбеныа ѡрїевы ѿреси поразїлѣ ѿсїи. радѸисѣ, ѣкѸ твоѡю пожѣрта
 бысть слово: радѸисѣ, невѣрнагѡ мѸдрецѡ совопрѡсника къ истиннѣй вѣрѣѣ
 ѡбратївый. **Р**адѸисѣ, спѸрїдѡне, предївный чѸдотворче!

Кондакъ д̃.

Кизнь проводѡ въ оубѡжествѣ и нищетѣ, нищымъ и
 вѣднымъ былѣ ѿсїи питѡтель и помѡщникъ и любевѣ ради къ
 нищымъ смїа въ златѡ преложїлѣ ѿсїи и далѣ ѿсїи Ѡное
 трѣбѸющемѸ твоѡмѸ помѡщи. днѣвѡщесѣ ѡ чѸдесїи сѣмъ, блѡгодарственнѡ
 вопїемъ къ бѣѸ: **А**ллилуїа.

Їкосъ д̃.

Слышано бысть всѣмъ и всѡдѸ, ѣкѸ стїителю спѸрїдѡнѸ воистиннѸ
 ѿсїи жилище стѣа трїцы: вселїсѣ бо въ немъ бѣѸ Ѡцѣ, бѣѸ слово
 и бѣѸ дѸхъ стѣий. сегѡ ради ты словесы и дѣлѡмїи проповѣдалѣ ѿсїи
 всѣмъ хрїтїанѡмъ воплощеннагѡ истиннагѡ бѣа, вопїюцымъ: **Р**адѸисѣ,

словѣсѣхъ вѣжїихъ тайнниче: радѹи́ся, домостроительство вѣже ѡ сп҃сенїи міра оҹаснїивый. радѹи́ся, ѣкѡ научїлѣхъ єсїи не испытовати єже єсть превыше рѹзѹма и мѹдросте члѣвеческїа: радѹи́ся, непостижимѹю дѣйствиѹщюю въ тебѣ силѹ вѣжїю іавнїивый. радѹи́ся, ѣкѡ оҹстѣми твоїми провѣща сѣмѣхъ бг҃ъ: радѹи́ся, ѣкѡ всїи послѣшахѹ тебѣ въ сладоеть. радѹи́ся, мгла ідогослѹженїа разгнавый: радѹи́ся, ѣкѡ многїихъ къ истиннѣй вѣрѣ привелѣхъ єсїи. радѹи́ся, ѣкѡ главы невидимыхъ смїсѣхъ порази́лѣхъ єсїи: радѹи́ся, ѣкѡ тобою прославляеться вѣра хр҃тіанскаѧ. радѹи́ся, ѣкѡ свѣтлѡ ѡзарѣши вѣхъ оҹбл҃жающїихъ тѧ: радѹи́ся, побѡрниче хр҃тіанскїа вѣры и православіѧ. **Радѹи́ся, сп҃рїдѡне, предївнїй чѹдотвѡрче!**

Конда́къ ѿ.

Рѣтвеннагѡ дѹха пренспѡлненѣхъ былѣхъ єсїи, стї́телю сп҃рїдѡне, ради добродѣтельнагѡ житїѧ твоегѡ: занѣ крѡтокѣхъ, мл҃твѣхъ, чїстѣхъ ср҃цемѣхъ, терпѣлївѣхъ, непамѧтослѡбївѣхъ, страннѡлюбѣцѣхъ былѣхъ єсїи: сегѡ ради творѣцѣхъ и въ чѹдесѣхъхъ преславно показѧ тѧ. мы же, прославляюще бг҃а, прославльшаго тѧ, вопїемѣхъ ємѹ: **Аллилїѧ.**

Іко́сѣ ѿ.

Равноагг҃льна сп҃рїдѡна зрїмѣхъ, великагѡ чѹдотвѡрца. нѣкогда страна ѡ бездождїа и засѹхи великїи пострада: бысть глѧдѣхъ и їзѡва, и многое множество людеѣхъ оҹмрѡша, мл҃твами же стї́телемъ снїде сѣхъ нѣсѣ на зѣмлю дождѣ. людеѣ же, и забавльшесѧ ѡ вѣдствїахъ, бл҃годарственнѡхъ взывѣхѹ: **Радѹи́ся, великомѹ пррѡкѹ илїи оҹподобнїивыйсѧ:** радѹи́ся, ѣкѡ дождѣ, ѡемлющїи глѧдѣхъ и недѹги, бл҃говременнѣхъ низвелѣхъ єсїи. радѹи́ся, паки мл҃твами своїми нѣо заключїивый: радѹи́ся, ѣкѡ немл҃радагѡ къпца лишѣнїемѣхъ и мѣнїа наказѧлѣхъ єсїи. радѹи́ся, ѣкѡ трѣбѹющимъ пища ѡбильнѡ даровѧлѣхъ єсїи: радѹи́ся, ѣкѡ любѡбл҃годѣтрѡбїе бг҃а къ людемѣхъ подвижѧеши. радѹи́ся, въземлѣи немощнїихъ: радѹи́ся, бг҃овл҃г҃тнїи члѣвкѡмѣхъ помощнїице. радѹи́ся, болѧщимъ заравіе подавѧй: радѹи́ся, єгоже трепещѹтѣхъ дѣмони. радѹи́ся, безчїсленныхъ чѹдесѣхъ истѡчнїице. **Радѹи́ся, сп҃рїдѡне, предївнїй чѹдотвѡрче!**

Кондакъ ѿ.

Вавѣса вепхозавѣтної скініи закрываше во стѣла стѣихъ ковчѣгъ, маннѣ и скрижалі. и храмъ твоѣ, стѣителю спѣрїдѣне, имѣетъ ракъ твоѣ, ѣакъ ковчѣгъ: стѣиа мѣщи твоѣ, ѣакъ маннѣ: срѣце твоѣ, ѣакъ скрижалі бжѣтвенныа блѣтти, на нѣхже зрїмъ начертаннѣю пѣснь: **А**ллилуїа.

Їкосъ ѿ.

Нарѣдъ кѣпра нѣкогда за оумноженїе беззакѣнїи наказѣ гдѣ безплѣдемъ земли, сѣгда же прїиде къ стѣомѣ спѣрїдѣнѣ знаемый земледѣлецъ, просѣ помѣщи, даде сѣмѣ стѣий златѣ: мнѣвшѣ же вѣдствїю, земледѣлецъ ѿный возврати паки златѣ и, ѿ чдесѣ! златѣ смїи вѣстѣ. прославляюще бѣга, дѣвнаго во стѣихъ своїхъ, вопїемъ: **Р**адѣисѣ, ѣакъ мѣшѣю, чдеснѣ преложївшемѣ жѣзлѣ въ смїа, подражалѣ сѣи: радѣисѣ, члѣтѣколюбїи пѣстырю, и забавлѣи ѿ вѣдѣ словѣсныа ѿвцы стѣада своегѣ. радѣисѣ, ѿвїльнѣ всѣхъ всѣми благами ѿбогачїаи: радѣисѣ, ѣакъ илїа, вѣднѣхъ пѣтѣвїи. радѣисѣ, немнѣрдѣхъ къ мѣрдїю ѿбращїаи: радѣисѣ, достоподражалемый примѣрѣ любвѣ для члѣтѣкѣвѣ, въ мѣрѣ живѣщїхъ. радѣисѣ, вѣрнѣхъ и невѣрнѣхъ въ вѣдѣхъ оутѣшенїе: радѣисѣ, дрѣво [блѣго]сѣннѣстѣвенное, градѣ и стѣранѣ ѿсѣнѣающе. радѣисѣ, славо и похвалѣ керкѣрѣнѣ: радѣисѣ, надѣ влагою и сѣшѣю, знѣемъ и хлѣдомъ блѣтїю вѣжїю блѣстѣвѣи. радѣисѣ, оутѣавы земли мѣтѣвою прѣмѣнѣи: радѣисѣ, вѣдѣцѣа, ѣакъ настоѣцѣа, провѣдѣвїи. **Р**адѣисѣ, спѣрїдѣне, прѣдѣвнїи чдотѣорче!

Кондакъ ѿ.

Ходѣтай прѣдѣ гдѣемъ за всѣхъ гѣвнѣсѣ сѣи, стѣителю спѣрїдѣне. сѣгѣ ради и мѣ прѣвѣгѣемъ подѣ крѣвѣ твоѣ, ищѣще спѣенїа, вѣи во помѣщнїка тѣбѣ и мамы во всѣхъ нѣждахъ, во вѣрѣмѣ глада, смертѣноснѣа гѣзвы, и во всѣ годїны вѣдѣ и искѣшенїи. сѣгѣ ради блѣгодарѣстѣвеннѣ вопїемъ бѣгѣ: **А**ллилуїа.

Ікоуз ѿ.

Нѡвое чѸдо вїднмъ ѿ бѣгоуѣпноу: ѣгда ты, ѡче, шестествовалъ [ѣси] ѿзбавити неповїннѡ ѡсѸжденнаго на смѣрть, вѸрнѡй потѡкъ преградї пѸть тебе: ты же ѿменемъ всемогѸцагѡ бѣа повелѣлъ [ѣси] ѣмѸ стати ѿ прешѣлъ ѣси со спѸтннкн чрезъ рѣкѸ, ѣакѡ по сѸхѸ слава ѡ сѣмъ чѸдесї распространїса всюдѸ, ѿ всї прославїша бѣа, вопїюще къ тебе: **РадѸса**, ѣакѡ ѿногдѧ ѿнїсѧ навїнѧ чрезъ іорданѧ рѣкѸ по сѸхѸ прешѣдѡй: радѸса, рѣчнаѧ оустремленїѧ глагомъ своїмъ оукротївѡй. радѸса, ѣакѡ трѸднѡй пѸть предпрїѧлъ ѣси, двїжимѡй мїрдїемъ: радѸса, ѣакѡ клеветѸ разрѸшилъ ѣси ѿ неповїннаго ѡ оѸзѧ темнїцы ѿ напраснѡѧ смѣрти ѿзбавилъ ѣси. радѸса, жїзнї по вѣѣ блгїй поспѣшннче: радѸса, неповїннѡ оугнетѣннѡхъ защїтителю. радѸса, оуставѡвѧ ѣстествовѧ воднагѡ премѣнїтелю: радѸса, ѣакѡ сѸдїѡ вразѸмїлъ ѣси ѿ оубїїства спїсѧ ѣси. радѸса, ѿстїннѡе ѿсправленїе дѸшѧ: радѸса, дївнаѧ сіло, потѡкн оудержавѡущаѧ. радѸса, оуслаждающїй сѣрца члѣвѣкѡвѧ, къ тебе прїтекающїхъ: радѸса, члѣвѣколюбїю авраѧма подражателю. **РадѸса**, спїрїдѡне, предївнѡй чѸдотѡрче!

Кондакъ ѿ.

Стрѧннѡкъ ѿ прїшлѣцѧ былъ ѣси на землї, ѣакоже ѿ прочїн члѣвѣцѧ. ѡбаче ѿзъ чреѡа мѣре всеѣдѸщїй велїкаго оугѡдннѡкъ ѿ чѸдотѡрца показѧ тѧ, стїителю спїрїдѡне: вѣсы бо ѿгонѧеши, всѧкѸю болѣзнь ѿ ѣзѸ ѿсѣлѧеши, помышленїѧ людѣй зрїши, тѣмже ѿ дївѡвѧ во стѣхъ показѧлѧ ѣси. мы же, возсылающе мїтѡвѸ ко блгѡдателю всѣхъ бѣхъ, вопїемъ ѣмѸ: **Аллилуїѧ**.

Ікоуз ѿ.

Рѣсь мїрѧ оѸжасомъ многнмъ содрогнѡса, ѣгда оублїша, ѣакѡ смѣрть, по гласѸ твоѡмѸ, возвращѧетъ ѿзъ грѡбѡвѧ мертвецѧ своѧ, ѿ возопї: радѸса, оумѣршѸю дщѣрь своѡ, да ѧвїтѧ вѣрѣннѡе ѣѿ сокровнцѧ, къ жїзнї возвѧвѡй: **РадѸса**, ікорѡвнѸ вдовнцѸ, на сохранѣнїе златѡ вдавнѸю, оутѣшнвѡй. радѸса, оумѣршѡе ѡтрѡчѧ ѿзъ

мѣртвыхъ воскресивый: радѹйся, ѿкъ мѣрь ѿгѡ, внезапнѡ ѿ радости оумѣршю, ѡжививый. радѹйся, ѿкъ оуподобилса ѿснѣ илѣн, млѣтвами сынѡ сарептскѣа жены жизнь возвратившемѹ: радѹйся, ѿкъ и ѿлѣсею, возведившемѹ ѿ смѣрти ѡтрочѣа подражалъ ѿснѣ. радѹйся, пѣстырю, прѣискрениѣ любви члѣвѣки: радѹйся, женѣ влѣдницѣ, слезѣми нѡзѣ твоѣи ѡмывшеи, грѣхѣи ѿменемъ бѣа ѡпѣтивый. радѹйся, стѣю ревностъ верховнаго апѣла стажавый: радѹйся, ѿкъ нераскѣпнаа грѣшница, по глѣголѹ твоемѹ, въ тѣжкихъ болѣзняхъ оумре. радѹйся, землѣ плодоносѣе млѣтвами твоѣими испросивый: радѹйся, непреложное воскресѣнѣ члѣвѣковъ оутѣренѣе. **Радѹйся, спѣрѣдѡне, предивный чѢДОТВО́РЧЕ!**

Кондакъ ѿ.

Жѣа бжѣтвеннаго ѡсѣаньми ѡзарѣнъ былъ ѿснѣ, стѣителю спѣрѣдѡне, имѣлъ бо ѿснѣ дѣа премѣрости, ѿкъ мудрыми словесѣи безѹмныхъ ѡбѣилъ ѿснѣ и посредѣ ѡцѣвъ вѣрѡ оутвердилъ ѿснѣ, дѣа радѹма, ѿкъ оумѣи ѡмраченнаа ѡзарилъ ѿснѣ: дѣа стѣраха бжѣа, ѿкъ вѣнѡ дѣланѣи бѣогѡдными дѣшѡ ѡчѣстилъ ѿснѣ. тѣмже, представъ прѣтолѡ вѣшнаго, съ сонмомъ аггѣловъ воспѣваѣши ѿмѹ: **Аллилуѣа.**

Їкосъ ѿ.

Мѣзъ пѣстырѣа словесныхъ ѡвѣцъ ѿ пѣстыреначѣлника гѣа иѣса прѣемый, стѣий спѣрѣдѡнъ не премѣни житѣа своегѡ: нестѣжѣтеленъ, крѡтокъ, любвѣ ради всѣа терпѣи, не постыдѣла пещѣа и ѡ стѣдѣ безсловесныхъ ѡвѣцъ. всѣа стѣа возвѣждаютъ насъ славити бѣа и взыватѣи тебе: **Радѹйся, славу мѣра сегѡ ѿкъ сѣтнѡ презрѣвый: радѹйся, мзѡ многѡ на нѣсѣхъ стажавый. радѹйся, краснаа мѣра сегѡ въ оумѣты вѣмѣнѣвый: радѹйся, сосѣде нѣныхъ блѣгъ. радѹйся, стѣишаа пѣжитѣ кѹпрѣотѡвъ:^{*75} радѹйся, ѿкъ тебе ради бѣа хѣщникѡвъ ѡвѣцъ твоѣихъ невидимыми оѹзами свѣзѣа. радѹйся, тѣтемъ ѡчѣское вразѹмлѣнѣе преподавый: радѹйся, по млѣрѣю твоемѹ за проведеннѡ безъ сна нѡщѣ ѡвнѣи имъ даровавый. радѹйся, непослѣшѣнемъ**

^{75*} или: кѹпраномъ.

кѡзлицѡ, ѣкѡ бы рѣзѡмъ имѸцаго, кѡпцѡ, оутѣившаго цѣнѸ ѣгѡ, ѡбличївыи: радѸисѡ, оутѣившаго сребренни к твоѡ кѡ покаѡнїю приведѸи. радѸисѡ, ѣкѡ стрѣсти корыстолюбїѡ оубѣщанїемъ своїмъ исцѣлилъ ѣси ѣгѡ. **РадѸисѡ, сп҃рїдѡне, предївныи чѸдотвѡрче!**

Кондакъ ї.

Сп҃сѡи дѸшы пѡстѡвы, бѣгомъ тебѣ вѣрными, тѡи, стѣтелю сп҃рїдѡне, произволѣнїемъ бж҃їимъ, звѡнъ былъ ѣси ѣвѣсти слѡвѸ своѡ, пѡче же слѡвѸ истиннаго бѣа, и въ нѡбыѡ странѡи, да всюдѸ слѡвѡтъ ѡма бж҃їе, вопїюще: **АллилѸїѡ.**

ЇкоєѸ ї.

Скѡрый помѡщникъ и заступникъ во всѡкихъ нѸждахъ и скорѣѸхъ, стѣи сп҃рїдѡнъ, по повелѣнїю цр҃евѸ, ѣкоже и прѡчїи пѡстыри, прїиде во градъ антїохїю, идѣже бѣ ѡдержимыи болѣзнїю цр҃ь кѡнстантїнъ: стѣитель главы ѣгѡ коендеѡ и сотворї здраѡа. семѸ чѸдесїи днѡщесѡ, вопїемъ ти: **РадѸисѡ, ѣгѡже въ сонномъ видѣнїи аггѡлъ, ѣкѡ цѣлїтелѡ, ѣви цр҃ю: радѸисѡ, бж҃твенныѡ ради любѡвѣ трѸдный пѸть въ старѡсти воспрїѡвнїи. радѸисѡ, цр҃евѸ рабѸ, оудѡрившемѸ тѡ въ ланїтѸ, по заповѣди епїсѡтелѡ, дрѸгѸю подстѡвннїи: радѸисѡ, столпе смирѣнїѡ. радѸисѡ, млтѡвами своїми слѣзнѡ просѡщемѸ цр҃ю здравїе дарѡвѡвыи: радѸисѡ, ѣкѡ оуннїиженїемъ своїмъ рабѡ вразѸмїлъ ѣси, и немлѣтннїи нрѡвѸ ѣгѡ премѣнїлъ ѣси. радѸисѡ, ѣкѡ блѡгѡчїтїю и млрдїю цр҃ѡ наѸчїлъ ѣси: радѸисѡ, ѣкѡ, ненавїданѡ земнѡа сокрѡвннїи, златѡ цр҃ѡ ѡвѣргѡл ѣси. радѸисѡ, ѣкѡ оученикѡ своегѡ трїфѸллїѡ ѡ прнестрѣстїѡ кѡ земннїмъ блѡгамъ ѡвратїлъ ѣси, и сосѸдомъ блѡгннїи бж҃їѡ содѣлал ѣси: радѸисѡ, ѣкѡ прншѣдшѸ тебѣ въ алеѸандрїю їдѡли падѡша. радѸисѡ, ѣмѸже и бѣси повннѸютѡ: радѸисѡ, ѣкѡ ѡ їдѡлоєлѸженїѡ многнхъ ѡвратїлъ ѣси. **РадѸисѡ, сп҃рїдѡне, предївныи чѸдотвѡрче!****

Кондакъ ѿ.

Пѣніе ѡггльское вѣстѣ, ѿгда во храмѣ приносѣхъ ѿси, стѣителю спѹрдѡне, вечернѣа мѣтвы твоѡ, ѿ не вѣша сослѡжѡцин тебѣ. жѣтелѣе же града, дѣвное пѣніе слѣшавше, внидоша въ храмъ, ѿ никогѡже видѣвше, съ горнѣми сѣлами воспѣвахѹ: **ѿлладѣа.**

пкосъ ѿ.

Свѣтозарное сѣнце мѣровѣ, собесѣдникъ ѡггловъ бѣлѣхъ ѿси на землѣ, стѣителю спѹрдѡне: предавъ же дѡхъ твоѡ въ рѡцѣ бѣжѣн, преселѣсѣ ѿси въ гѡрнѣа селѣнѣа, молѣсѣ за мѣръ предъ прѣтоломъ вѣки. мѣи же, живѡщѣи на землѣ, вопѣемъ ти: **Радѡсѣа,** ѡакъ тебѣ, ѿще живѡ сѡщѡ, сослѡжахѹ ѡггѣн: радѡсѣа, псалмопѣніе ѡрѡггловъ слѣшавѣи. радѡсѣа, видѣимѣи ѡбразѣ нашѣгѡ прѣвбражѣнѣа: радѡсѣа, ѡакъ недостѡвѡшѡ сѣлею въ храмѣ, бѣхъ тебѣ радѣ съ ѿзбѣткомъ лампѡды наполи тѣмъ. радѡсѣа, лампѡдо бѣжѣтвеннагѡ сѣнѣа: радѡсѣа, сѡсѡде блѣтѣи бѣжѣей, ѡбѣльнѡ, подѡбенѣ сѣлею, наполиѡющеи дѡшѡ твоѡ. радѡсѣа, нензѡклѣемѣи ѿстѡчѣниче, прѣсѣнѡ ѿстѡчѡющеи всѣмъ тѡки блѣтѣи: радѡсѣа, ѡ немже ѿзѡмѡлѡютсѣа ѡггѣн. радѡсѣа, прѣсѡшѡнѣе дѣакѡна въ храмѣ наказѡвѣи: радѡсѣа, тѡцѣслѡвѣнѡшагѡсѡ своѣмъ глѡсомъ, ѿ глѡса ѿ ѡзѡбѣа лишѣвѣи. радѡсѣа, ѡакъ во времѣ знѡа, вѣзѡпѡ росѡ, сѣнзшѣдшѡа свѣше, сѣѣннѡю твоѡ глѡвѡ прохладѣи: радѡсѣа, въ знѡменѣи сѣмъ блѣзѡстѣ прѣстѡвлѣнѣа своѣгѡ провѣдѣвѣи. **Радѡсѣа,** спѹрдѡне, прѣдѣвнѣи чѢДОТВО́РЧЕ!

Кондакъ ѿ.

Покрѡвъ ѿ прѣбѣжѣнѣе бѣвѣи всѣмъ къ тебѣ прѣтекающеи въ вѣрнѣи ѿще въ житѣи твоѣмъ, ты, стѣителю, не ѡстѡвѣлѣхъ ѿси насъ сѣрыхъ ѿ по твоѣмъ ѡсѡпѣнѣи: бѣхъ, повѣждающеи сѣтѣстѡвѡ чѣнѣ, сохрани сѣбѣа мѡщи твоѡ нетлѣннѣи во ѡкрѣплѣнѣе правослѡвнѣа вѣры ѿ блѡгѡчѣтѣа, въ знѡменѣе вѣзмѣртѣа, ѿгѡже прослѡвѡлѡюще, вопѣемъ: **ѿлладѣа.**

І́коса ѿ.

Воспѣваемъ тѣ, стїтелю вѣїи, ѣкѡ оуднїлѣ ѣсї мїрѣ чѣдесї, и́стекáющими ѿ стѣхѣ моцїей твоїхѣ. всї во сѣ вѣрою приходáци и лобызáюци и́хѣ полбчáютѣ всѣ бл҃гопотрѣбнаа просїмаа. и мы, дáвшаго тебе́ крѣпость, вѣнчáвшаго тѣ вѣнцемъ неплѣнїа и дѣйствѣющаго твою́ б҃га прославлáюще, вопїемъ ти: **Рáдѡиса**, во врѣма гла́да корабельникѡмъ іавївїи, и пїщѣ доставити повелѣвїи: **рáдѡиса**, слѣпымъ, сѣ вѣрою притѣкшымъ къ стѣмъ моцїемъ твоїмъ, зрѣнїе даровáвїи. **рáдѡиса**, ѿ неисцѣльнымъ болѣзни Ѡтрока ищѣлївїи: **рáдѡиса**, бѣса и́зъ жены и́згнáвїи и здравѣю сотворївїи. **рáдѡиса**, возбраннїи воевѡдо керкѹры: **рáдѡиса**, ѣкѡ пѡлчица слочестївѣхѣ агáранѣ и́згнáлѣ ѣсї и кораблї и́хѣ вѣ пбчїнѣ потопїлѣ ѣсї. **рáдѡиса**, ѣгѡже вїдѣша ѡкрѡженнагѡ сономъ аггловѣ, вѣ деснїцѣ мѣчь держáвша и вѣ трѣпетѣ врагѡвѣ привѣдша: **рáдѡиса**, создáти себѣ храмъ, во ѣже совершáти вѣ немъ лїтѣргїю на прѣсномъ хлѣбѣ, воевѡдѣ возбранївїи. **рáдѡиса**, воевѡдѣ латїнкагѡ лютою смѣртїю поразївїи: **рáдѡиса**, молнїею и́зображенїе ѣгѡ вѣ домѣ вѣ венѣци сожегшїи. **рáдѡиса**, ѿстѣпльства и лжемѣдровáнїа зáпада пограмївїи: **рáдѡиса**, ѣдїнѣю правослáвнѣю вѣрѣ быти и́стиннѣю и спїсательнѣю дла члѣкѡвѣ оутвердївїи. **Рáдѡиса**, сп҃҃рїдѡне, предївнїи чѣдотвѡрче!

Кондáкъ гї.

Врѣднїи стїтелю хрїтѡвѣ, Ѡче сп҃҃рїдѡне! нынѣшнее нáше моленїе прїемъ, и́збави нáсѣ ѿ всѣхѣ*⁷⁶ бѣдѣ и напáстей, оукрѣпїи на врагїи странѣ нáшѣ, дáрдїи нáмъ ѡставленїе прегрѣшенїи, и и́зми ѿ вѣчныа смѣрти всѣхѣ вопїюцихѣ ѡ тебе́ къ б҃гѣ: **А́ллендїа**.

[Ѣї кондáкъ гл҃голи трїжды.

Тáже і́коса а-й: **Рáзѡмъ** бж҃твеннїи и́мїи:

и кондáкъ а-й: **Вїдáще** Ѡстровѣ кѹпрѣ:]

^{76*} или: всáкнѣхѣ.

**ІВАЌІСТА [Б-Н] ІЖЕ ВО СТЫХА ОЦУ НАШЕМУ СТИТЕЛЮ
СП҃РІДОНУ, ТРІМ҃УД҃ШТЕСКОМУ ЧУДОТВОРЦУ.*77**

Кондакъ ѿ, гласъ ѿ.

По: Взбранной воеводѣ:

Простотою житіа твоего привлéкъ єси богатиѣ бл҃гѣ дх҃овнѣю,
и гавіла єси даровъ пріятеліце бж҃твенныхъ, мѣре сп҃рідонѣ,
трім҃удш҃тскій сщ҃енноначальниче бж҃твеннѣйшій, и догматѣвъ
скрижалъ вѣры правыа, ѿнѣодже зовѣмъ: **Радѣса, Оче всечдне.**

Ікосъ ѿ.

Кецеѣственно жителство показавъ, сп҃рідонѣ, гавіла єси
презритель вецѣственныхъ: чѣмже нынѣ со аггльскими лики въ
гѣрнемъ градѣ хр҃товѣ веселася, чдне стѣ, оумнѣши вопіющыа
любовію: **Радѣса, столпе цр҃кве: радѣса, стѣно предстательства. радѣса,**
трім҃удш҃та свѣтло всесвѣтлѣйшее: радѣса, бл҃гочтвующихъ людѣй
избавителю скорѣйшій. радѣса, гл҃венно смиреніа и простоты ѿбразе:
радѣса, высотѣ бж҃твеннаго разума и любвѣ єѣнїе. радѣса, ѣкѣ
пастырей показася єси крайность: радѣса, ѣкѣ оцѣвъ гавіла єси
свѣтлостъ. радѣса, свѣтільниче всемъ свѣтлѣй: радѣса, кораблю чдесъ
исполнь. радѣса, ч҃тнѣй керкѣресмъ предстателю: радѣса, теплыи
кѣпраномъ хранителю. Радѣса, Оче всечдне.

Кондакъ ѿ.

Стрѣлы издѣтска вражїа ѿразївъ, сп҃рідонѣ, повѣдатель гавіла
єси, въ ратехъ вѣка нынѣшнаго, и твои бж҃твеннии нѣзѣ
бл҃гоговѣнѣ направла єси ко хр҃товѣ бл҃гобожденію, томѣ
непрестаннѣ поѣ: **Ілліаѣ.**

^{77*} за текст 2. акатиста (аутора д-ра Харалампїа Бусїа) смо благодарни преводиоцу (са старо-грчког на црквено-словенски језик) г. Олегу А. Родионову, и објављујемо га са његовим допуштењем; уз минималну редакцију (тамо где су погрешке очигледне и уз кориштење нама уобичајених скраћеница).

Кондакъ д̄.

Ножївѹ въ крайнѣйшей ѿ чѣтнѣй ницетѣ, предстаѣтель гавїлѣ
 ѣсї оубѡгїмѹ, ѿ питаѣтель вѣдствѹющимѹ люѣтѣ, ѿхже гавѣ
 насытнѣвѹ бжїєю блг҃тїю, оучїлѹ ѣсї нрѣвы твоїми звѣти
 бл҃годарнымѹ аз҃ыкомѹ: **А**ллилуїа.

Їкосъ д̄.

Слышалѹ ѣсї немѡлчнѣ ср҃ца бїенїе, сп҃рїдѡне, врѹченныѹ тї пѣствы, ѿ
 бл҃гопослѹшнѣво приклонѣлѹ екорѡ о҃҃хо сеѹ, бл҃женне, воздыханїемѹ,
 тщїлѣ ѣсї приносїти твоѡ поѡмощь сеї, вопїющей тї любовїю: **Р**адѹсѣ,
 ѡблегченїе скорѣѣщихѹ: радѹсѣ, ѿцѣленїе немощствѹющихѹ. радѹсѣ,
 стада твоегѡ страже недрѣмлющїй: радѹсѣ, чѣтнагѡ поѡвнѣга поѡборнїче.
 радѹсѣ, дѹше б҃годѹхновеннѣй, смїрѣнныѹ возвышѣлѣй: радѹсѣ, о҃҃ста
 б҃годѣннѣя, вышѣкїѹ смїрѣющѣя. радѹсѣ, свѣтїло, расточающее
 болѣзней мглѹ: радѹсѣ, мечѹ сѣцѣлѣй грѣхѹ слѡбнѣйшїй. радѹсѣ,
 кр҃стнѹю носѣй сїлѹ: радѹсѣ, вражїѹ не о҃҃страшївѣйшѣ слѡбы. радѹсѣ,
 члѣкѡмѹ екорѣй застѹпнїче: радѹсѣ, вѣрнымѹ въ смѣщенїихѹ
 ѿзбѣвїтелю. **Р**адѹсѣ, ѡ҃҃че всечѹдне.

Кондакъ ѣ.

Чудесе величѣйшагѡ! какѡ мѣртвѹ твоѡ едїнѹ возгласїлѹ ѣсї
 ѿногдѣ дщѣрь, ѿ сїѹ ѡвѣщѣѣ тї живѣымѹ гласѡмѹ, с҃тїтелю
 бж҃твеннѣй; тѣмже всї воспѣвающе твоѡ бл҃г҃тѣ, вопїемѹ
 вѣрою: **А**ллилуїа.

Їкосъ ѣ.

Возмѡглѹ ѣсї ѡдождѣнїн о҃҃тѣшнѣтелѹ бж҃твеннѣягѡ знѡй
 о҃҃гасїти недѹгѡвѹ, ѿ источїлѹ ѣсї водѹ вѣрнымѹ здравїѹ, ѡ҃҃че,
 цѣлїтелю екорѣйшїй намѹ, призывѣающымѹ тѹ, сп҃рїдѡне, ѿ
 вопїющымѹ сїце: **Р**адѹсѣ, стрѣе ѿцѣленїѹ: радѹсѣ, гѣзѡ грѣхѹ. радѹсѣ,
 трїслнѣчнѣягѡ бж҃тѣѹ зерцѣло: радѹсѣ, невещѣствѣннѣягѡ лїкованїѹ
 сокровїще. радѹсѣ, сосѹде бл҃гостї ѿ любѣѡ ѡ҃҃ческїѹ: радѹсѣ, етолпѣ

неколебимый состраданїа вѣтвеннагѡ. радѹсьа, безстрастїа тишайшее пристанище: радѹсьа, бл҃готворенїа высочайшаа горѡ. радѹсьа, радѡ нрѣкѡвѡх бл҃госл҃ныхъ: радѹсьа, ѡбразе неизглаголаннаа кротости. радѹсьа, слѣпагѡ зѣнницы Ѡверзый: радѹсьа, глада мрѣкѡх расточивый. Радѹсьа, ѡче всечѡдне.

Кондакъ 5.

Рз чѣсѡ знѡа, сѣстествомѡх кроткїй сп҃҃рїдѡне, поразилаз сѣи́ тцеславіе діакѡна, наказѡа того̀ безгласіемѡх, пѣнїе прѡтѡженно оупотребивша: ѡбаче тѣже, їакѡ любѡбл҃гѡтробный, исцѣлилаз сѣи́ того̀, сѣже пѣти: Ἄλληλѹїа.

Їкосъ 5.

РакѸ негласнагѡ и всеч҃тнагѡ твоегѡ тѣлесѣ, їакѡ богатство нежданвѣемо їмать феакѡвѡх ѡстровѡх свѣтлый, и кѡ тѡй во вѣсѣхъ тѣжкихъ скорѡвѡх приѡбѣгаѣтѡх, и вопїѣтѡх ти, сп҃҃рїдѡне, Ѡ глубїнѡх дѡшн: Радѹсьа, керкѹрскїй градохранїтелю: радѹсьа, нїкейскїй храбре. радѹсьа, цѣлїтелю кѡнстантїна царѡ: радѹсьа, погѡбїтелю ѡрїа слаѣйшагѡ. радѹсьа, їакѡ возѡвалаз сѣи́ дщѣрь твою̀ иҗѡ мѣртѡвѡхъ: радѹсьа, їакѡ Ѡвратїлаз сѣи́ мнѡжество агаранское. радѹсьа, селенїе, бл҃г҃тей вѣтвенныхъ исполнено: радѹсьа, соуде златый всебезчисленныхъ чѡдѣсѡх. радѹсьа, селѡ говзованїй б҃годанное: радѹсьа, ѡтраеле аскїйскаа вѣтвеннѣйшаа. радѹсьа, стрдѣ оумнагѡ бл҃голѣпїа: радѹсьа, бл҃гѡуханїе нашегѡ сп҃сенїа. Радѹсьа, ѡче всечѡдне.

Кондакъ 3.

Намать сѡ похвалами ч҃тнѹю твою̀ совершающе, непорѡчне и цѣломѡдренне предстоѡтелю трїмѹдѡштскїа сѣпкпїн, чѡдне сп҃҃рїдѡне, їакѡ лютаго ѡрїа твоїми гл҃гѡлы Ѡвратїлаз сѣи́, почитѣемѡх тѡ и глашѣемѡх: Ἄλληλѹїа.

Їкоєз ѿ.

Трѹдѹ жаждащей землѹ бж҃ією сілою низвелѹ єсѹ незавѣстнѣ, свѣи подражателѹ ч҃тнѹгѹ илїи, мл҃твѹю, и всѹ людѹ возвеселѹ єсѹ, вѣдѣвшыѹ бл҃гоутрѣбѹ твоєгѹ богѹтство, и вѣрнѹ вопїющыѹ:

Радѹєсѹ, богѹтство дарованїи: радѹєсѹ, потѹче ищ҃еленїи. радѹєсѹ, илїи девѣтанинѹ єдиноравне: радѹєсѹ, людемѹ наставниче и звѣстнѣишїи. радѹєсѹ, ст҃енѹ и ѡгражденїе трїмѹдѹнѣ чвѣрдое: радѹєсѹ, слѹво и сїанїе пѹстѣ свѣтозарное. радѹєсѹ, воскресивый жены чѹдо: радѹєсѹ, преградивый оҹ҃ста ѹдѹва зїлющаѹ. радѹєсѹ, козы ѡвеличївый похитїтелеѹ: радѹєсѹ, плѹти стагнѣвый стремленїѹ. радѹєсѹ, точенїе чѹдесѹ разлїчныхѹ: радѹєсѹ, здравїе людемѹ недѹгѹющнхѹ. **Р**адѹєсѹ, Ѹче всечѹдне.

Кондакѹ и.

Траннѹ ч҃н аг҃льстїи слѹжатѹ народѹ, вѹ кровѣхѹ горннхѹ, сп҃рїдѹне: аг҃льскаѹ бо пѣснь краснаѹ, тебѣ с҃ценнодѣйствѹющѹ смирѣннѣ, бл҃женне, слышашеса, и всѹ оҹ҃милѹше вопїющыѹ:

Алладїѹ.

Їкоєз и.

Превременное слѹво бж҃іе чл҃ прослѹвїти, сп҃рїдѹне, во вѣки вѣкѹвѹ хотѹ, чл҃ло твоє с҃ценное пѹче всѹкагѹ слѹва дївнѹ нетлѣнно соблюде, и показѹ чѹдесѹ клѹдѹзь вопїющымѹ:

Радѹєсѹ, цѣломѹдренный во оҹ҃цѹхѹ: радѹєсѹ, большїи вѹ пѣснѹхѹ. радѹєсѹ, явлѣсѹ вершїна смирѣнїѹ: радѹєсѹ, и збавлѣсѹ ѿ с҃т҃ей смїевыхѹ. радѹєсѹ, чл҃ло и мѣлїи нетлѣнно по смѣртнѹ на землї: радѹєсѹ, дѹхѹ и мѣлїи бдѹщїи ѡ насѹ на нѣсѣхѹ. радѹєсѹ, ѹкѹ тебѣ грѹбѹ смердѹща не имѹть: радѹєсѹ, ѹкѹ тебѣ нѣбо прїснѹ живѹща содержитѹ. радѹєсѹ, чѹдесѹ странннхѹ и зѹбїлїе: радѹєсѹ, догмѹтѹвѹ бж҃твеннхѹ сокровнїце. радѹєсѹ, истѹчннче, возверѹющїи сілѹ: радѹєсѹ, капле, вѣющѹѹ бл҃г҃тїю. **Р**адѹєсѹ, Ѹче всечѹдне.

Конда́къ ѿ.

Стѡлпѣ цр҃кве неколебїмый воїстиннѣ и ѿснованїе недвижимо
 ѡбнѣсѣ єси, вселеннымъ, сп҃рїдѡне, свѣтїло и правило пастырей
 бл҃гоглавныхъ: ѿнїодѣже твою памѣть празднѡюще, хр҃тѣ
 всебл҃гоговѣннѣ вопїемъ: **Аллилуїа.**

Іко́съ ѿ.

Хѣзлѣ мѡѷсеѣ во смїа, вжїимъ повелѣнїемъ двнзѣемъ,
 преложї дребле, ты же смїа, мѡдре, во злато преложїлѣ
 єси, да дрѣга, ѡче, твоїми мл҃твами прошенїе исполнїши,
 нѣждѣ имѣюща: тѣмже вопїемъ: **Радѡсѣа,** вчѣ немногосердїа: **радѡсѣа,**
 ѡтрасле бл҃гочїтїа. **радѡсѣа,** мл҃твы о҃мнымъ дѣлателнице: **радѡсѣа,** молчанїа
 и разѡмѣнїа бисере. **радѡсѣа,** ѡкѡ дождѣ далѣ єси иногда и здѣшеннѣй
 землї: **радѡсѣа,** ѡкѡ стѡлпѣ воздвїглѣ єси мѡдрованїа правагѡ. **радѡсѣа,**
 иже во злато преложївый смїа: **радѡсѣа,** ѡзарѣай добродѣтельми
 всѣкѡю тѣварь. **радѡсѣа,** о҃ме кроткїй и непорочный: **радѡсѣа,** точенїе чѣдѣсѣ
 неистощїмое. **радѡсѣа,** вмѣстїлице свѣтлоє оутѣшителѣ: **радѡсѣа,** создѣ
 жїзни добродѣтельнымъ. **Радѡсѣа,** ѡче всечѣдне.

Конда́къ ї.

Совѡръ нїкѣйскїй ѡбнѣстѣлѣ єси словесы простыми и
 б҃годѡхновенными твоими, ѡче: стїенѡвѣ бо дланїю твоєю глїнѣ,
 трїцы чїтнїа, стѣе, разѡмѣлѣ єси єдиносѡщное, и воздвїглѣ єси
 создѣавшыа звѣти: **Аллилуїа.**

Іко́съ ї.

Стѣнѣ и зашїтителѣ, помощника, предстѣтельство скорѡе и
 и зѣавителѣ бж҃твенна тѣ и мѡще вѣрныхъ кѣркѡранѣ нарѡди, вѣ
 лѡбтыхъ скорѡвѣхъ, сп҃рїдѡне, кѣ тѣбѣ прїбѣгаютъ, и пѣсньми
 медоточївыми вопїютъ: **Радѡсѣа,** птїце райскаа: **радѡсѣа,** сокровнице
 свѣта неведѣственнагѡ. **радѡсѣа,** нетлѣнїа вѣнѣцѣ воспрїемый: **радѡсѣа,**
 сїанїе славы пожавый. **радѡсѣа,** колеснїце б҃годвїжнаа догмѣтѡвѣ правыхъ:

радѹнїа, гѹсли сладкогласныа бжїи҃хъ истинъ. радѹнїа, їакѡ исполнилїа єси дарѡвѹ нѣны҃хъ: радѹнїа, їакѡ показала єси помощникѹ нѹждаѹщымѹ. радѹнїа, свѣтлое кѣркѹрское оҹкрашенїе: радѹнїа, ч҃тнѡе бл҃г҃ти познанїе. радѹнїа, пристанїце въ вѹрехѹ живѹщымъ: радѹнїа, пастырю овецѹ словесныхѹ. Радѹнїа, оҹче всечѹдне.

Кондакъ ѿ.

Пѣсньми тѹ, православы҃хъ бг҃ош҃гражденный столпе, сп҃рїдѡне, вѣнчаема вси: ты бо оҹстрашилѹ єси словеса мудрыа нїкѣискїа, оҹче, и враговѹ сокрѹшилѹ кѣркѹрскихѹ дерзостїи, воздвїзла люди къ хвалѣ: **А**ллилуїа.

Їкосъ кї.

Аргѹ сынъ бл҃ки, ѿ неистовства варварскагѡ сп҃сѹ єси островѹ кѣркѹрѹ, и дерзостнымъ агари сыны твоею твердою силою ѡбїе, ст҃е сп҃рїдѡне, ѡгналѹ єси, и возвеселилѹ єси вѣрныа воїющыа: Радѹнїа, пѹчино чѹдесѹ: радѹнїа, серпе невѣрныхѹ. радѹнїа, иноплеменикомѹ мечѹ оҹстрѣншїй: радѹнїа, православы҃хъ непобѣдїмаа побѣдо. радѹнїа, избавителю готѡвѣншїй кѣркѹраномѹ ѿ лютыхѹ: радѹнїа, дѡтелю тишайшїй оҹбѡгимѹ и нищымѹ. радѹнїа, иже ѡрожденїа ѡразнѣвыи агарина: радѹнїа, иже невѣрныа низверглѹ єси въ водѹ. радѹнїа, бл҃гоуханїе смиренїа: радѹнїа, защїтителю чѣстности. радѹнїа, бж҃їе їавлажїи мїрдїе: радѹнїа, людеи исполняй всякое желанїе. Радѹнїа, оҹче всечѹдне.

Кондакъ кї.

Радѹющееа, пѣснопѣнїи оҹвѣнчаема вси, сп҃рїдѡне, ст҃ѹю твою памѡть, и нетлѣнноє тѣло твое, раздаѹщеее всемѹ богатство дарѡвѹ некрадомое, вѣрнѹ цѣлѹюще, воїемѹ дародавцѹ: **А**ллилуїа.

І́коса ѿ.

По́емъ на вса́къ дѣнь, чѣдопѣче ѿче, чѣдѣеъ твоѡхъ безмѣрноѣ мно́жество, ѡ тѣплымъ твоѡмъ моли́твы ко хрїстѹ ѡзисѣюще желанїемъ, та́инственными пѣсньми по́емъ тѣ ѡ зовѣмъ, спї́рїдѡне бѣгоно́е, сїѡ: **Радѹеѡ**, ро́гъ архїерѣсѣвъ: **радѹеѡ**, да́ре правосла́вныхъ. **радѹеѡ**, пѹра́мїдо бл҃гочїтїа златоза́ннаѡ: **радѹеѡ**, скрижа́ле ѡстины бѣгосотворѣннаѡ. **радѹеѡ**, стрдѣи́ небесныѡ ѡдожда́ѡи на землїи: **радѹеѡ**, гл҃голы спї́тсѣльныѡ сѣѡи́ па́ствѣ въ дѹши. **радѹеѡ**, сла́во па́стырей ѡ мѹдрихъ оҹчїтелей: **радѹеѡ**, похвалѣ ѿцѣсѣвъ собо́ра нїкѣйскагѡ. **радѹеѡ**, ѿче ірїны цѣломѹдренныѡ: **радѹеѡ**, поपालїтелю ѡрїа безѹмнагѡ. **радѹеѡ**, страстѣи́ немо́щи разрѣша́ѡи: **радѹеѡ**, мѹдрихъ пѣрстныхъ пренмѹщїи. **Радѹеѡ**, ѿче всечѹдне.

Конда́къ гї.

Сѣѡтелю бж҃твеннагѡ сло́ва на селѣ трїмѹдѣнтѣсѣмъ, спї́рїдѡне, ѡ ѡсточниче чѣдѣеъ, ѡзѡхшаѡ ср҃ца на́ша ѡдожда́ѡи бж҃твенныхъ твоѡхъ мл҃твѣ оҹтѹчи́и, да зовѣмъ всегдѣ хрїстѡви во оҹмилѣнїи кра́йнѣмъ: **Аллилуїа**.

[Ѹѣи конда́къ гл҃голи трї҃жды.]

Та́же і́коса ѡ-н: Невещѣствѣнно жїтѣльство показѣвъ:

н конда́къ ѡ-н: Простото́ю жнтїа́ твоегѡ прївлѣкаѣ сїи:

Моли́твы: зрї въ пѣрвѣмъ іка́дістѣ.]

Молитвы сѣителю сп҃ридо́ну трѣмѣхѣнтскому.

МѢТВА Я-Д. *78

Великіи и пречудный сѣителю хр҃то́въ и чудотворче сп҃ридо́не,
 керкѹрекаѧ похвало, всеѧ вселѣнныѧ свѣтѣльниче пресвѣтлый,
 теплыи кз бг҃у мл҃твенниче и всеѧмз кз тебеѣ пришеѣгающымз и
 сз вѣрою молащымса скоропредстѣтельный заступниче! ты вѣрѹ
 правосла́внѹ на никѣестѣмз соборѣ посредеѣ оц҃сѣмз пресла́внѹ и́засни́лз
 еси, ты е́динство ст҃ыѧ трѣцы ч҃де́сною си́лою показа́лз еси и е́ретикѣ до
 конца пограми́лз еси. оуслы́ши оубо, сѣителю хр҃то́въ, насз грѣшныѣх
 молащиса тебеѣ, и си́льнымз твои́мз предстѣтельствомз оу г҃да, и́збави
 насз: ѿ всѣкагѹ зла́гѹ ѡбесто́нїѧ, ѿ гла́да, потѹпа, о́гнѧ и
 смертоно́сныѧ і́звы. ты бо во временнѣи жи́зни твоѣи ѿ всѣѣхз си́хз
 бѣдствїи́ и́збавля́лз еси лю́ди твоѧ ѿ наше́ствїѧ агара́нз, и ѿ гла́да
 странѹ твою сохрани́лз еси, цр҃ѧ ѿ ненцеѣльнагѹ недѹга и́збавилз еси, и
 мно́гїѧ грѣшники кз пока́нїю привѣлз еси, ме́ртвыѣх пресла́внѹ
 воскреша́лз еси, за ст҃ость же житїѧ твоегѹ а́гглы невидимѹ вз цр҃кви
 поющым и сосла́жащым тебеѣ и́мѣлз еси. си́це оубо просла́ви тебеѣ,
 вѣрнаго своего раба, вѣка хр҃то́въ, і́акѹ всеѧ тайнаѧ чл҃вѣчѣскаѧ дѣѧнїѧ
 дарова́ тебеѣ разꙋмѣти, и ѡблича́ти непра́веднѹ живѹщымѧ. мно́гимз вз
 исꙋдо́сти и недостѣточестѣѣ живѹщымз ты оу́серднѹ помога́лз еси, лю́ди
 оубѡгїѧ и́зобильнѹ во вре́мѧ гла́да напитала́лз еси, и и́на мно́га
 зна́мєнїѧ си́лою вз тебеѣ живѹщагѹ дх҃а вѣїѧ сотвори́лз еси. си́це и насз
 не ѡста́ви, сѣителю хр҃то́въ, помни́й насз чѧдз своиѣх оу прѣ́тола

вседержителя, и оумоли гда да подастъ: многых наших греховъ прощенье, безвѣдное и мирное житіе: да даруетъ намъ: кончины же живота непостыдныя и мирныя, и блаженства вѣчнаго въ вѣдущемъ вѣщѣ сподобитъ насъ, да вынѣ возсылаемъ славу и благодареніе оцѣ, и снѣ, и дхѣ стѣ, нынѣ, и прісно, и во вѣки вѣковъ. **А**минь.

МЛТВА Б-Д. *79

 всеблженне святому спурядуне, великій оугодниче хртѣвъ и преславный чдоотворче! предстаѣй на нбси прѣтолѣ вжїю съ лики аггѣлъ, прїзри млтвнымъ окомъ на предстаѣщыя заѣ люди и просѣщыя сильныя твоеѧ помѣщи. оумоли блгодѣтрѣе члвѣколюбца бга, да не ѡсудитъ насъ по беззаконїемъ нашимъ, но да сотворитъ съ нами по млти своѣй. испроси намъ оу хртѣ (и) бга нашегѣ: мирное и безматѣжное житіе, здравїе душевное и тѣлесное, земли блгоплѣдїе, и во всемъ всякое иже обїлїе и блгодѣнствїе, и да не во зло ѡбратимъ блгла дарѣмаа намъ ѣ щедрого бга, но во славу сгѣ и въ прославленїе твоегѣ застѣплѣнїа. избеави всѣхъ, вѣрою несъмнѣнною къ бгѣ приходѣщихъ, ѣ всѣхъ бѣдъ душевныхъ и тѣлесныхъ, ѣ всѣхъ томленїй и дїавольскихъ навѣтѣвъ. бди печальнымъ оутѣшитель, недѣвующымъ врачъ, въ напѣстехъ помѣщникъ, нагимъ покровитель, вдовїцамъ застѣпникъ, сирымъ защїтникъ, млнцѣмъ питатель, старымъ оукрѣпитель, странствѣющимъ пѣтебѣждъ, плавающимъ кормчїй, и исходѣтайствѣйи всѣмъ крѣпкїа помѣщи твоеѧ трѣвѣющимъ, всѣмъ ѣже ко спїсѣнїю полѣзнаа, ѣакѣ да твоими млтвами наставаляемъ и соблюдаемъ, достїгнемъ въ вѣчный покой и кѣпнѣ съ тобою прославимъ бга, въ тѣщѣ стѣей славиаго, оцѣ и снѣ и стѣгѣ дха, нынѣ, и прісно и во вѣки вѣковъ. **А**минь.

79* чѣтомъ въ петроградскомъ адмиралтѣйскомъ собѣрѣ.

МѢТВЯ Г-А.^{*80}

СПѢРІДѢННЕ СГ҃ИТЕЛЮ СПѢРІДѢНѢ! ОУМОЛНѢ БЛГОСЕРДІЕ ЧЛѢВКОЛЮБЦА Б҃ГА, ДА НЕ ОУДѢНТЪ НАСЪ ПО БЕЗЗАКОНІСМЪ НАШЫМЪ, НО ДА СОТВОРІТЪ СЪ НАМИ ПО МЛ҃ТИ СВОЕЙ. ИСПРОСИ НАМЪ, РАБѡМЪ^{*81} БЖІИМЪ ... [ИМѢСЪ], ОУ ХР҃СТА (И) Б҃ГА НАШЕГѡ: МІРНОЕ И БЕЗМАТѢЖНОЕ ЖИТІЕ, ЗДРАВІЕ ДУШЕВНОЕ И ТѢЛЕСНОЕ. ИЗБАВИ НАСЪ Ѡ ВСАКИХЪ БѢДЪ ДУШЕВНЫХЪ И ТѢЛЕСНЫХЪ, Ѡ ВСЕХЪ ТОМЛЕНІЙ И ДІАВОЛЬСКИХЪ НАВѢТѡВЪ. ПОМНИАЙ НАСЪ ОУ ПР҃ТѢЛА ВСЕДЕРЖИТЕЛА, И ОУМОЛНѢ ГДА ДА ПОДАСТЪ [НАМЪ]: МНОГИХЪ НАШИХЪ ГРѢХѡВЪ ПРОЦЕНІЕ, БЕЗБѢДНОЕ И МІРНОЕ ЖИТІЕ: ДА ДАРУЕТЪ НАМЪ: КОНЧИНЫ ЖЕ ЖИВОТѢ НЕПОСТЫДНЫЯ И МІРНЫЯ, И БЛЖЕНСТВА ВѢЧНАГѡ ВЪ БУДУЩЕМЪ ВѢЦѢ СПОДОБИТЪ НАСЪ, ДА НЕПРЕСТАННО ВОЗСЫЛАЕМЪ СЛАВУ И БЛГОДАРЕНІЕ ОЦ҃У И С҃НУ И ДХ҃У СГ҃ОМУ, НЫНѢ И ПРИСНѡ И ВО ВѢКИ ВѢКѡВЪ. **И**МІНЬ.

Србска црква свт. Спиридона у Трсту (Италија).

^{80*} ова молитва се не налази у кориштену изворнику, и очигледно је нешто скраћена и прерађена предходна.

^{81*} у изворнику: рабѡмъ.

**ПАРА́ВАНЪ ВО ПРЕСѢ́Й БѢ́ЦѢ, ꙗ́ СѢ́ИТЕЛЮ СПѢ́РИДОНУ
ЧУДОТВО́РЦУ, ПО́ЕМЫЙ НА ВСА́КУ НЕ́МОЩЬ.*82**

Ѧце ѱерей, глголетъ: Блгвѣнъ вгъ нашъ: Ѧце ли нн:

**Млтвами стбыхъ отцевъ нашихъ, гдн ѱисе хртѣ, вжѣ нашъ, помнлхн
насъ. Ѧминь.**

Тажѣ: Трнестое. [Пресгала трце:] н по: Оче нашъ: Гдн, помнлхн. вѣ.

[Глава, н нынѣ:] Прндитѣ, поклонмса: г. [Шаломъ рѣв.]

Гдн, оуслыши млтвѣ моѹ, вншн молѣнїе моѹ во ѱстинѣ твоѣй,
оуслыши мѧ въ правдѣ твоѣй: [в] И не вниди въ сѣдъ съ рабѹмъ
твоимъ, ѱакъ не ѡправдйтса предъ тобою всѧкъ живыи. [г] Ѧкъ
погна врагъ дшѣ моѹ: смирилъ ѣсть въ зѣмлю животъ моѹ: посадилъ
мѧ ѣсть въ тѣмныхъ, ѱакъ мѣртвыа вѣка. [д] И оуны во мнѣ дхъ моѹ,
во мнѣ сматѣса срце моѹ. [е] Помандхъ днн дрѣвнїа, подчхса во вѣхъ
дѣлѣхъ твоихъ, въ творѣнїихъ рѣкѣ твоѣю подчхса. [с] Воздѣхъ къ тебѣ
рѣцѣ моѹ: дшѧ моѧ ѱакъ землѧ безводнаа тебѣ. [з] Скѹрѹ оуслыши
мѧ, гдн, ѱчезѣ дхъ моѹ: не ѡвратн лица твоегѹ ѡ менѣ, н оуподѹблюса
низходѧщымъ въ рѹвъ. [и] Слышанѣ сотвори мнѣ задтра млтѣ твоѹ,
ѱакъ на тѧ оуповѧхъ: скажн мнѣ, гдн, пѣть, вѹньже пойдѣ, ѱакъ къ
тебѣ взѧхъ дшѣ моѹ. [л] Ѧзми ма ѡ врагъ моихъ, гдн, къ тебѣ
привѣгѹхъ. [м] Налчн ма твори ти вѹлю твоѹ, ѱакъ ты ѣси вгъ моѹ: дхъ
твоѹ блгїй настѧвитъ мѧ на зѣмлю правѣ. [н] Ѧмене твоегѹ радн, гдн,
живнши мѧ правдою твоѣю: ѱзведѣши ѡ печали дшѣ моѹ: [вѣ] И млтїю
твоѣю потревиши врагн моѧ, н погвнши всѧ стдѧжѧющыа дшн моѣй:
ѱакъ ѧзъ рѣвъ твоѹ ѣсмь. **Глава, н нынѣ:**

82 приређено према издању: Молебенъ ко пресѣѣй бѣцѣ, н сѣителю спѣридонѣ чудотворцѣ, написанъ вѣкентїемъ Ракичѣмъ, вѣфимерїемъ Цркве стѧго спѣридона в Трїестѣ сѣциа, н на Тупъ ѱзданъ при ѣпнтропѣ Г. Драгѹтинѣ Февдѹровичѣ. Въ Венециѹ. При г. Пани Февдѹтїевѣ. 1804. Con Sovrana Permissione. Иако се овде каже да је Молебан написан Викентијемъ Ракићемъ, заправо се ради о обичној компилацији Општег канона Пресв. Богородици и Канона свт. Спиридону, без икаквих ауторских елемената.

Аллилу́ѡа, [аллилу́ѡа, аллилу́ѡа: сла́ва тебѣ, бѣже.] [Трижды.]

[Бѣгъ гдѣ, ѡ гавнѣа намъ: со стѣхнѣ.]

Таже, тропарь вѣѣѣ, гласъ ѡ:

Въ вѣѣѣ прилѣжнѡ нынѣ притце́емъ грѣшнѣи ѡ смиреннѣи, ѡ припадѣемъ въ пока́ннѣи зовѣще ѡзъ глѣбиннѣи дѣшнѣ: влѣще помознѣ, на ны мѣрдовавши: потщѣса, погнѣаемъ ѡ мно́жества прегрѣшѣннѣи, не ѡврати́ твоѡ рабѣи тѣѣѣ, тѣа бо ѡ ѣдинѣ надежда ѡ мамы. [Дважды.]

Сла́ва, сѣи́телю, гласъ [тѡѣже]:

Ико правосла́внѣхъ побѣорника, ѡ всѣхъ невѣрнѣхъ противобѣорца, **И**всѣблѣженнѣ спѣрїдѡнѣ, поѣемъ тѣа, ѡ молимъ тѣа: храни́ти градъ твоѡ, всѣхъ нападѣннѣи вѣрваршѣхъ непричѣстѣхъ. **И нынѣ, гласъ [тѡѣже]:**

Не оумолчимъ никогдѣ вѣѣѣ, сѣлы твоѡ глѣблати недостоѣннѣи: ѣще бо тѣѣи не бы предстоѡла молѣци, ктѡ бы насъ ѡзѣбавилъ ѡ толѣкнѣхъ вѣѣѣ; ктѡ же бы сохрани́лъ до нынѣ свободны; не ѡстѣпимъ влѣще ѡ тебѣ, твоѡ бо рабѣи сѣѣѣши приенѡ ѡ всѣкнѣхъ лю́тѣхъ.

Таже: Гдѣ, помнѣннѣ. ѣ. Сла́ва, ѡ нынѣ:

[Ѳаломъ ѡ.]

Помнѣннѣ мѣа, бѣже, по величѣѣи мѣти твоѣѣи, ѡ по мно́жествѣ щедротѣ твоѡхъ ѡчѣсти беззаконнѣе моѣ. [а] Наипѣче ѡмыннѣ мѣа ѡ беззаконнѣа моѣѡ ѡ ѡ грѣхѣа моѣѡ ѡчѣсти мѣа: [б] **И**ко беззаконнѣе моѣ ѣзъ знаю, ѡ грѣхъ моѡ предѡ мною ѣсть вѣнѣ. [в] Тебѣ ѣдинѡмѣ согрѣшнѣхъ ѡ лѣкавое предѣ твоѡю сотворнѣхъ: ѣко да ѡправднѣшиса во словесѣхъ твоѡхъ ѡ побѣднѣши, внигдѣ ѣднѣти тнѣ. [г] **Сѣ** бо, въ беззаконнѣхъ зачатѣ ѣемъ, ѡ во грѣсѣхъ роднѣ ма мѣти моѡ. [д] **Сѣ** бо, ѡчѣстнѣ возлюбнѣлъ ѣси, безвѣстнаѣ ѡ тѣннаѣ премѣрѣстнѣ твоѡѣ гавнѣлъ мнѣ ѣси. [е] **О**кропнѣши мѣа ѡсѡпомъ, ѡ ѡчѣщѣса: ѡмыѣши мѣа, ѡ пѣче снѣга ѡубѣлюѣса. [ж] **Слѣхѣ** моѣмѣ дѣен радѣстѣ ѡ вѣѣлѣѣ: возрадѣютѣса кѣстнѣ смиреннѣна. [з] **О**врати́ лице твоѡѣ ѡ грѣхъ моѡхъ ѡ всѣа

БЕЗЗАКОНІА МОА ѡЧИСТИ. [ѣ] Сѣце чїсто созїжди во мнѣ, вѣе, и дѣхъ прѣвѣ ѡБНОВИ во оутрѣбѣ моей. [ѣ] Не ѡвѣржи мене ѡ лица твоегѡ и дѣа твоегѡ сѣагѡ не ѡнми ѡ мене. [ѣ] Воздаждь ми радость сѣенїа твоегѡ и дѣомъ вѣчнимъ оутверди ма. [ѣ] Набѣ беззаконнѣа пѣтѣмъ твоимъ, и нечестїивїи къ тебѣ ѡбратѣтѣа. [ѣ] Избави ма ѡ кровей, вѣе, вѣе сѣенїа моего: возрадѣтѣа ѡзыкъ мой прѣвѣ твоей. [ѣ] Гдї, оустнѣ мои ѡвѣрзеш, и оустѣ мои возвѣстѣтѣ хвалѣ твою. [ѣ] Гдїко ѡце бы вохотѣлаз сѣи жертвы, далъ бѣхъ оубо: всеожженїа не бѣговолиши. [ѣ] Жертва бѣдѣ дѣхъ сокрѣшенъ: сѣце сокрѣшенно и смиренно бѣ не оуничижитѣ. [ѣ] Оубѣжи, гдї, бѣговоленїемъ твоимъ сїона, и да созїждѣтѣа стѣны іерлїмскїа: [ѣ] Тогда бѣговолиши жертвѣ прѣвды, возношенїе и всеожегѣама: тогда возложѣтѣ на олтарѣ твой тельцы.

Ванѡнъ, глѣе иї.

Пѣснь ѡ. Ірмѡеъ:

Вѡдѣ прошѣдъ [гдїко сѣшѣ, и сѣгѣпетскагѡ сѣа избѣжѣвѣ, иїльтанинъ вопїѣше: избавителю и бѣдѣ нашѣмѣ поимъ.]

Припѣвъ: Пресѣа бѣе, сѣси насъ.

Многимъ содержимъ напѣстѣмъ, къ тебѣ прѣвѣгаю сѣенїа искїи: ѡ мѣти слова и дѣо, ѡ тѣжкнѣхъ и лѣтѣхъ ма сѣи!

Страсѣи ма смѣцѣютѣ прилѣзи, многогѡ оунїнїа испѣлнїти мою дѣшѣ: оумирїи оутроковїце, тишиною сїа и бѣа твоегѡ всенепорѣчнаа.

Сїа рѣждшѣю тѣа и бѣа, молю дѣо, избавитѣа ми лѣтѣхъ: къ тебѣ во нынѣ прѣвѣгаа, прѣстираю и дѣшѣ и помышленїе.

[Припѣвъ:] Сѣи́телю Сѣе спѣрїдѡне, моли бѣа ѡ насъ.

Врѣткнѣхъ зѣмлю достїгъ, Сѣе, гдїко крѣтокъ и мѣтѣвѣ и чїстѣхъ бѣвѣхъ, настоѣщѣю сѣца моего оукротїи бѣрю, [гдїко, да,]*⁸³ вѣ тишинѣ бѣтѣвеннѣи бѣвѣхъ, пѣснословлю тѣа.

Глѣа:

^{83*} нема у кориштеном изворнику, а има у тексту у савременим руским „Минеїма“.

Дѣланїи бжѣтвенными дѸшѸ, Ѹче, ѡчїстивѸ, бгѡвїдѣнѸ, спѣрїдѡне, бвїлѸ ѣси, и бжѣтвеннагѡ дѸа пресвѣтлыми ѡбогатїлѸ ѣси ѡсїднїемѸ: тѣмѸ ѡзарѧеши чїстѡ блѧцїиѸ тѧ. **И нынѣ:**

НедѸгѸюща тѣломѸ и дѸшєю, посѣщенїѧ бжѣтвеннаго, и промысленїѧ ѡ тебе сподѡби ѣдина бгѡмѣти, ѧкѡ блѧдѧ, блѧгѡ же родителнице.

Пѣснь г. Ирмосъ:

Нѣнагѡ крѸга [верхотвѡрче гдїи, и црѣкве зиждителю, тѣи мене ѡутверди въ любви твоеїи, желанїи краю, вѣрных ѡутвержденїе, ѣдине члѣвколюбче].

Предстѧтельство и покрѡвѸ жїзни моеѧ полагаю тѧ, бгѡродителнице дѡбо, тѣи ма ѡкорми ко пристѧнцѸ твоемѸ, блѧгїхъ винѡвнаѧ, вѣрных ѡутвержденїе, ѣдина всепѣтаѧ.

Молю дѡбо, дѸшевное смѸщенїе, и печѧли моеѧ вѸрю разорїти: тѣи бо бгѡневѣстнаѧ, начальника тишины хрїта родилѧ ѣси, ѣдина пречїтаѧ.

Блѡгодѣтелѧ рѡждаши добрыхъ винѡвнаго, блѡгодѣанїѧ богатство всѣмѸ нечѡчи: всѧ бо мѡжеши, ѧкѡ сїльнаго въ крѣпости хрїта рѡждаши, бгѡблѧженнаѧ.

ПрипѣвѸ: Сѣтителю Ѹче спѣрїдѡне, моли бгѧ ѡ насѸ.

ОумѸ твоеїи безстрастїемѸ просвѣтитѸ, и бжѣтвеннымѸ смиренїемѸ ѡукрасивѸ, дарованїѧ дѸа прїѧлѸ ѣси ѡгонїти дѸхи, и рѣшїти недѸги вѣрнѡ чѸдцихъ тѧ сїценнѣйше. **Слѡва:**

Смїѧ началослѡвнаго ѡубївѸ, [и]^{*84} нрѧвѸ сребролюбный поправѸ, смїлѸвѧ тревѸющаго, сѣтителю, смїѧ преложилѸ ѣси въ златѸю ѡутварь сїценными твоими млѣтвами, Ѹче прїбене. **И нынѣ:**

Дютыми недѸги, и болѣзненными страстьми нестѧзѧемѸ, дѡбо, тѣи ами помози. нещѣленїи бо нежеждное тѧ знаю сокровнице пренепорѡчнаѧ, нежежднѧемое.

^{84*} има у кориштеном изворнику, а нема у тексту у савременим руским „Минејима“.

[Сѣ по ї-и ѡ ѡ-и пѣснѣи чѣкѣм:]

Сѣи ѡ вѣдѣз рабѣи твоѣи вѣщє, ѡ акѣ всѣ по вѣщє кѣ тебѣ привѣгѣемѣ,
ѡ акѣ нерѣшнѣи стѣнѣи ѡ предстѣтельствѣ.

Призри блѣгосердїемѣ всепѣчѣа вѣщє, на моѣ лиѣтѣе чѣлесѣ ѡ словлѣнїе,
ѡ ѡщѣлѣи дѣшнѣ моѣи болѣзнь.

Тѣже [їерѣи, ѡли] дїакѣнѣ:

Помнѣи наѣз вѣже, по велѣщєи мѣти твоѣи, молимѣ ти ѣа, ѡуслѣши
ѡ помнѣи. **Днѣкѣ:** Гдѣи, помнѣи. [Трѣжды.]

Ѣщѣ молимѣ сѣи́шемѣ патриѣрхѣ нашемѣ [ѡли: прєвѣщѣеннѣишемѣ
ѣпѣкѣ, ѡли: ѣрхїєпѣкѣ, ѡли: митрополѣтѣ] ... [ѡмѣкѣ].

Ѣщѣ молимѣ ѡ вѣохранѣннѣи стѣнѣи наѣи, властѣхѣ ѡ вѣнствѣ
ѣи.

Ѣщѣ молимѣ ѡ мѣти, жнѣни, мнѣ, здравѣи, сѣенѣи, посѣщѣнѣи,
прощѣнѣи ѡ блѣгоспѣщѣнѣи рабѣ [ѡли: рабѣи] вѣжѣа [ѡли: рабѣвѣ вѣжнѣхѣ]
... [ѡмѣкѣ].

Ѣщѣ молимѣ за всѣ брѣтнѣи, ѡ за всѣ хрѣстїѣны.

[Пѣтѣмѣ щѣеннѣкѣ] возглѣзѣ:

Ѣакѣ мѣтнѣи ѡ члѣвѣколѣвѣцѣ: [ѡ прѣчѣа.]

Ѣ ѣгѣ: кондѣкѣ сѣгѣа, глѣзѣ ѣ.

[Пѣ: вѣшннѣхѣ ѡщѣлѣ:]

Любѣи хрѣтѣвою ѡуздѣнѣа щѣеннѣишнѣи, ѡмѣ вперѣвѣ зарѣю дѣа,
дѣтѣльннѣи видѣннѣемѣ твоѣмѣ дѣаннѣе ѡбрѣлѣ ѣи, вѣпрѣѣтнѣе,
жѣртвѣнннѣкѣ вѣжтвѣнннѣи бѣвѣз, проѣлѣ всѣмѣ вѣжтвѣннагѣ сѣаннѣа.

Слѣва, ѡ нынѣ, глѣзѣ тѣже:

Молѣннѣе тѣплоѣ, ѡ стѣнѣи невѣорнѣмаа, мѣти ѡстѣннѣе, мнѣрѣи
прѣвѣжнѣе, прнѣжнѣи вѣпнѣемѣ тнѣ: вѣщє вѣщѣе, прѣдварнѣи, ѡ ѡ
вѣдѣз ѡзбѣннѣ наѣз, ѣднѣа всѣорѣ прѣдстѣтельствѣдѣющѣа.

Пѣснь ѧ. Ирмосъ:

Оубльишахъ гди, смотрѣнїа [твоегѡ чинство, раздѣхъ дѣла твоа, и прославихъ твоѣ бжтвѡ.]

Страстѣй моихъ смущенїе, кормчїю рождала гда, и вѣрю оутѣши моихъ прегрѣшенїй, бгоневтѣстала.

Млрдїа твоегѡ безднѣ призывающѣ, подаждь ми, ѡже блгосердаго рождала, и спса всѣхъ поющихъ тѣ.

Наслаждающея прѣтла, твоихъ дарованїй, блгодарственное воспѣваемъ пѣнїе, вѣдѣще тѣ бгомїрь.

Припѣвъ: Спїителю ѡче спѣридане, молї бга ѡ насъ.

Оугльми [чтнѣгѡ]^{*85} разжѣгѣа дха, страстѣй оудобопопалѣемѡу вещь, всеблженне, пожѣглъ ѣси: мїръ же ѡгнесїаньми добродѣтелей твоихъ, спѣридане, просвѣтилъ ѣси. **Слава:**

Омертвѣхъ твоа плотскїа движѣнїа, бгодохновенне, мѣртвїа возстѣавилъ ѣси животворнымъ твоимъ приглгланїемъ. тѣмже молю тѣ: *немоцствѣющаго исцѣли твоими кз бгѡ млтвами.^{*86} **И нынѣ:**

Надѣждѣ и оутвержденїе, и спсѣнїа стѣнѣ недвижимѣ, имѣще тѣ всепѣтла, недѡбства всѣкагѡ избавлѣемѣа.

Пѣснь Ѣ. Ирмосъ:

Просвѣти насъ [повелѣнїи твоими гди, и мышцею твоєю высокою твоѡ мїръ подаждь намъ, члвѣколюбче.]

Исполни чтла, веселїа срце моѡ, твоѡ нетлѣннѡу дающїи радость, **И**веселїа рождала винѡвнаго.

Избави насъ ѡ вѣдѣхъ, вѣще чтла, вѣчноѡ рождши избавленїе, и мїръ **И**всѣкъ оумъ пренмѣщїй.

^{85*} нема у кориштеном изворнику, а има у тексту у савременим руским „Минејума“.

^{86*} дајемо као у кориштеном изворнику, а у тексту у савременим руским „Минејума“: оумерцвлѣннѡу дшѣ моѡ, ѡче, ѡжнѣ.

Лѣкъ: Гдѣи, помилѣи. [Трѣжды.]

[Дѣаконъ:] Премѣротъ, прѣсти, оуслѣшимъ сѣагѣ ѣвѣлиа.

[Сѣенникъ:] Миръ вѣемъ.

[Лѣкъ:] И дѣхови твоемѣ.]

[Сѣенникъ:] Ѡ лѣкѣи сѣагѣ ѣвѣлиа чтѣнїе.

[Лѣкъ:] Слава тебѣ, гдѣи, слава тебѣ.]

[Дѣаконъ:] Вѣнемъ.

[Сѣенникъ чтѣтъ ѣвѣлиѣ Ѡ лѣкѣи, зачало ѣ:]^{*94}

Во днѣи Ѡны, [ѣ.ѣ.ѣ.] востѣвѣши мѣамъ, иде въ гѣорѣа со тѣанїемъ во градъ иѣдовъ. [ѣ] И вниде въ дѣмъ захѣринъ, и цѣловѣ ѣлѣсавѣтъ. [ѣа] И вѣсть, ѣкѣ оуслѣши ѣлѣсавѣтъ цѣловѣнїе мѣино, взыгрѣа мѣнецъ во чрѣвѣ ѣа: и испѣлиа дѣа сѣа ѣлѣсавѣтъ. [ѣк] И возопѣ глѣсомъ вѣлїимъ, и речѣ: влѣвѣна ты въ женѣхъ, и влѣвѣнъ плѣдъ чрѣва твоегѣ. [ѣг] И Ѡкѣдѣ мнѣ сѣе, да прїиде мѣи гдѣа моегѣ ко мнѣ; [ѣд] Сѣ во ѣкѣ вѣсть глѣсъ цѣловѣнїа твоегѣ во оушїю моѣю, взыгрѣа мѣнецъ радѣщамѣи во чрѣвѣ моѣмъ. [ѣе] И влѣженна вѣрѣовавѣша, ѣкѣ вѣдетъ совершѣнїе глѣгѣланнѣмъ ѣи Ѡ гдѣа. [ѣс] И речѣ мѣамъ: вѣлїчїтъ дѣшѣ моѣ гдѣа, [ѣз] и возрадѣоваа дѣхъ моѣи ѣ вѣѣ сѣѣѣ моѣмъ. [ѣи] Иѣкѣ призрѣ на смѣрѣнїе рабѣи своѣа: сѣ во Ѡ нынѣ оублѣжѣтъ мѣа всѣи рѣдѣи. [ѣѣ] Иѣкѣ сотворѣ мнѣ вѣлїчїе сїльнѣи, и сѣѣо ѣма ѣгѣ. [...] [ѣс] Превѣсть же мѣамъ сѣа нею ѣкѣ трѣи мѣѣи, и возвратѣа въ дѣмъ своѣи.

[И ѣвѣ:] Слава, глѣсъ Ѡ:

Млѣтвами сѣи́теля спѣрїдѣна [трѣмѣдѣнѣскагѣ], млѣтѣвѣ, ѣчїстѣи мнѣжѣствѣ согрѣшѣнїи нашинъ. **И нынѣ, глѣсъ тѣѣже:**

Млѣтвами вѣѣи, [млѣтѣвѣ, ѣчїстѣи мнѣжѣствѣ согрѣшѣнїи нашинъ].

Тѣже:

Помилѣи мѣа, вѣѣе, по вѣлїцѣи млѣти твоѣи, и по мнѣжѣствѣ ѣдѣрѣѣтъ твоѣихъ ѣчїстѣи вѣззакѣнїе моѣ.^{*95}

^{94*} Лк. 1,39-49 и 56 (зач. 4).

^{95*} Пс. 50,3.

[Стѣхѣра, гласъ 5:]

Не вѣри мѧ члвѣческомъ представѣльствѣ, пресѣа влчце, но прѣимнѣ молѣнѣ раба твоегѡ: скорѣь во ѡбдержитѣ мѧ, терпѣти не могѣ дѣмѡнсагѡ стрѣланѣа, покрѡва не ѣмамъ, ниже гдѣ приѣтѣнъ ѡкажннѣй, всегда повѣждаемъ, ѣ оутѣшенѣа не ѣмамъ, рѣзвѣ тебе влчце мѣра: оупованѣе ѣ представѣльство вѣрныхъ, не прѣзри молѣнѣ моѣ, полѣзно сотвори.

Діаконъ:

Госпѣ, бже, люди твоѧ, ѣ блгвнѣ достоанѣе твоѣ: посѣти мѣрѣ твоѣ млтѣю ѣ щедрѡтами, возвыси рѡгъ хртѣанъ правослабныхъ, ѣ низпослѣ на ны мѣлѡсти твоѧ бѡгатѣа, млтѣами всепрѣчѣа влчцы нашеа бѣы ѣ приснодѣы мѣри: силюю чтнѣагѡ ѣ животворѣцагѡ крѣта: представѣльствѣы чтнѣыхъ нѣныхъ силъ безплѡтныхъ: чтнѣагѡ, слабнагѡ прорѡка, прѣтѣни ѣ крѣтитѣла іѡанна: стѣыхъ слабныхъ ѣ всехвѣальныхъ апѡтѡла: ѣже во стѣыхъ ѡтѣца нашинъ, ѣ вселѣнскихъ великихъ оучитѣлей ѣ стѣитѣлей: васіліа великагѡ, григѡрѣа бѣослѡва ѣ іѡанна златѡустѣагѡ: ѣже во стѣыхъ ѡтѣца нашинъ мѣдѡдѣа ѣ кѣрилѡла, оучитѣлей словѣнскихъ: ѣже во стѣыхъ ѡцѣа нашегѡ нѣколаа, архѣепѣкпа мѣрлѣкѣйсагѡ, чдоотворца: ѣ ѣже во стѣыхъ ѡцѣа нашегѡ спѣриданѡ, ѣпѣкпа трѣмѣдѣнѣкагѡ, чдоотворца: ѣ стѣыхъ сѣрѣвскихъ просѣтѣитѣлей ѣ оучитѣлей: сѣмѣѡна мѣротѡчѣнагѡ,⁹⁶ ѣ стѣитѣлей: сѣбѡвы, арсѣнѣа, мажѣа, [васіліа ѡстрѡжекагѡ, петра ѡцѣтинѣкагѡ]: стѣыхъ слабныхъ ѣ доброповѣднѣыхъ мѣникѡвъ: прѣвнѣныхъ ѣ бѣгонѡсныхъ ѡтѣца нашинъ, стѣыхъ ѣ прѣвнѣныхъ бѣосѡцѣ іѡакѣма ѣ анны, ѣ стѣагѡ ... [ѣмѣкъ, ѣгѡже ѣсть храмъ ѣ дѣнь] ѣ всѣхъ стѣыхъ: мѡлимъ тѣа многѡмлтѣнѣе гдѣ, оуслѣши насѣ грѣшнѣыхъ молѣщѣна тѣбѣ, ѣ помѣлѣи насѣ.

Діакъ: Гдѣ, помѣлѣи. [ѣ.]

[Стѣѣнникъ возгласъ:]

Млтѣю ѣ щедрѡтами ѣ члвѣколѡбѣемъ ѣдиннѡрѡднагѡ твоегѡ сѣа, сѣ нимже блгвѣнъ ѣсѣи, со всестѣмъ, ѣ блгѣмъ, ѣ животворѣщнѣмъ твоѣмъ дѣомъ, нынѣ ѣ прѣсѡ, ѣ во вѣкѣ вѣкѡвъ.

[Діакъ:] ѣмѣнь.

^{96*} дајемо како је уобичајено у савременој србској богослужбеној пракси, а у кориштеном изворнику: прѣвнагѡ.

Пѣснь 3. Ирмосъ:

Ѿ іудѣи дошедше [Ѿтроцы въ вавѣлонѣ иногда, върою трѣческою пламень пѣщный попраша, поюще: *Ѿтѣцъ нашихъ, бже, блгвѣнъ єси.]*⁹⁷

Наше спсѣніе ѣкоже восхотѣлъ єси, спсе, оустрѣити, во оустрѣѣ дѣвы[а] вселѣла єси, ѡже мїръ предстательницѣ показалъ єси: Ѿтѣцъ нашихъ, бже, блгвѣнъ єси.

Ролїтеле мѣти, єгоже родилъ єси мѣти чїтаа, оумолї избавитиса ѿ прегрѣшенїи и дшѣвныхъ сквернъ, върою зовѣщымъ: Ѿтѣцъ нашихъ бже, блгвѣнъ єси.

Сокрѣвнїце спсѣнїа и истѣчнїкъ негѣнїа тѣа рѣждшю, и стѣлпъ оутвержденїа, и двѣрь поканїа зовѣщымъ показалъ єси: Ѿтѣцъ нашихъ бже, блгвѣнъ єси.

Припѣвъ: Сѣдїтелю Ѿче спѣрїдѣне, молї бга ѡ насъ.

Мѡнїеево незлѣе, дѣдовѣ крѣтѣсть, ѡва а҃сїтїдїкагѡ непорѣчноє стѣжѣвъ, дѣа бѣлъ єси жилище, полѣ сїѣннѣише: сѣи блгвѣнъ и препрослѣвленъ.

Глава:

Ѿощѣнїа на главѣ твоѣ во время жѣтвы нѣсѣ и скапаша, вѣдѣщее прознаменоваша: бѣа бо, ѣкоже рече, вѣтвеннѣю пѣмѣть твою, прѣбне, прослѣви, вѣрнѣа ѡсїѣаа ходѣтѣствѣомъ твоимъ.

И нынѣ:

Тѣлѣснѣа славоути и дшѣвнѣа недѣги, бѣгородїтельнице, любовїю прїстѣпѣющнхъ къ крѣвѣ твоемѣ, дѣо, ищѣлїти сподѣи, спса хрїта намъ рѣждшаа.

Пѣснь 4. Ирмосъ:

Црѣа нѣнаго, [єгоже поѣтѣ въи аггѣлїстїи, хвалїте и превозносіте во всѣа вѣки.]

Пѣмоци ѣже ѿ тебе трѣбѣющнѣа, не прѣзри, дѣо, поѣщнѣа и превозносіщнѣа тѣа во вѣки.

^{97*} дајемо као у кориштенѣм изворнїку, а у текстѣ у савременим руским „Минејума“: Ѿтѣцъ бже, блгвѣнъ єси.

Неожѣніе душї моеѧ исцѣлѧеши и тѣлесныѧ болѣзни, дѣо, да тѧ прослѧблю, ч҃таѧ, во вѣки.

Исцѣленїй богатство изливѧеши вѣрнѡ поющымъ тѧ, дѣо, и превозносѧщымъ неизреченное твое рѣчѣво.

Припѣвъ: С҃тїтелю Ѹче сп҃рїдѡне, молї б҃га ѡ насъ.

Пѣщь страстїей бж҃твенными ѡдождѣньми бж҃твеннагѡ дѡха погасїлѧ рѣсї, и рѡсѸ источїлѧ рѣсї недѡгвѧ, Ѹче, знѡй ѡемлющѸю, вѣрнѡ къ тебѣ приходѧщихъ всегда, бл҃женне сп҃рїдѡне превогѧте. **Слѡва:**

Дрѣвле тебѣ глѧсъ, ѧкѡ живѧ, оумѣршаѧ, вопрошшѸ тї, Ѹче, даде. Ѹ чѸдесе изрѧдна! Ѹ преслѧвнагѡ тѧнства! Ѹ бл҃гїи, юже полѸчилѧ рѣсї, житїемъ оукрашѧемъ ѧг҃льскимъ, досточѸдне! **И нынѣ:**

Напѧстїей тѧ прилогїи ѡгонѧеши и страстїей нахѡды дѣо: тѣмже тѧ поѣмъ во всѧ вѣки.

Пѣнь д. Ірмосъ:

ВоистиннѸ вѣщѸ [тѧ исповѣдемъ, сп҃сенїи тобою, дѣо ч҃таѧ, съ безплѡтными лики тѧ величѧюще.]

Тѡка слѣзъ моїхъ не ѡвратїса, ѧже ѡ всѧкагѡ лица всѧкъ слѣзѸ ѡемшаго, дѣо, х҃ртѧ рѡждаша.

Рѡдѡсти моѣ рѣце испѡлни, дѣо, ѧже рѡдѡсти прїемшаѧ исполнѣние, грѣхѡвнѸю печѧль потреблѧющїи.

Свѣта твоегѡ зарѧми просвѣтї, дѣо, мрѧкъ невѣдѣнїѧ ѡгонѧщи, бл҃говѣрнѡ вѣщѸ тѧ исповѣдающихъ.

Припѣвъ: С҃тїтелю Ѹче сп҃рїдѡне, молї б҃га ѡ насъ.

Безначѧльна родїтелеѧ сїѧ ѧенѡ проповѣдалъ рѣсї, ѣднноѸщна ѸцѸ и сопрїсноѸщна, поредѣ б҃гонѡсныхъ Ѹцѣвѧ возвелїчїсѧ, и беззакѡннѸющихъ заградїлѧ рѣсї оҸста, с҃тїтелю всебл҃женне. **Слѡва:**

Многосвѣтлое с҃нце, Ѹцѣвѧ оукрашенїе, іерѣсѧ слѡва, ѧг҃лѡвѧ совѣельнїче, твоѡ свѣтонѡснѸю пѧмѧть рѡдѡстнѡ нынѣ совершѧющымъ, свѣта спѡдѡбен невечѣрнагѡ мл҃твами твоїми. **И нынѣ:**

На мѣстѣ ѡслоблѣнїа нѣмощи смирѣвшася, дѣо, ищѣлѣи, и зъ нездрáвїа во здрáвїе претворáюци.

Тáже [кадїтѣ сѣи́нникѣ жерѣтвенникѣ и люди, и мы поэмѣ настоáщїа бѣгородичны:]

Вы́шшю нѣсѣ и чїстшю свѣтлостей сѣнечныхъ, и збáвльшю насъ ѡ клáтвы, влѣцѣ мїра пѣсньми почтїмъ.

Ѡмно́гихъ мо́ихъ грѣхóвъ немоцѣтвѣетѣ тѣло, немоцѣтвѣетѣ и дѣшà моà: къ тебѣ прибѣгаю, влѣтнѣи, наде́ждо ненаде́жныхъ, ты ми помози.

Влѣце и мѣи и збáвитель, прїими моленїе недосто́йныхъ рáвѣ твои́хъ, да ходáтайствѣши къ рóждашемѣ ѡ тебѣ: Ѡ влѣце мїра, бѣди ходáтанца!

Поэмѣ прилѣжнѡ тебѣ пѣснь нынѣ всепѣтои бѣѣ радостнѡ, со прѣтечу, и всѣмн сѣи́ми, молї бѣе, ѣже оуцѣдрити ны.

[Всїи сѣи́и молїте бѣа ѡ насъ.]*98

Всã аггловъ вóинства, прѣтече гднь, апловъ двоенадесáтнице, сѣи́и всїи сѣи́и бѣею сотвори́те млѣтвѣ, во ѣже сѣстїсѣ намъ.

Тáже: Трїсѣ́ое. Пресѣ́а тѣце: Ѡче нашъ:

[Сѣи́нникѣ:] **И́акѡ** твое ѣсть цѣтво:

И тропарї сїã, глáсѣ ѣ:

Помїлѣи насъ, гдн, помїлѣи насъ: всãкагѡ во ѡвѣта недомѣюще, сїи́и тн млѣтвѣ **и́акѡ** влѣцѣ грѣшнїи принóсимъ помїлѣи насъ.

Глáва, сѣи́телю, [глáсѣ ã]:

Говóра пѣрвагѡ показáлсѣ сїи́и побóрникѣ и чдоотвóреца, бѣно́се сїи́и:*99 и сїи́и вѣ злáто претвори́лсѣ сїи́и: и внегда пѣти тебѣ сѣи́и млѣтвы, агглы сослѣжáщїа тебѣ имѣлѣ сїи́и, сѣи́ннѣишїи. слáва дáвшемѣ

*98 има у кориштеном изворнику, а нема у тексту у савременим руским „Минејума“. По нама сувишно, јер се „сви свети“ спомињу у следећем богородичном тропару.

Ѡ всѧкагѡ слѧ. подаждь, гпѣжѣ, мѣръ и здравѣе рабѡмъ твоѣмъ, всѣмъ правослѧвнымъ хрѣтѣанѡмъ, [и рабѡмъ твоѣмъ заѣе предстоѧщемъ, и ѡждающемъ Ѡ тебе ищѣленѣа]*¹⁰³ и просвѣтити ѣмъ*¹⁰⁴ ѡумъ и Ѡчи сердѣчныа, ѣже ко спсѣнѣю: и сподѡби ны, грѣшныа рабѣи твоѧ, црѣтѣа сѣа твоегѡ, хрѣта бѣа нашегѡ: ѣакѡ державѧ ѣгѡ блгвѣнна, и препрославлена, со безначальнымъ ѣгѡ Ѡцѣмъ, и со пресѣтымъ, и блгнмъ, и животворѧщимъ ѣгѡ дхѡмъ, нынѣ и прѣснѡ, и во вѣки вѣкѡвъ.

[Лѣкъ:] **Ѡмѣнь.**

Млѣтва ко сѣ́бѡмъ спѣ́рѣдѡнѡмъ:

 всеѣтѣи Ѡче спѣрѣдѡне! великѣи хрѣтовъ ѡгѡднице: вѣмъ ѡубо ѣакѡ велѣе ѣмаши дерзновѣнѣе предстоѧи ѡу прѣтѡла пресѣтыа трѣцы, ѣже премнѡгаа и неизрѣченнаа чюдеса, ѣже творѣши на землѣи и на мѡри ѡубѣраютъ ны: въ волнѣи сѣщымъ помогаѣши, и противѡмъ нападѣнѣи врагѡвъ защиѣаѣши, и немоцныа Ѡ ѡдра возставаѣши, и слѣпыа просвѣщаѣши. прѣзри и нынѣ на млѣтѡмъ насъ молащѣхса, и ѡускорѣ на помоцъ рабѡмъ бжѣю ... [Ѡмѣкъ] лютеѣ страждущемъ, и ищѣлѣи Ѡ настоѧщѣи немоци твоѣи къ бѣмъ тѣплымъ млѣтвами, ѣакѡ да славитса ѣма Ѡца, и сѣа, и сѣагѡ дха, и твоѡ млѣтливѡе предстѧтельство, нынѣ и прѣснѡ, и во вѣки вѣкѡвъ.

[Лѣкъ:] **Ѡмѣнь.**

Тѧже: Достѡйно ѣсать: и Ѡпѣсать.*¹⁰⁵

Гдѣи ѣнсе хрѣте бже нашъ, млѣтвами прѣчѣтыа твоѡа мѣре, и ѣже ко сѣтыхъ Ѡца нашегѡ спѣрѣдѡна, ѣпѣка трѣмѡдѣшникагѡ, чюдотѡрца: и всѣхъ сѣтыхъ, помѣлѣи и спсѣи насъ, ѣакѡ блгъ и члѣвѣколюбѣецъ.

[Лѣкъ:] **Ѡмѣнь.**

^{103*} додато (измењено) у кориштеном изворнику, а нема у тексту у савременим руским издањима „Часослова“.

^{104*} дајемо као у кориштеном изворнику, а у тексту у савременим руским издањима „Часослова“: ѣмъ.

^{105*} остављамѡ као у кориштеном изворнику, иако би требало знати: да свѣштеник чини уобичајени отпуств са: Хрѣтовъ ѣстинный бѣхъ нашъ: у коме спѡмиње и свт. Спиридѡна.

Млѣтва на всѧкъ нѣмоць:

Рѧко вседержїтелю врачѸ дѸшцѸ и тѣлесцѸ, смирѧай и возносѧй, наказѧй и пѧки ищѣлѧй, брѧта нѧшего ... [ѧмѧкъ],
 немоцствѣющѧ посѣтї млѣтїю твоѣю: прострї мѸщцѸ твоѡ и спѡлненѸ ищѣленїѧ и врачевї: и ищѣлѧ ѿгѡ, возставлѧй ѿ ѡдрѧ и нѣмоцї. запретї дѸхѸ нѣмоцї, ѿстави ѿ негѡ всѧкъ ѧзвѸ, всѧкъ болѣзнь, всѧкъ рѧнѸ, всѧкъ ѡгнѣвицѸ и трасѧвицѸ: и ѧще ѿсть въ нѣмѸ согрѣшенїе, илї беззаконїе, ѡслави, ѡстави, простї твоегѡ рѧди члѣвѣколюбїѧ. ѿ гдї, пощадї создѧнїе твоѡе, во хрїстѣ їисѣ гдѣ нѧшемѸ, съ нїмже блгѣенѸ ѿси, и съ пресѣтымѸ, и блгїмѸ, и животворѧцимѸ твоїмѸ дѸомѸ, нбїнѣ и прїснѡ, и во вѣки вѣкѡвѸ. **ѧ**мїнь.

Кивот са моштима свт. Спиридона.

МЕСЕЦА ДЕЦЕМБРА, У 12. ДАН.

**ЖИТИЈЕ СВЕТОГ ОЦА НАШЕГ СПИРИДОНА ЧУДОТВОРЦА,
ЕПИСКОПА ТРИМИТУНТСКОГ.*¹⁰⁶**

Постојбина овог чудесног Спиридона беше острво Кипар.*¹⁰⁷ Син простих родитеља, земљорадникā, он и сам беше прост, смирен и врлински. Од детињства он беше пастир овцама. Ожени се у младости, и имађаше деце. Вођаше он чист и богоугодан живот, подражавајући Давида у кротости, Јакова у простосрдачности, Авраама у гостољубљу. После не много година њему умре жена, и он стаде још слободније и усрдније служити Богу добрим делима, сву своју имовину трошећи на збрињавање странаца и исхрану ништих. Живећи на такав начин у свету, он толико угоди Богу, да се удостоји од Њега дара чудотворства: он исцељиваше неизлечиве болести и речју изгоњаше ђаволе из људи. Због тога он би постављен за епископа града Тримитунта у време цара Константина Великог и сина му Констанција.*¹⁰⁸ И на епископском престолу он продужи чинити велика и дивна чудеса.

Једном на острву Кипру би бездаждије и велика суша, иза које настаде глад, иза глади помор, и мноштво људи умираше од глади. Небо се затвори, и беше потребан други Илија, или сличан њему, да молитвом својом отвори небо. И такав се показа свети Спиридон: јер он, видећи невољу која снађе људе, и родитељски жалећи оне који умираху од глади, усрдно се помоли Богу, и небо се одмах покри облацима са свих страна, и удари велики дажд на земљу, и не престаде обилно падати неколико дана, док се светитељ поново не помоли Богу, и разведри се. Земља се богато напоји, и даде изобилан род: њиве родише обилато, баште и градине се преливаху од плодова; и после те глади би изобиље велико, молитвама угодника Божјег Спиридона.

Међутим, након неколико година због грехова људских, по допуштењу Божјем, опет настаде глад у тој земљи. И богати житопродавци радоваху се скупоћи, јер имађаху жито скупљано у току неколико година; и отворивши житнице своје почеше га продавати по високој цени. Беше тада у граду Тримитунту један житопродавац, ненасито среброљубив и неутољиво сластољубив. Он у многим местима закупи мноштво жита,

^{106*} преузето из „Житија светих“ за децембар, преп. Јустина (Поповића), стр. [341-361](#).

^{107*} Кипар – велико острво у источном делу Средоземног мора, на југу од Мале Азије.

^{108*} Свети равноапостолини Константин Велики царовао у западној половини Римске царевине од 306. године, и целом царвином од 324-337.године. Син његов, цар Констанција царовао на Истоку од 337. године, а целом царвином од 353. до 361. године.

пренесе га лађама у Тримитунт, али га не хте продавати по тадашњој цени пијачној, него га смести у житнице са намером да сачека још страшнији притисак глади, и онда скупље прода жито, и тако што више заради. Када глад постаде готово свеопшта и с дана на дан све јаче мораше људе, овај житопродавац стаде продавати жито по веома високој цени. Утом к њему дође један сиромашак, просећи и молећи га и са сузама клањајући му се: да се смилује на њега и подари му мало жита, да он са женом и децом не би умро од глади. Но немилосрдни и златопоробљени богаташ не хте да се смилује на сиромашка, него му рече: Иди, донеси новац, и добићеш онолико колико будеш платио.

Сиромашак, тетурајући се од глади, оде к светом Спиридону, и кроз плач му исприча своју муку и богаташево немилосрђе. Светитељ му рече: Не плачи! него иди дома, јер Дух Свети каже ми, да ће сутра твој дом бити пун жита, а богаташ ће те молити и даће ти жито забадава.

Сиромашак уздахну и оде дома. А у први сумрак, по наређењу Божјем, удари сраховита киша, и силовита вода поруши многе житнице немилосрдног среброљупца и распесе сво жито. Немилостиви пак житопродавац са својим укућанима трчаше по целој граду, позивајући и молећи све да му притекну у помоћ, да не би од богаташа постао просјак. А сиромашни људи, видевши жито разнесено водом по путевима, стадоше га скупљати, и напунише житом куће своје. Такође обилно накупи себи жита и онај сиромашак, који јуче мољаше богаташа да му удели мало жита. Видећи на себи очигледну казну Божју, богаташ угледавши овога сиромашка поче га молити да накупи себи жита бесплатно колико хоће. – Тако Бог казни богаташа за немилосрђе, и, по пророчанству светитељевом, избави сиромашка од беде и глади.

Један познати светитељу земљоделац дође к том истом немилосрдном богаташу у време те глади, молећи га да му да у зајам жито и обећавајући да ће му га у време жетве вратити са великом каматом. Богаташ, поред житница оборених поплавом, имађаше још и друге житнице пуне жита. Али он, првим својим губитком не уразумивши себе и не излечивши себе од тврдичлука, испољи своје немилосрђе и према овом паћенику, па чак не хте ни да слуша његову усрдну молбу, него му рече: Без новца нећеш добити од мене ниједно зрно.

Чувши то, јадни земљоделац заплака и оде к светитељу Божјем Спиридону, и каза му своју муку. Светитељ га утеши и отпусти кући. Но сутрадан изјутра он сам оде к земљоделцу и однесе му не мали грумен злата, не говорећи му откуда му злато. Предавши земљоделцу то злато,

он му рече: Носи, брате, ово злато оном богатом житопродавцу и дај му га у залог, а он нека ти за то да онолико жита колико ти је потребно за прехрану. Када пак стигне жетва и у тебе буде у изобиљу жита, ти онда откупи овај залог и опет га донеси мени.

Убоги земљоделац узео из светитељевих руку злато и хитно оде к богаташу. Када златољубиви богаташ угледа злато, обрадова се, и одмах даде сиромаху у зајам жита колико му беше потребно. А када стиже жетва и берићет се показа добар, и нестале глади, земљоделац тај однесе са великом каматом жито богаташу, узео од њега злато заложено код њега, и однесе га са благодарношћу светом Спиридону. Светитељ узео злато и крену у своју градину заједно са земљоделцем, рекавши му: Хајде, брате, са мном, да заједно вратимо ово Ономе који нам је милосрдно дао у зајам. – А кад са земљоделцем уђе у градину, он положи злато покрај ограде, подиже очи к небу и кликну: Господе мој Исусе Христе, Ти вољом Својом све ствараш и претвараш! Ти си некада пред очима цара Египатског Мојсијев штап претворио у змију,^{*109} – нареди и сада овоме злату, које Ти раније претвори из животиње, да се поново претвори у свој првобитни облик, да би и овај човек сазнао колико Ти промишљаш о нама и самом стварношћу научио се ономе што је речено у Светом Писму: „Господ чини све што хоће“. (Пс. 134,6)

Када се светитељ тако мољаше, злато одједном доби животну силу и поче се кретати претворивши се у змију и гмизећи. – Тако дакле, на светитељеву молбу змија се најпре претвори у злато, па затим на чудесан начин из злата опет постаде змија. Гледајући ово чудо, земљоделац дрхташе од страха, па павши на земљу говораше да је недостојан таквог чудесног добротинства. Змија пак одгамиза у своју рупу; а земљоделац се пун благодарности врати кући својој, запањен величином чуда учињеног Богом на светитељеве молитве.

Један врлински човек, пријатељ светога Спиридона, би из зависти оклеветан од стране прљавих људи пред градским судијом и посађен у тамницу, а затим и на смрт осуђен без икакве кривице. Дознавши за то, блажени Спиридон пође да пријатеља свог избави од незаслужене смрти. Но у то време догоди се поплава у том крају, и поток који беше на светитељевом путу силно надође, и изливши се из свога корита постаде непрелазан. Међутим чудотворац се опомену како Исус Навин са ковчегом завета по суху пређе набујали Јордан,^{*110} па верујући и сада у

^{109*} 2. Мојс. 7,10.

^{110*} Исус Нав. 3,14-17.

свемогућство тог истог Бога, рече потоку наређујући му као слози: Стани! тако наређује теби Господар свега света, да ја пређем и спасе се човек ради којег журиш. – Чим он то рече, поток тог тренутка стаде, зауставивши течење воде, и отвори суви пут не само светитељу него и осталима који путоваху с њим. Сведоци чуда похиташе к судији и известише га о доласку светитеља и о чуду које учини путем. Чувши то, судија одмах ослободи осуђенога и предаде га светитељу здрава.

Прозорљивим очима својим преподобни виђаше и тајне грехе људске. Тако једном, када се он одмараше од пута код једног странопримца, жена једна која беше телесном страшћу заробљена и тајно чињаше грех с неким човеком, хтеде опрати ноге светитељу. Али он, знајући грех њен, рече јој: Не дотичи ме се, жено! – И то јој он рече, не што се гнушао грешнице и одбацивао је, јер како се може гнушати грешника ученик Господа који је с цариницима и грешницима јео и пио.^{*111} Не, него он то рече, да би подстакao жену да се опомене грехова својих и да се постиди нечистих помисли и дела својих. А када та жена продужи упорно настојавати да се дотакне ногу светитељевих и опере их, тада светитељ, желећи да је спасе од погибљи, изобличи је с љубављу и кротко, подсећајући је на грехе њене и побуђујући је на покајање. А жена, удивљена и запрепашћена тиме што њена непозната и тајна дела и помисли нису сакривени од прозорљивих очију човека Божија, постиде се и скрушена срца паде к ногама светитељу, мијући их не водом него сузама и отворено исповедајући своје грехе, за које беше изобличена. Она поступи као некада еванђелска блудница, а светитељ, угледајући се на Господа, самилосно јој рече: Не бој се, кћери! опраштају ти се греси; ето си здрава, више не греши.^{*112} – И од тога часа та жена исправи потпуно живот свој, и, примером својим би многим на корист.

Довде се говорило само о чудесима која свети Спиридон почини за живота, а сада ваља обзнанити и ревност његову за веру православну.

За царовања Константина Великог, првог цара – хришћанина, састаде се 325. године у Никеји Први Васељенски сабор, ради оповржења безбожнога Арија, који богохулно називаше Сина Божија створењем а не Творцем свега, и ради озакоњења: исповедати да је Син Божји једносуштан са Богом Оцем. Арија у његовом богохулству подржаваху епископи значајних онда цркава: Јевсевије Никомидијски, Марис Халкидонски, Теогније Никејски. А поборници православља беху људи, украшени

^{111*} Мт. 9,11.

^{112*} Лк. 7,48; Јн. 5,14; 8,11.

животом и учењем: велики међу светима Александар, који у то време бејаше још презвитер и уједно заменик светог Митрофана, патријарха Цариградског,^{*113} који због болести не бејаше на Сабору, и славни Атанасије,^{*114} који још не беше украшен презвитерским чином него као ђакон служаше у цркви Александријској. Ова двојица изазиваху код јеретика нарочито негодовање и завист особито тиме што друге превазилажаху у разумевању истина вере, а још не беху почаствовани епископским чином. Са њима бејаше и велики свети Спиридон, чији живот и боравећа у њему благодат беху кориснији и силнији при убеђивању, неголи говори других, доказивања и красноречивост. Са допуштењем цара, на сабору присуствоваху и грчки философи, звани перипатетици;^{*115} најистакнутији међу њима подржаваше Арија, и горђаше се својом говорничком вештином, старајући се да исмеје учење православних. Блажени Спиридон, човек нешколован, који је знао „само Христа, и тога распета“ (1. Кор. 2,2), моли оце да му дозволе да ступи у препирку са тим философом; али свети оци, знајући да је он човек нешколован, сасвим неупознат са грчком философијом, забрањиваху му то. Међутим свети Спиридон, знајући какву силу има вишња мудрост и како је немоћна пред њом мудрост људска, обрати се томе философу и рече: Философе, у име Исуса Христа саслушај што ћу ти рећи. – Философ му одговори: Говори, саслушаћу те.

Светитељ стаде говорити: Један је Бог који створи небо и земљу, и саздаде човека од земље, и устроји Речју Својом и Духом све остало, видљиво и невидљиво; и ми верујемо да та Реч јесте Син Божји и Бог, који сажаливши се на нас заблуделе, роди се од Дјеве, поживе са људима, пострада и умре ради нашега спасења и васкрсе и са Собом саваскрсе род људски; ми чекамо да Он дође и суди свима по правди и узврати свакоме по делима; верујемо да је Он једне природе са Оцем, равне с Њим власти и части. Тако ми то исповедамо без икаквог радозналог испитивања, и ти – не усуђуј се испитивати како све то може бити, јер ове тајне превазилазе твој разум, и далеко превишавају свако људско знање. – Затим, поћутавши мало, светитељ га упита: Не изгледа ли и теби ово тако, философе?

^{113*} Свети Митрофан – патријарх Цариградски од 315 - 325. године. Свети Александар, његов прејемник, патријарховао од 325 - 340. године.

^{114*} Свети Атанасије Велики – архиепископ Александријски, знаменити заштитник Православља, на Првом Васељенском сабору водио спорове као ђакон. Спомен његов празнује се 18. јануара и 2. маја.

^{115*} Перипатетици – следбеници Аристотелове философије. Уствари: перипатетици значи шетачи; грчка реч περὶπατοῖς значи: тремови на стубовима, колонаде; Перипатетичка школа – основана од Аристотела, који је имао обичај поучавати под таквим тремовима. Ова школа основана крајем четвртога века пре Христа и трајала осам векова.

Међутим философ ћутао као да никада знао није прети се. И не могао ништа рећи противу светитељевих речи, у којима дејствоваше нека Божанска сила, те се тако испуни речено у Светом Писму: Царство Божје није у речи него у сили (1. Кор. 4,20). Најзад философ рече: И ја држим да је стварно све тако како ти кажеш. – Тада старац рече: Онда иди и прими знамење свете вере. – А философ, обраћајући се својим пријатељима и ученицима рече: Чујте ме! Док се препирка водила са мном речима, ја сам речима противстављао речи и препирачком вештином надвлађивао их. Али када уместо речи из уста овога старца поче излазити нека сила, речи постадоше немоћне противу ње, пошто човек не може противстати Богу. Стога, ако ко од вас може мислити тако као ја, онда нека поверује у Христа и нека заједно са мном последује овоме старцу, кроз чија уста говори Бог.

И философ тај, примивши православну хришћанску веру, радоваше се што у препирци би побеђен од светога старца на своју корист. Радоваху се томе и сви православни, а јеретици бише веома постиђени.

Када се заврши овај Сабор светих Отаца, на коме Арије би побеђен и осуђен, учесници се сви разиђоше, као и свети Спиридон. У то време умре његова кћи Ирина, која време цветне младости своје проведе тако у чистој девствености, да се удостоји Царства Небеског. Међутим к светитељу дође једна жена и кроз плач му исприча, да је она његовој кћери Ирени дала на чување неки златан накит, но пошто она ускоро умре, то нико не зна где је она оставила тај накит. Свети Спиридон претражи по целој кући накит, али га не нађе. Но видевши женине сузе и ридање светитељ се сажали на њу, па са домашњима својим отиде на гроб своје кћери, и обраћајући јој се као живој кликну: Кћери моја Ирино, где је златни накит што ти је поверен на чување? – Ирина, као пробудивши се од тврдога сна, одговори: Господине мој, сакрих га на том и том месту у кући. – И она тачно указа где је то место. – Светитељ јој онда рече: Сада спавај, кћери моја, док те Господ свих не пробуди при свеопштем васкрсењу. – Све присутне обузе дивљење и страх гледајући ово необично чудо. Светитељ пак пронађе на указаном месту сакривени накит и предаде га тој жени.

После смрти Константина Великог царевина се подели на два дела. Источна половина припаде његовом старијем сину Констанцију. Боравећи у Антиохији цар Констанције паде у тешку болест, коју лекари не могаху излечити. Оставивши лекаре, болесни цар притече молитвом к Богу који може исцељивати душе и тела, и усрдно мољаше од Бога

исцељење својих бољки. И у ноћном виђењу цар угледа анђела који му показа скуп многих светих епископа, при чему му указа међу њима на двојицу изузетно дивних, који, изгледало је по свему, беху вође и старешине осталима; притом анђеоло каза цару да једино та два епископа могу исцелити болест његову.

Пробудивши се из сна и размишљајући о виђеном, цар се не могаше досетити ко беху та два епископа које он виде: њихова имена и завичај беху му непознати, а један од њих тада још не беше епископ. Дуго време цар беше у недоумици, и најзад по нечијем добром савету он сазва к себи епископе из свих околних градова, и тражаше међу њима она два епископа које виде у виђењу, али их не нађе. Тада он позва к себи епископе у далеко већем броју из далеких и најудаљенијих покрајина, али ни међу њима не пронађе ону двојицу. Напослетку он сазва код себе епископе из целе своје царевине. Такав царев позив, или боље рећи молба, стиже и на острво Кипар блаженом Спиридону, епископу Тримитунтском коме све већ беше откривено Богом односно цара.

Свети Спиридон одмах крену на пут к цару, узевши са собом ученика свог Трифилија,^{*116} кога цар виде у виђењу заједно са светим Спиридоном и који у то време још не беше епископ. Када стигоше у Антиохију они пођоше у дворцац к цару. Блажени Спиридон беше бедно одевен, у рукама имађаше палмов штап, на глави митру, а на грудима му висижаше глинен судић, као што то беше обичај у житеља Јерусалимских, који су обично у том судићу носили јелеј од светога Крста. Када светитељ у таквом виду улажаше у дворцац, један од дворских службеника, богато одевен, помисли да је то неки просјак, насмеја му се, и не дозвољавајући му да уђе удари га по образу. А преподобни, будући незлобив, и памтећи речи Господа Христа,^{*117} окрену му и други образ. Тада дворски службеник разумеде да је то епископ, и увидевши свој грех, смирено замоли епископа за опроштај, и доби га.

Када светитељ уђе код цара, цар га одмах познаде, пошто га управо таквога виде у сну. И уставши, цар приђе к слози Божијем и поклони му се, молећи га са сузама да се помоли Богу за њега и исцели га од болести. Свети Спиридон се дотаче главе цареве, и цар одмах оздрави; и радоваше се своме исцељењу, које доби молитвама светитељевим. И указа цар велике почести светитељу, и проведе с њим у радости сав тај дан, засипајући изузетним поштовањем и љубављу свог доброг лекара.

^{116*} Трифилије, касније епископ Левкусијски; увршћен у ред светитеља. Спомен његов Црква празнује 13. јуна.

^{117*} Мт. 5,39.

За то време Трифилије се веома дивљаше царском сјају, лепоти дворца, великашима који стајаху пред царем који сеђаше на престолу, и свуголиком чудесном и златастом изгледу, и вештом служењу слугу, раскошно одевених. Свети Спиридон га упита: Чему се дивиш, брате? Еда ли царска велељепност и слава чине цара праведнијим од других? Еда ли цар не умире као и сваки просјак, и бива погребен? Еда ли он неће подједнако са другима предстати Страшноме Судији? Зашто ти оно што је пролазно цениш као да је непролазно? И зашто се дивиш ономе што је ништавно, када треба свом душом искати оно што је невештаствено и вечно, љубити непролазну славу небеску?

Преподобни даде многе поуке и саме цару: да има у памети добротности Божија, да и сам буде добар према поданицима својим, да буде милосрдан према онима који греше, да буде благонаклон према молиоцима, да буде дарежљив према потребитима, и да свима буде као отац, пун љубави и добар и милосрдан, јер ко тако не царује, треба га звати не цар него мучитељ. Напоследку светитељ наложи цару да строго држи и чува правила и обичаје побожности, нипошто не примајући ништа што је противно Цркви.*¹¹⁸

Цар, хотећи да заблагодари светитељу за своје исцељење његовим молитвама, нуђаше му много злата, али он одбијаше да прими, говорећи: Није лепо, царе, узвраћати мржњом за љубав, јер то што сам ја учинио за тебе јесте љубав. Оставити дом, препловити толику пучину морску, претрпети жестоке зимске мразеве и силовите ветрове, зар то није љубав? И за све то зар да примам као ударје злато, које је узрок свакоме злу и лако погубљује сваку правду?

Тако говораше светитељ, не желећи примити ништа. Но на велике и упорне молбе царева он пристаде: да злато само прими од цара, али да га не држи код себе. И примивши злато, светитељ га одмах раздаде сиротињи.

Осим тога, по савету овог светитеља, цар Констанције ослободи данка свештенике, ђаконе и све клирике и службенике црквене, сматрајући да не доликује да служитељи Бесмртнога Цара дају данак смртноме цару.

Раставши се с царем и враћајући се у свој завичај, светитељ би на том путу примљен у кућу од неког христољубца. Ту к њему дође једна жена незнабошкиња која не умејаше говорити грчки. Она донесе на рукама свог мртвог сина, и горко плачући положи га крај светитељевих ногу. Нико не знађаше њен језик, али саме сузе њене сведочаху да она моли светитеља

^{118*} Треба споменути да је цар Констанције био наклоњен јеретицима – аријанцима.

да васкрсне мртво чедо њено. Међутим светитељ, избегавајући ташту славу, одбијаше да то учини. Но, будући жалостиван, он подлеже горком ридању матере и упита свога ђакона Артемидота: Шта да радимо, брате? – Овај одговори: Зашто ме питаш, оче? Шта ћеш друго радити сем да призовеш Христа Животворца, који је тако много пута испунио твоје молитве. Јер када си исцелио цара, зар ћеш одбацити ниште и убоге?

Још јаче подстакнут на милосрђе овим добрим саветом, светитељ се расплака, и преклонивши колена усрдно се помоли Господу. И Господ, који преко пророка Илије и Јелисеја поврати живот синовима удовице Сарептске и Сунам(ићан)ке,¹¹⁹ услиши и молитву угодника Свог Спиридона и поврати дух живота у незнабожачко детенце, које оживевши одмах поче плакати. А мајка, угледавши своје дете живо, од силне радости паде мртва. Јер људи умиру не само од силне патње и превелике жалости него и понекад од превелике радости. Тако, ова жена умре од радости, а гледаоце њене смрти, после неочекиване радости њихове због васкрсења детенцета, вргну у неочекивану жалост и сузе. Тада светитељ опет упита ђакона: Шта да радимо? – Ђакон понови свој пређашњи савет. И светитељ опет прибеже молитви: подигавши очи к небу и узневши ум к Богу, он се мољаше Ономе који удахњује дух живота у мртве и једним хтењем Својим све и сва измењује. Затим он рече покојници лежавшој на земљи: Устани и стани на ноге своје! – Она устаде, као пробудивши се из сна, и узе у руке свог живог синчића. Тада светитељ запрети жени и свима присутнима, да никоме не причају о овоме што се збило. Тек после светитељевог престављења ђакон Артемидот објави ово вернима, да се не би прећутале величине и силе Божје, јављене кроз великог угодника Божјег Спиридона.

Када се светитељ врати кући, к њему дође један човек са жељом да из стада његовог купи сто коза. Светитељ наложи купцу да уговорену цену исплати и онда узме козе. Купац одброја новац за деведесет и девет коза, а утаји за једну, мислећи да светитељ неће то приметити, који у простодушности својој беше далеко од сваке житејске бригае. Када они обојица одоше у тор, светитељ наложи купцу да узме онолико коза за колико је платио. Купац издвоји сто коза, и истера их из тора. Но једна од њих, као да је разумна и добра робиња, знајући да је господар њен продао није, брзо се врати и утрча у тор. Купац је опет узе и вуцијаше је за собом, но она се истрже и поново побеже у тор. Тако се трипут коза отимаше из његових руку и бегаше у ограду, а он је силом одвлачаше, па је најзад

¹¹⁹* 3. Цар. 17,21; 4. Цар. 4,35.

натовари на своја рамена и понесе својој кући; но коза силно вречаше и роговима га бодилаше у главу, превијаше се и отимаше се, тако да се томе чуђаху сви који то гледаху. Тада свети Спиридон, схвативши у чему је ствар, и не желећи да лукавог купца изобличи пред овима, рече му тихо: Размотри, чедо, да можда није без разлога што ова животиња не жели да буде одведена твоме дому: ниси ли утајио своту коју дугујеш за њу, те се она због тога отима из твојих руку и бежи ка тору? – Купац се постиде, исповеди грех свој и мољаше за опроштај. Затим он исплати козу и поведе је, и тада она сама кротко и мирно иђаше ка дому купца, и то иђаше испред новог господара свог.

На острву Кипру беше једно село, звано Еритра. Отишавши тамо неким послом, свети Спиридон уђе у цркву и нареди једноме од тамошњих ђакон да обави кратку молитву, јер се светитељ беше заморио од дугог путовања, нарочито што то беше време жетве и силна врућина. Но ђакон стаде полагао вршити молитву, и нарочито развлачити, охоло извијајући и певајући, и поносећи се својим гласом. Светитељ љутито погледа на њега, мада беше по природи благ, а прекоравајући га рече му: Умукни! – И тог тренутка ђакон онеме: он изгуби не само глас него и говор, и стајаше нем, као да нема језика. Све присутне спопаде страх. И глас о томе одмах се пронесе по целој селу, и сви се житељи слеглоше да виде то чудо, и ужасаваху се. Ђакон пак паде к ногама светитељевим, знацима га молећи да му разреши језик; а мољаху га уједно и ђаконови пријатељи и сродници. И светитељ се једва даде умолити, јер он беше суров према гордима и сујетнима; и најзад опрости ђакону, разреши му језик и поврати му говор. Али му при томе остави трагове казне: не поврати језику његовом потпуну јасноћу, него остави да он целог живота имађаше слаб глас, замуцкиваше и запињаше у говору, да се више не би гордио својим гласом и хвалио разговетношћу свога говора.

Једном овај божанствени муж у граду свом уђе у цркву на вечерње. Догоди се да тада у цркви не беше никога сем црквених послужитеља. Светитељ нареди да се запале многе свеће и кандила, и сам стаде према олтару веселећи се духом. И када он у одређено време рече повишеним гласом: „Мир свима!“ – и не беше народа да би на светитељево давање мира дао уобичајени одговор, изненада се чу одозго огромно мноштво гласова који кликтаху: „И духу твоме!“ – Хор тај беше велики, диван и складан, и превазилажаше свако људско најлепше певање. Ђакон који произношаше јектенију ужасну се чувши после сваке јектенијске молбе божанствено певање одозго: „Господе помилуј!“ – То се певање чуло далеко од цркве, те многи похиташе усрдно к цркви на тако чудесно и

предивно певање; и што се више приближаваху цркви чудесно певање све више и више очараваше слух и наслађиваше срце. Но када они уђоше у цркву, не угледаше никога сем светитеља са немного црквенослужитеља, и не чујаху више то небеско певање, што их веома запањи.

У друго време када светитељ такође стајаше у цркви на вечерњем богослужењу, у кандилу нестале зејтина и оно се већ стаде гасити, пошто том приликом у цркви уопште не беше зејтина. Светитеља то ожалости, јер се бојао да ће се са гашењем кандила прекинути вечерње богослужење, те се на тај начин неће довршити уобичајено правило. Међутим Бог који твори вољу оних који га се боје, учини те у кандилу навре зејтин и стаде се преливати, као некада суд удовични у дане Јелисејеве.^{*120} Црквенослужитељи донесоше судове, подметнуше их испод кандила и напунише их тим зејтином. А тај вештаствени зејтин у кандилу беше јасан доказ преизобилне благодати Божије које свети Спиридон беше препун и која се обилно изливаше из њега на његово словесно стадо.

На острву Кипру постоји град Кирина. Једном крену у тај град неким послом из Тримитунта свети Спиридон заједно са учеником својим Трифилијем, који у то време већ беше епископ Левкусијски, на острву Кипру. А када они пролажаху кроз гору Пентадактил, и обретоше се на месту званом Пиримна, дивном и веома богатом биљем и растињем, Трифилије се одушеви тим местом и пожеле да за своју цркву купи неко имање у том крају. О томе Трифилије дуго размишљаше у себи; но његове мисли се не утајише од прозорљивих очију великога оца који му рече: Зашто, Трифилије, непрестано мислиш о ништавним стварима, желећи имања и винограде, који у самој ствари немају никакву вредност и само изгледа да је имају, и својом привидном вредношћу заводе срца људска? Наше непропадљиво имање је на небесима,^{*121} и ми имамо кућу нерукотворену.^{*122} Њих ишти, њима се и зараније кроз богомислије наслађуј. Они не могу прелазити од једнога к другоме, већ ко једном постане поседник њихов, тај добија наслеђе које остаје заувек његово.

Ове речи бише од велике користи за Трифилија, и потом он својим истинским еванђелским животом показа да је постао изабрани сасуд Христов, као некада апостол Павле, и удостоји се безбројних дарова од Бога. Тако свети Спиридон, будући сам веома врлинаст, упућиваше на врлину и друге. Јер његови савети и поуке биваху од помоћи онима који их примаху, а оне који их одбациваху сустизаше рђав крај. О томе ево доказа.

^{120*} 4. Цар. 4,2.

^{121*} сравни: 1. Пт. 1,4.

^{122*} 2. Кор. 5,1.

Један трговац, житељ града Тримитунта, отплови у туђу земљу ради трговине, и задржа се тамо дванаест месеци. За то време жена његова учини прељубу, и затрудне. Вративши се кући трговац примети да му је жена у другом стању, и по томе познаде да је она у његовом одсуству учинила прељубу. То њега силно разјари и разгњеви и он је стаде тући; и не желећи да живи с њом, гоњаше је из своје куће. Затим оде и исприча све архијереју Божјем Спиридону и мољаше га за савет. Светитеља дубоко потресе женин грех и мужевљев горки јад, па дозвољава жену, и не питајући је је ли стварно згрешила пошто о греху њеном сведочаху сама бременитост њена и плод у њој зачет од безакоња, упита је отворено: Зашто си оскврнала постељу мужа свог и осрамотила кућу његову? – Међутим жена, изгубивши сваки стид, дрзну се отворено лагати, да ни од кога другог зачала није већ од самог мужа свог. Присутни узнегодоваше на њу због те лажи још више него ли због саме прељубе, и говораху јој: Како ти то говориш да си зачала од мужа, кад твој муж дванаест месеци није био код куће? Зар може зачети плод остати у утроби дванаест месеци и више? – Но она упорно тврђаше да зачети плод чекаше повратак оца свога из далеке земље, па да се у његовом присуству роди. Бранећи ту и друге лажу и препирући се са свима, она подиже велику вику и галаму што је клеветају и вређају. Тада свети Спиридон, желећи је побудити на покајање, рече јој кротко: Жено, ти си пала у велики грех, зато и твоје покајање мора бити велико, јер и за тебе постоји нада на спасење, пошто нема греха који превазилази милосрђе Божје. Међутим ја видим, да је прељубочинство породило у теби очајање, а очајање бестидност, и било би праведно да ти поднесеш заслужену и брзу казну. Но и поред тога, остављајући ти место и време за покајање, ми јавно унапред објављујемо теби: плод неће изаћи из утробе твоје док не кажеш истину, не прикривајући лажу оно што и слепац, како се вели, може видети.

Ове светитељеве речи убрзо се збише. Када жени дође време да роди, на њу наиђе љута болест, причињајући јој страховите болове и задржавајући јој плод у утроби. Но она, огорчена и упорна, не хте да призна свој грех; и у том греху умре страшном смрћу, не могући родити. – Дознавши за то, архијереј Божји се расплака, и кајаше се што је осуди таквим судом, и говораше: Нећу више изрицати суд над људима, када се моја изговорена реч тако брзо збива на њима у стварности.

Жена једна, по имену Софронија, добронаравна и побожна, имађаше мужа незнабошца. И она се не једанпут обраћала светитељу Божјем Спиридону и усрдно га молила, да се постара обратити њенога мужа к светој вери. Муж њен бејаше сусед архијереја Божјег Спиридона и

уважаваше га; а као суседи биваху понекад један другоме у кући. Једном код светог Спиридона беху за трпезом многи његови суседи, међу њима и тај незнабожац. И гле, наједаред свети архијереј Божји говори гласно једноме од слугу својих: Напоље пред капијом стоји гласник, послан од слуге што чува моје стадо да ми јави, да му је сва стока, док је он спавао, пропала, залутавши у горама. Иди дакле и реци томе гласнику: да је слуга мој, који га је послао, већ нашао сву стоку читаву у једној пештери, и ниједно марвинче не погибе из стада. – Слуга оде и предаде гласнику светитељеве речи. Ускоро затим, када гости још не беху устали са трпезе, дође други гласник од пастира са вешћу: да је цело стадо нађено. Чувши то, онај незнабожни сусед би неизмерно задивљен тиме што свети Спиридон види оно што се збива у даљини као да се догађа пред његовим очима. И он, помисливши да је свети Спиридон један од богова, хтеде да учини оно што и Ликаонци некада апостолима Варнави и Павлу^{*123} тојест: довести јунце, донети венце и принети жртве. Но светитељ му рече: Ја нисам бог, већ само слуга Божји и човек, у свему сличан теби. А да знам оно што се догађа далеко од мојих очију, – то ми дарује Бог мој; а и ти, ако поверујеш у Њега, познаћеш како је свемогућа Његова крепост и сила.

И Софронија, христољубива жена овог незнабошца, улучивши прилику, убеђиваше мужа многим речима, да се одрекне многобожачког безбожја и позна Јединог Истинитог Бога и поверује у Њега. И благодаћу Христовом би овај неверник обраћен у свету веру и просвећен светим крштењем. Тако се спасе муж неверник помоћу жене верујуће, као што говори свети апостол Павле (1. Кор. 7,14).

Причају такође о смирењу блаженога Спиридона, како се он, толики светитељ и чудотворац, није гнушао пасти бесловесне овце и сам се трудити око њих. Једне ноћи лопови се увукоше у тор, украдоше неколико оваца, и хтедоше изаћи из тора. Али Бог, љубећи угодника Свог и чувајући убогу имовину његову, невидљивим узама чврсто свеза лопове тако да они не могоше изићи из тора, и беху држани тако до сванућа. У свануће пак светитељ дође к овцама, и угледавши лопове силом Божјом свезане по рукама и ногама, раздреша их молитвом, и многе им поуке изговори о томе како не треба желети туђе него се хранити трудом руку својих. Затим им даде једнога овна, говорећи: „Примите ово, да вам не би био узалудан ваш труд и бесана ноћ“, – па их отпусти с миром.

Један Тримитунтски трговац имађаше обичај узимати у зајам новац од светитеља ради својих трговачких пословања, и када се враћао с пута, он

^{123*} Д. ап. 14,11-15.

је позајмљени новац враћао и, по налогу светитеља, стављао га у ковчежић, из којег је узео. Тако он не мараше за временску имовину, да се чак ни интересовао није да ли је дужник вратио колико треба. И трговац чињаше тако много пута: сам узимаше новац из ковчежића, са благословом светитеља, и сам га при враћању опет меташе у ковчежић; и послови му цветаху. Но, једном он, понесен златољубљем, не метну донесено злато у ковчежић већ га задржа себи, а светитеља слага да је метнуо. У скором времену трговац тај осиромаша, пошто му утајено злато не само не донесе зараду него лиши успеха сву његову трговину и као огањ тајно поједе његово имање. Осиротевши, трговац опет оде к светитељу и замоли га да му позајми новац. Светитељ га посла у своју спаваоницу да тамо из ковчежића узме сам. Притом му рече: Иди и узми, ако си сам метнуо. – Трговац оде, и не нашавши у ковчежићу новац, врати се к светитељу празних руку. Светитељ му онда рече: Али брате, мој, у ковчежић се до овога часа није увлачила друга рука сем твоје. Значи: да си тада метнуо новац, ти би га сада опет могао узети. – Трговца обузе стид, и он одмах паде к ногама светитељевим, молећи за опроштај. Светитељ му одмах опрости, али га притом поучи, да не жели туђе, нити да оскврнављује свест своју обманом и лажју. Јер неправедно стечени добитак није добитак, већ сигурни губитак.

У Александрији би једном сазван сабор епископа: патријарх Александријски сазва све подчињене му епископе и хтеде да општом молитвом пообара и уништи све незнабожачке идоле, којих тамо беше још врло много. И када се приношаху многобројне усрдне саборне и посебне молитве Богу, попадаше сви идоли у граду и околини, само један знаменити идол остаде читав на свом месту. Пошто се патријарх дуго и свесрдно мољаше о разрушењу овога идола, њему се ноћу када стајаше на молитви јави неко Божанско виђење, и би му наређено да не тугује што идол не пада него да што пре пошаље на Кипар и позове епископа Тримитунтског Спиридона, јер тај идол је остављен њему, да га он молитвом сруши. Патријарх одмах написа писмо блаженоме Спиридону, у коме га мољаше и позиваше да дође у Александрију, објаснивши му да га позива због виђења које је имао. То писмо патријарх хитно посла на Кипар. Добивши и прочитавши писмо, свети Спиридон одмах седе на лађу и отплови у Александрију. Када се лађа заустави у александријском пристаништу, званом Неапољ, и светитељ се искрца на земљу, тог тренутка идол у Александрији са својим многобројним жртвеницима паде и разби се. По томе у Александрији и познадоше да је допутовао свети Спиридон. Јер када патријарху јавише да је идол пао, патријарх

рече осталим епископима: Пријатељи, Спиридон Тримитунтски приближава се. И сви се они спремише, и изађоше у сусрет светитељу, и примивши га чесно радоваху се што им дође тако велики чудотворац и светилник света.

Црквени историчари Никифор^{*124} и Созомен^{*125} пишу и о томе да се свети Спиридон веома старао о строгом одржавању црквеног поретка и о неприкосновеном чувању до последње речи свега онога што је написано у свештеним књигама Светога Писма.

Једном се догоди оваква ствар. На острву Кипру би сабор свих епископа са острва ради црквених послова. Међу епископима беше свети Спиридон и већ спомињани Трифилије, човек веома учен и начитан, пошто у младости беше провео много година у Бериту^{*126} изучавајући Свето Писмо и остале науке, светске и свештене. Њега молише оци да изговори у цркви поуку народу. Када он говораше поуку, догоди му се да он спомену речи Христове, речене ослабљеноме: „Устани и узми одар свој“ (Мк. 2,11). Но Трифилије реч „одар“ замени речју „постеља“ и рече: „Устани и узми постељу своју“. Чувши то, свети Спиридон устаде с места, не подносећи замењивање речи Христове, и рече Трифилију: „Зар си ти бољи од Онога које је рекао „одар“, те се стидиш речи коју је Он употребио? – Рекавши то, он на очиглед свих изађе из Цркве. И он поступи тако не из злобе и не што сам беше нешколован: посрамивши малко Трифилија, који се поносио својом красноречивошћу, он га научи смирености и кротости. А свети Спиридон уживаше велики углед међу епископима као најстарији по годинама, најславнији по животу, први по епископству и превелики чудотворац, па је стога сваки из уважења према његовој личности лако уважавао и његове речи.

На преподобном бејаше тако велика благодат и милост Божја, да у време жетве при највећој жеги његова света глава показа се покривена хладном росом која силажаше одозго. То би у последњој години његова живота: заједно са жетеоцима он изађе на жетву, јер беше смирен и рађаше сам, не гордећи се висином свога чина; и када жањаше своју њиву, изненада, у време највеће жеге његова глава би орошена росом, као некада Гедеоново руно.^{*127} И сви који тамо беху с њим видеше то и

^{124*} Никифор Калист – црквени историчар, живео у XIV веку. Његова „Црквена историја“, у 18 књига, обухвата време до смрти Византијског цара Фоке (+ 611 године).

^{125*} Созомен – црквени историчар петог века; написао Историју Цркве, која обухвата време од 323. до 439. године.

^{126*} Берит – данашњи Бејрут – древни град Финиције на обали Средоземног мора; нарочито цветао у петом веку и славио се високом школом реторике, поезије и права. Данас – престоница државе Либана.

^{127*} Књига о судијама 6,37-38.

дивљаху се. Потом се власи на глави његовој одједном изменише: једне постадоше златасте, друге – црне, треће – беле. И једини Бог зна ради чега то би и шта предсказиваше. Светитељ опипа главу руком и рече онима што беху с њим, да се приближило време разлучења душе његове од тела; и поучи их све добрим делима, а првенствено љубави к Богу и ближњему.

После неколико дана свети Спиридон у време молитве предаде своју свету и праведну душу у руке Господу своме,^{*128} коме је у светости и праведности служио целога живота свог. И би најсвечаније сахрањен у цркви Светих апостола у Тримитунту.^{*129} Тамо се и установи празновати спомен његов сваке године, и на гробу његовом бивају многобројна чудеса у славу Бога, дивнога у свецима Његовим, Оца и Сина и Светога Духа, коме и од нас нека буде слава, благодарење, част и поклоњење вавек.

Амин.

Корисно је по душу споменути и ова два чуда светог Спиридона:

1) Када је свети Спиридон путовао на Свети Први Васељенски сабор, ваљало му је успут преноћити у једној гостионици. Јеретици аријанци ноћу тајно заклаше његова два коња одсекавши им главе. У свитање слуга светог Спиридона виде какву су пакост јеретици приредили светитељу, и обавести о томе светог Спиридона. А он, уздајући се у Господа, нареди слуги да одрезане главе припоји коњским труповима. Слуга поступи по наређењу: но у брзини он главу белог коња приложи к трупу вранца, а вранчеву главу к трупу белца, и тог тренутка коњи оживеше, и стадоше на своје ноге. И свети Спиридон продужи свој пут на тим коњима, и сви људи који га сретаху на путу чуђаху се вранцу са белом главом и белцу са враном главом. Тако јеретици бише посрамљени.

2) На светом Првом Васељенском сабору свети оци вођаху дуге спорове о Једноме Богу у Светој Тројици. Да би показао Јединство Свете Тројице свети Спиридон учини ово: узе циглу, стисну је, и из цигле изиђе огањ увис, вода наниже, а блато остаде у руци. И рече светитељ: Ето три стихије а једна цигла. Тако је и у Светог Тројици: три Лица а један Бог.

^{128*} Свети Спиридон упокојио се у Господу 348. године.

^{129*} Чесне мошти светог Спиридона, нетљене и чудотворне, благодаћу Божијом имају ту особеност што је кожа на том телу мека као код живих људи. У Тримитунту свете мошти његове почивале су до половине седмога века, па су због најезде варвара пренесене у Цариград. Године 1453. маја 29. неки свештеник Георгије Калохерет пренесе свете мошти ове из Цариграда у Србију, а из Србије 1460. г. на острво Крф. И ове, увек чудотворне мошти, почивају и сада на Крфу, и дан-данас прослављајући Бога многим чудесима.

